

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2008/44 • 7 Kasım 2008 • 1 YTL

- ✓ İşten atmalara son! Herkese iş tüm çalışanlara iş güvencesi!
- ✓ Ücretlerin düşürülmesine son verilsin! İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret!
- ✓ 7 saatlik iş gün 35 saatlik çalışma haftası!
- ✓ Kesintisiz iki günlük hafta tatili ve 6 haftalık yıllık ücretli izin!
- ✓ İşçi sağlığına ve güvenliğine kaynak aktarılсын!
- ✓ Tüm çalışanlar için genel sigorta (işsizlik, sağlık, kaza, yaşlılık vb.) Sigorta primleri devlet ve patronlar tarafından ödenmeli.
- ✓ Her türlü dolaylı vergi kaldırılсын. Artan oranlı gelir ve servet vergisi uygulansın!
- ✓ Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı. Sınırsız grev ve genel grev hakkı. Lokavt yasaklansın!
- ✓ Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplantı özgürlüğü!
- ✓ IMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkileri son!
- ✓ Dış borç ödemeleri durdurulsun, tüm dış borçlar geçersiz sayılsın!

Krizi faturasını krizi yaratanlar ödesin!

Krizin faturası kapitalistlere!

İÇİNDEKİLER

Emekçiler gerici güçlerin peşine takılmayı reddetmelidir!	3
Krizin faturası kapitalistlere!	4
İMF ile yeni anlaşma yolda.....	5
Sermaye ve sözcülerinden pervasız açıklamalar...	6
Krize karşı mücadelede boş liberal hayaller çözüm değil...	7
İÜ’de faşist provokasyon ve saldırı...	8
Emek dünyası sahte tasarımı onaylamıyor!	9
Metal işçilerinin eylemleri sürüyor!	10
İşçi ve emekçi hareketinden.....	11
Krize karşı birleşme ve mücadele çağrısı	12
TKİP’nin kitlesel ve coşkulu 10. Yıl etkinliği.....	13
“Parti, Sınıf, Devrim, Sosyalizm Gecesi”nde yapılan konuşma...	15
<u>TKİP 10. Yılında!</u>	
10. Yıl Bildirgesi	16-19
İstanbul Parti örgütlerinden 10. Yıl etkinliğine:	20
TKİP 10. Yıl etkinliğine öteki kentlerden gelen mesajlar.....	21
TKİP’nin 10. Yıl etkinliğine devrimci parti ve örgütlerden mesajlar.....	22
TKİP’nin 10. Yıl etkinliğine enternasyonal mesajlar...	23
Genç Komünistlerden TKİP’nin 10. Yıl etkinliğine...	24
Gençliğin faaliyetlerinden...	25
“25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü”.....	26
Hüseyin Üzmez buzdağının yalnızca görünen yüzüdür...	27
İtalya’da yaygın kitle gösterileri	28
Ekim’in Kasım 2008 tarihli 254. sayısı.	29
Eylem ve etkinliklerden...	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2008/44 ● 7 Kasım 2008

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.de
http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık
Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

Sermaye devletinin işçi, emekçi ve Kürt halkına yönelik saldırıları hız kazanarak sürüyor. Kriz bahanesiyle işçi sınıfının ve emekçi halkın kırıntı düzeyindeki hakları da tırpanlanarak gaspediliyor. Zamlar ve yeni vergiler yağmur gibi yağmaya devam ediyor. Emekçilerin yaşama ve çalışma koşulları her geçen gün daha da kötüleşiyor.

Bir taraftan bunlar yaşanırken diğer taraftan da sermaye sınıfı ve hizmetindeki hükümet krizin yaratacağı daha beter yıkımlara işçi ve emekçi kitlelerini hazırlamak için girişimlerini aralıksız olarak sürdürüyor. Çeşitli mekanizmaları devreye sokarak hazırlandığı saldırının zeminini döşemeyi ve bir meşruluk alanı yaratmayı hedefliyor. Böylece işçi ve emekçilerin muhtemel hoşnutsuzluklarını ve tepkilerini şimdiden kontrol altına alarak etkisizleştirmeye çalışıyor.

Geçen hafta içinde Ekonomik Koordinasyon Kurulu’nu toplayan sermaye hükümeti krizin faturasını işçi ve emekçilere ödeyebilmenin yol ve yöntemlerini arıyor. Sermaye sınıfının temsilcileri bu toplantıda sundukları öneri ve yaklaşımlarla krizin faturasının emekçilere kesilmesinin hazırlıkları içinde olduklarını gösteriyor. Toplantıda sermaye sınıfının krizden en az etkilenmesi için bir takım tedbirlerin devreye sokulması doğrultusunda öneriler sunuldu, hükümetten bir an önce bazı önlemleri hızla alması talep edildi.

Açık ki sermaye sınıfı ve hizmetindeki AKP hükümet krizin faturasını bir kez daha emekçilere kesmeye çalışacak. Sermaye sınıfı için bunun dışında bir seçenek yok. Onlar işçi ve emekçileri sefaletin ve açlığın kör kuyusunda boğmak dışında bir seçenek/çıkış bulamıyorlar. İstiyorlar ki, işçi ve emekçiler bunca zora, zorbalığa, sömürüye, köleliğe ve geleceksizliğe karşı koymasın. Hak ve özgürlükleri için ayağa kalkmasın. Ama herşey onların istediği gibi olmuyor/olmayacaktır.

İşçi ve emekçiler her geçen gün hayatlarının daha fazla çekilmez hale gelmesine artık katlanmayacaklardır. Giderek seslerini daha çok yükseltecek, hak ve özgürlüklerini kazanmak için mücadelenin yolunu tutacaklardır. Tüm belirtiler bunu gösteriyor.

İşten atmalar, ücretlerin düşmesi, fazla mesailer vb. krizin doğrudan sonuçları yavaş yavaş yansımaya başladı. Sınıf devrimcileri kendi çalışma alanlarından da bunları görebilmektedir. Ancak krizin ortaya çıkardığı uygulamalara karşı kitlelerin artan hoşnutsuzluğunu ve büyüyen öfkesini harekete geçirmeyi hedefleyen bir etkin bir çabanın ortaya konulması gerekmektedir. Önümüzdeki döneme bu bakışla hazırlanılmalıdır. Kuşkusuz böylesi bir çaba somut taleplere ve hedeflere bağlı olarak sergilenmelidir.

Krize karşı işçi ve emekçilerin tepkisini örgütlemek ve harekete geçirmek için her türlü yol, yöntem ve araç kullanılmalı, asgari ücret görüşmelerine ve yaklaşan ocak zamlarına bu bakışla müdahale edilmelidir.

Sınıf ve emekçi kitleler içinde “Sınıfa karşı sınıf!” çizgisi temelinde devrimci sınıf mücadelesini örgütlemenin imkanlarını ve güçlerini büyüterek geleceğe hazırlanmak, sınıf devrimcileri için güncel ve yakıcı bir görevdir.

“Mülklerinden edilen insanlar hiç bilmedikleri yeni mekanlara (kentler) koşarken, aynı zamanda yeni bir yaşama koşuyorlardı. Yani işçileştiriliyorlardı. Sahip oldukları tek şey kendi enerjileri (emek-gücü) idi. Nesneleri dönüştüren, onlara biçim veren enerji (emek-gücü) aynı zamanda işçileşmelerinin temel nedeni haline gelmişti. Çünkü birilerinin (kapitalistlerin) bu enerjilere ihtiyacı vardı. Karl Marx’ın emek-gücü dediği bu enerji, dünyayı her gün yeniden inşa ederken kendi enerjileri kendilerini güçsüz kılıyordu. Yani tüm enerjileri kapitalistlere/patronlara güç veriyordu. Karl Marx bunu edebi bir şekilde dile getirmişti: ‘Sermaye ölü emektir, vampir gibi sadece canlı emeğin enerjisini çekip aldığı anda yaşıyor, ne kadar çok canlı emeğin enerjisini çekip alıyorsa o kadar güçleniyor ve daha fazla yaşıyor.’ (Karl Marx)

Sermayedarlar/patronlar kölelik sisteminde olduğu gibi çalışanları tamamen ele geçirmek için çalışma ocağına oysalları kullandılar. Bu nedenle bu hareketin anlamına gelmiştir.”

Yüksel Akkaya

KAPİTALİZMİN HAPİŞANESİNDE ÖDÜNC HAYATLAR - Yüksel Akkaya

ÖDÜNC HAYATLAR

SINIF MÜCADELELERİ, AVRUPA BİRLİĞİ, "KÜRESELLEŞME"

ISBN 978-675-12715-4-3

9 780157 271537

Fiyat: 10 YTL (KDV dahil)

EKSEN YAYINCILIK

Tehdit, şantaj, baskı ve zulme karşın...

Kürt sorununda çözümsüzlük, Kürt halkında öfke büyüyor!

Son birkaç yıldır Kürt sorunu üzerine yapılan değerlendirmelerin ortaklaştığı düşünce, devletin Abdullah Öcalan'ın yakalanmasıyla elde ettiği olanakları tükettiği ve artık Kürt sorununda tam bir iflasla yüzyüze bulunduğu. Bu iflastan dolayı sermaye devleti geleneksel politikası olan inkar ve imhaya daha fazla sarılmaktan başka bir çıkar yol bulamamaktadır. İsyan havasında geçen Newrozlar, Güney Kürdistan'daki devletleşme yönündeki adımların geliştirdiği ulusal bilinç ve özgüven, bunun her defasında kendisini hissettirdiği siyasal tutumlar ve silaha sarılmak konusunda yoksul Kürt halkı içerisinde güçlenen istek vb. olgular birarada, Abdullah Öcalan'ın yakalanmasıyla zafer havasına giren düzen ve devletin bu havasını bozmuş, onu geleceği konusunda büyük bir karamsarlığa ve umutsuzluğa düşürmüştür. Büyük tantanalarla başlatılıp fiyaskoyla sonuçlanan askeri operasyonlar ve tersinden orduya duyulan güveni sarsan PKK eylemleri ise, bu durumu ayrıca ağırlaştırmıştır. Son yıllarda düzen cephesinden bu durumun itirafı sayılacak çıkışlar artmıştır.

Bununla birlikte düzen cephesi, umutsuzca sarıldığı inkar ve imha politikası dışında tek umut ışığı olarak AKP'yi görmekteydi. Kürt halkını oyalayacak ve düzene bağlayacak imkanların büyük ölçüde yitirildiği bir aşamada AKP, ordu ve "ulusalci" çevrelerin hedefi olduğu için Kürt halkı tarafından sahiplenilmişti. Bu süreçte, düzen içi çatışmanın taraflarını "statükocu" çevreler ile "değişimden yana olanlar" biçiminde tanımlayan liberal görüşler de önemli bir etki yaratmıştı. Bu söylemler, Kürt halkı içerisinde büyük beklentilerin körüklenmesine neden olmuş ve sonunda AKP'nin 22 Temmuz seçimlerindeki başarısını hazırlamıştı. Kürt halkı, bir yandan DTP'li adayları meclise gönderirken diğer taraftan AKP'ye desteğini vermişti.

Fakat, 22 Temmuz sonrasında yaşananlar AKP'ye yönelik boş hayallerin sonunu hazırlamıştır. Başörtüsü ve AKP'ye karşı açılan kapatma davası ile Ergenekon operasyonunun generallere uzanması bir arada AKP'nin etkisini bir süre daha arttırmış, ama kavganın gerici ve kirli bir uzlaşmayla sonuçlanması ile girilen yeni dönemle birlikte AKP'nin gerçek kimliği kısa sürede teşhir olmuştur.

Bugün Kürt illerine girmekte zorlanan, Diyarbakır'dan başlayarak Hakkari'ye kadar gittiği her ilde büyük sokak çatışmalarıyla karşılanan Tayyip Erdoğan'ın düştüğü durum, her şeyden önce AKP'nin bölgede bir süredir kazandığı zemini artık büyük ölçüde kaybettiğini göstermiştir. Gerçekte ise, AKP ile birlikte zemin kaybeden, inkar ve imhadan başka bir politik çözümü olmayan düzen olmuştur. Dolayısıyla Kürt halkının büyük bir öfkeyle karşıladığı Erdoğan'la birlikte şaşkınlığa kapılan, ayaklarının altındaki zeminin çekildiğini hissederek çaresizliğe sürüklenen sadece AKP değil, onunla birlikte bir bütün olarak düzen güçleri olmuştur. Bunun için Kürt halkının militan eylemleri, bir başkaldırı olarak nitelendirilmiş, Cumhuriyete karşı isyan olarak değerlendirilmiştir.

Zira ortaya çıkan tablo, Kürt emekçi halkının düzen kurumlarından beklentilerinin kalmadığını göstermektedir. Düzen güçleri, AKP'nin bir yerel

seçim başarısıyla sağlanacak politik-moral üstünlüğe dayanarak Kürt hareketini takatsız bırakmak planlarının suya düştüğünü görüyorlar. Bu da onları çileden çıkarmaya yetiyor. Kürt halkına ve örgütlerine yönelik saldırının dozunu arttırıyorlar.

Düzen cephesinde giderek yaygınlaşan bu ruh hali ve davranış biçiminin en çarpıcı örneklerini bizzat Erdoğan sunuyor. Öcalan'a yapılan fiziki saldırının militan kitle gösterilerini ateşlemesinin hemen ardından Diyarbakır'a giden Erdoğan'ın burada düştüğü durum, haklı olarak Ariel Şaron'un Mescid-i Aksa'ya yaptığı ziyarete benzetildi. Diyarbakır halkı Erdoğan'ı, Filistinliler'in Şaron'un provokatif ziyareti karşısında gösterdiğine benzer bir infial duygusuyla karşıladı. Yine de pes etmediler ve daha çok da devlet otoritesini göstermek için Dersim'e sefer ettiler. Buradaki görüntü de Diyarbakır'dan farklı değildi. Dersim'e hırsızlar gibi girebilen Erdoğan'ın daha sonraki durağı ise Van oldu. Önemli sayılabilecek bir tabana sahip oldukları bu kentte de umdukları morali bulamadılar. Van'da gün boyu süren sokak çatışmaları Erdoğan'ın konuşma yaptığı meydana kadar yayıldı. Yine de Erdoğan burada belli bir kitle toplamının güveniyle manevra yapmaktan geri kalmadı, Kürt kimliğinden bahsederek Kürt halkının ağzına bir parmak bal sürmeye çalıştı. Ancak bunun işe yaramadığını gördüğü ölçüde Hakkari'de zıvanadan çıktı. Burada faşizmin ve ırkçılığın alamet-i farikası olan "ya sev ya terk et" sloganına sarılan Erdoğan, "tek bayrak, tek millet, tek vatan, tek devlet" diyerek esip gürlendi. Bununla da kalmadı, İstanbul'daki göstericilere silah çeken bir faşistin tutumunu sahiplendi ve halka örnek gösterdi. Böylelikle halkların birbirine düşürüldüğü bir iç savaştan medet umacak bir gözü dönmüşlükle hareket ettiklerini ortaya koymuş oldu.

Kuşkusuz olayların seyrinin nereye varacağı bugünden kestirilemez ama Erdoğan'ın bu sözlerinin Demirel'in "bana sağcılar cinayet işliyor dedirtemezsiniz" sözünden özünde herhangi bir farkı yoktur. Demirel bu sözleri sarf ederken Amerikan beslemesi MHP'li faşist komandolar devrimci kanı dökmeye devam ediyordu. Zaman içinde faşist cinayetlerin sayısı ve kapsamı genişledi. İş kitle katliamlarına dönüştü, Maraşlar, Çorumlar yaşandı. Bugün Kürt hareketi karşısında inkar ve imha dışında bir politikası olmayan devletin dönüp kendisini de vurması kaçınılmaz olan böyle bir kirli silaha yeniden sarılması işten değildir.

Başbakanın bu gözü dönmüşlüğü'nün gerisinde aynı zamanda kendi siyasi geleceklerinin sözkonusu olması gerçeği vardır. Çünkü, ordu ile çatışmalı bir dönemin ardından girilen gerici mutabakatın gerisinde aynı zamanda AKP'nin Kürt sorununda üstlendiği rol de bulunmaktadır. AKP'nin Kürt illerinde zemin kaybetmesi demek, kendisini pazarladığı önemli bir dayanaktan yoksul kalması demektir. Orduyla sağlanmış bulunan mutabakatın en önemli ayaklarından birinin çökmesi, dolayısıyla iyiden iyiye saldırıya açık hale gelmesi demektir.

Herşeye karşın düzenin hala da AKP'den beklentileri bitmiş değil. Kürt hareketine karşı düşmanlığın ve ortak hedeflerin birleştirdiği düzen

cephesinde, kapışmanın yerel seçimlere kadar ertelenmesi muhtemeldir. Bugün burjuva medya üzerinden de bu yöndeki eğilim belirginleşmektedir. Daha önce AKP'ye muhaliflikleriyle bilinen bazı yazarlar bile "Güneydoğu'da hepimiz AKP'liyiz" diyerek çağrılar yapıyorlar.

Ancak AKP'nin bu biçimde sahiplenmesi ve tüm düzen partilerinin DTP karşısında yerel seçimlerde ortak bir kampta toplanması durumu daha da zorlaştırmaktan başka bir sonuç yaratmayacaktır. Çünkü AKP Kürt halkı üzerinde sahip olduğu etkiyi büyük ölçüde ordunun ve "ulusalci" çevrelerin saldırılarına borçludur. Bunun için bu güçlerle mutabakat, AKP'nin gerçek yüzünü ve kimliğini iyiden iyiye deşifre edecek, Kürt halkını uyuracak ve kenetleyecektir. Sayısız kez doğrulanmış bu gerçeğin bir kez daha doğrulanmaması için hiçbir neden yoktur.

Sonuç olarak belirtmek gerekir ki, Kürt halkının düzenle köprüleri attığı bir döneme girmiş bulunuyoruz. Kürt halkı bu noktaya acı deneyimlerden geçerek, ihanetlere uğrayarak, büyük hayal kırıklıklarına yaşayarak varmıştır. Düzene, kurumlarına ve vaatlerine inanmamaktadır. Fakat henüz bir çıkış yolu da görememektedir. Öfkelidir, düzene ve onun onur kırıcı politikalarına karşı isyan etmektedir. Ama bu isyanını nasıl bir yönde ve hangi hedefler doğrultusunda geliştireceği konusunda büyük belirsizlikler yaşamaktadır. Çünkü, bugünkü silahlı gücü ne olursa olsun, PKK'nin izlediği stratejinin de inandırıcılığı kalmamıştır.

Kürt halkı geleceğini aramaktadır. Kürt halkı gibi genel olarak işçi ve emekçiler de geleceklerini aramaktadırlar. Çünkü burjuva cumhuriyeti sadece Kürt sorununda değil her bakımdan büyük bir iflas yaşıyor. Bulduğumuz tarihsel eşikte burjuvazi yaşadığı bu çok yönlü iflas tablosundan çıkmak için gözünü karartmış durumdadır. İşçi ve emekçiler ile birlikte Kürt halkının üzerine bir kabus gibi çökmeye hazırlanmaktadır.

İşte bu siyasal koşullarda Kürt halkının geleceği ülkenin devrimci geleceğini hazırlama görevine bağlanmıştır. Bu görevin hakkından gelmek, büyük bir cüret ve azimle hareket etmeyi gerektirmektedir.

Otomatiğe bağlanan zamlarla krizin faturası emekçilere ödettilirmek isteniyor...

Krizin faturası kapitalistlere!

Doğalgaza Kasım ayından geçerli olmak üzere yüzde 22’lik yeni bir artış yapıldı. Böylelikle 2008’in ilk on ayında doğalgaza yapılan toplam zam oranı yüzde 80’i buldu. Doğalgaza gelen bu zammı elektriğe gelecek yeni zam izleyecek. Daha şimdiden elektriğe yüzde 10’un altına düşmeyecek yeni bir artışın kapıda bekletildiği söyleniyor. Böylelikle elektrikte de toplamında yüzde 75’leri bulan bir zam söz konusu olacak. Tüm bu zamlardan sonra emekçilerin 2008’in sonunu zor getirecekleri şimdiden söylenebilir.

Enerji Bakanı Hilmi Güler, doğalgaz zammına ilişkin yaptığı açıklamada, bu durumun hükümetin iradesi dışında, artan petrol fiyatlarıyla alakalı olduğunu söylüyor. Yine Maliye Bakanı Kemal Unakıtan, 2009 Bütçe tasarısı görüşmelerinde, “petrole yapılan zamlara bakılırsa yüzde 80 değil, 180 bile olur” diye pişkince konuşabiliyor. Oysa petrol fiyatlarının son dönemde yeniden düşüşe geçtiği biliniyor. Dünya çapında petrol fiyatları artsa da, düşse de Türkiye’deki enerji fiyatlarına yapılan zamlar dur durak bilmiyor. Bu da, yapılan zamların hiç de ardına gizlenen bahanelerle alakalı olmadığını, derinleşen ekonomik krizin faturasının zamlar yoluyla bir kez daha emekçilere kesilmek istendiğinin somut bir göstergesidir.

Hükümet tarafından enerji fiyatlarında otomatik tarifeye geçileceğinin “müjdesi” verilmişti. Bunun diğer kalemlerde de zamların otomatiğe bağlanmasından başka bir anlama gelmeyeceği biliniyor. Nitekim aradan geçen birkaç ay içinde yaşanan gelişmeler bunu emekçiler açısından da anlaşılır kılmıştır. Hükümet bu uygulamayı meşrulaştırmak için fiyatların düşebileceği yalanına sarılmıştı. Ancak bu yalan tüm çıplaklığı ile ortaya çıkmıştır. Yaşanan son zamların ardından geniş kesimlerde büyüyen hoşnutsuzlukta artış söz konusudur.

Krizin faturasının emekçilere ödettilirmesi sadece enerji fiyatlarında yaşanan artışlarla sınırlı kalmayacak, emekçilerin yaşamını ilgilendiren birçok alanda kendisini gösterecektir. Bunun bir yansıması emekçilerin yararlandığı hizmetlerde ve kullandıkları temel tüketim mallarında gerçekleşen artışlar olurken, diğer yansımaları da düşük ücretler, yeni hak gaspları, işten çıkartmalar, daha ağır çalışma koşulları vb. uygulamalar olacaktır. Nitekim buna ilişkin veriler çoğalmaktadır.

Enerji fiyatlarında daha şimdiden yüzde 80’leri bulan artışları “artan maliyetlerle” gerekçelendiren hükümet, sıra emekçilerin yaşama koşullarındaki artan maliyetlere gelince aynı “hassasiyeti” sergileyemiyor. Bu yılki asgari ücret artışı, göstermelik oyunlara bile başvurulmadan, yüzde 8 olarak belirleniyor. Oysa altı yıldır ekonominin düzeldiği yalanları propaganda edilip duruluyordu. Asgari ücret rakamının genel ücretleri de belirleyecek olması, hükümetin krizin faturasını emekçilere ödettilirmeye çalıştığının bir başka göstergesidir.

Krizin faturasının emekçilere ödettilirmesi doğrultusunda başka saldırılar da gündeme gelecektir. Nitekim, yeni hak gasplarının gündeme geleceğini Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı Mehmet Şimşek, bir süre önce yaptığı bir açıklamada dile getirmişti. Şimşek, krize ilişkin yaptığı değerlendirmede, hükümet olarak buna hazırlıklı olduklarını, bugüne kadar gerçekleştirilemeyen “reformlar”ın gerçekleştirilmesinde krizi bir fırsat olarak değerlendireceklerini ilan etmişti. Sermayenin yıllardır dillendirdiği Kıdem Tazminatı Fonu’nun oluşturulması,

İşsizlik Sigortası Fonu’nun yağmalanması vb. gibi sermayenin başlıca taleplerine, kriz bahanesine sığınarak yanıt verilecektir.

Elbette sermaye hükümetinin “krizi fırsata çevirme” politikasını ne kapsamda ve hangi hızda uygulamaya sokacağı emekçilerin göstereceği tepkiye bağlıdır. Bu nedenle, büyümeye başlayan tepkiler denetim altına alınmaya ve yatıştırılmaya çalışılmaktadır. Yaklaşan yerel seçimler bunu özellikle gerektirmektedir.

Hükümetin şimdiden ESK, EKK vb. kurulları toplayarak sendikaların tepesine çöreklenen ihanet şebekelerini göreve davet etmesi, buna ilişkin hazırlıkların bir göstergesidir. Erdoğan’ın medya aracılığıyla demogojik söylemlere başvurusu da buna işaret etmektedir. IMF ile yapılması beklenen yeni anlaşmaya ilişkin olarak, “Ümüğümüzü sıkımsa kalkarsanız buna karşı çıkarız” diyen Erdoğan, bu sözleriyle toplumda, IMF’ye karşı bir tavır alıyorlarmış algısını yaratmaya çalışmaktadır.

Oysa, son dönemde peşpeşe yapılan zamlar da göstermiştir ki, IMF’nin denetleyiciliği olmadan da AKP hükümeti emekçilerin ümüğünü yeteri kadar sıkımsaktadır. İşçi ve emekçiler bu durumdan duydukları hoşnutsuzluğu eylemsel tepkilere konu etmedikleri sürece bu ümük daha da sıkılacaktır.

İşçi ve emekçiler krizin faturasının kendilerine kesilmesine izin vermemelidir. Temel tüketim malları başta olmak üzere hizmetlere yapılan fahiş zam oranları kabul edilmemeli, zamların geri çekilmesi talebiyle kampanyalar örgütlenmelidir. Asgari ücrete yapılan sadaka artış kabul edilmemeli, 4 kişilik bir aile üzerinden hesap edilecek insanca yaşamaya yeten asgari ücret talebi öne çıkartılmalıdır. Kıdem tazminatı vb. hakların asla pazarlık konusu edilmeyeceği, İşsizlik Sigortası Fonu’nun sermayenin hizmetine sunulması ya da başka alanlarda kullanılmasının kabul edilemeyeceği ilan edilmelidir. Ücretsiz izinlere, işten çıkartmalara ve esnek üretim uygulamalarına derhal son verilmesi talebi ileri sürülmelidir.

Var olan haklarımızı ve mevcut durumumuzu korumaya dönük taleplerin yanısıra “Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!”, “7 saatlik iş, 35 saatlik çalışma haftası!”, “Artan oranlı gelir ve servet vergisi!”, “Vergiden muaf insanca yaşamaya yeten asgari ücret!”, “Krizin faturası sermayeye!” talep ve şiarlarını öne çıkaran bir mücadele hattı örülmelidir.

Sorumlu olmadığımız bir krizin faturasını ödemeyi reddetmeli, örgütlü-birleşik bir mücadeleyi yükselterek, krizi fırsata çevirmeye çalışan sermayenin saldırılarını püskürtmeliyiz.

“Vergiden muaf, insanca yaşamaya yetecek asgari ücret!”

Kayseri Alternatif Asgari Ücret Belirleme Platformu, 2 Kasım günü yerel bir televizyon (KayTV) aracılığıyla bir açıklama gerçekleştirdi. Platform sözcülerinden Atlen Yıldırım, asgari ücretin belirlenmesinde taraf olmak için, 29 Haziran’da gerçekleştirilen Kayseri İşçi Kurultayı’nın aldığı karar doğrultusunda “Vergiden muaf, insanca yaşamaya yetecek asgari ücret!” ve “Asgari ücret belirlenirken 4 kişilik bir ailenin tüm ihtiyaçları dikkate alınsın!” talepleri etrafında alternatif asgari ücret kampanyasına bütün işçi ve emekçileri katılmaya ve işyerlerinde alternatif asgari ücret komiteleri kurmaya çağırdı.

Yıldırım yaptığı açıklamada şunları söyledi: “Kasım ayı içerisinde sermaye ve sendikaların temsilcileri yeni dönem asgari ücret belirleme görüşmeleri için masaya oturacaklar. Sendikalar esip güreleyecek, sonra ‘bu ücret çok düşük, altına imza atılmaz, şöyle yaparız, böyle ederiz’ diyecekler ve sonunda da sermayenin söylediklerini, ‘hadi hayırlı olsun’ diyerek kabul edecekler. Bu, her zaman izleye geldiğimiz bir orta oyunudur.”

Açıklamada, sözde işçinin yaşamını sürdürebilmesi için gerekli ihtiyaçlarını karşılayacak ücret olan asgari ücretin aslında azami sefalet ücreti olmaktan ileri gitmediği belirtilerek, asgari ücrete yapılan zamların açıklık sınırının bile yarısı etmediğine dikkat çekildi.

Açıklama insanca yaşamaya yetecek asgari ücret için mücadeleyi yükseltme çağrısı ile son buldu.

Kızıl Bayrak / Kayseri

İMF ile yeni anlaşma yolda...

Krize, yıkıma ve sömürüye karşı birleşik mücadele!

İMF adı bir kez daha tartışma ve haberlerde sıkça geçmeye başladı. Daha bundan birkaç ay önce artık küresel sermayenin ihtiyaçlarına yeterli düzeyde yanıt veremediği, bu nedenle de tasfiye edilmesi veya yeniden yapılandırılması tartışılan bir İMF vardı. Birkaç hafta içinde bu tablo değişti ve İMF bir kez daha küresel sermayenin, bu sermayeye yön veren emperyalist tekellerin elindeki en işlevsel araçlardan biri, deyim yerindeyse can simidi haline geliverdi. İMF krizden etkilenerek zor duruma düşen ülkelerin ekonomilerini emperyalist tekellerin çıkarları doğrultusunda biçimlendirme misyonuyla bir kez daha harekete geçirildi. Şu ana kadar bir dizi ülke, kredi desteği sayesinde krizin yol açtığı çalkantıdan kurtulmak umuduyla İMF ile sözleşmeler imzalamış bulunuyor. Bu krediler karşılığında İMF'nin önereceği reçetede “acı ilaç”tan başka bir şey yazmayacağına göre, gerçekte bu anlaşmalar krizin faturasının emekçilere nasıl yükleneceğini gösteren belgelerden başka bir şey değildir.

Son günlerde yapılan açıklamalar ve basına yansıyan haberler Türkiye'nin de İMF ile bir “ihtiyati stand-by” imzalamanın eşiğinde olduğunu gösteriyor. Eğer öngörülmeden çok önemli bir gelişme bu takvimde değişikliğe yol açmazsa, Devlet Bakanı Mehmet Şimşek'in 8-9 Kasım'daki G-20 toplantısında İMF yetkilileriyle bir görüşme gerçekleştirmesi, bir hafta sonra da Tayyip Erdoğan'ın İMF yönetimiyle bir araya gelerek ihtiyati stand-by anlaşmasının ayrıntılarını ele alması planlanıyor.

İMF anlaşması yok, İMF düzeni sürüyor!

Bilindiği üzere şu anda İMF ile Türkiye arasında bir anlaşma yürürlükte değil. 1970'lerden bu yana neredeyse süreklilik kazanan İMF anlaşmalarının sonuncusu geçtiğimiz yıl sona erdi. Sermaye ve hükümet bunu Türkiye ekonomisinin artık güçlenmiş olması ve kendi ayakları üzerinde durabilmesiyle açıklıyor.

Fakat durum gerçekte hiç de sermayenin propaganda ettiği gibi değil. Türkiye ekonomisi son yıllarda esas olarak yüksek faiz geliri ve vurgun imkanları tanındığı için ülkeye giren sıcak para ile finanse ediliyor. Bunun ekonomide nispi ve geçici bir rahatlatma yarattığı da doğru. Fakat İMF reçetelerine ihtiyaç kalmamasının asıl nedeni, bu reçetelerin öngörebileceği bütün politikaların sermaye iktidarı tarafından içselleştirilmiş olması. İMF söylemeden İMF politikalarının bire bir uygulanması. Öyle ya, sermayeye her türlü yağma ve vurgun imkanı tanınıyorsa, dış borç geri ödemeleri güvence altındaysa, sermayenin kâr oranlarını arttırmaya dönük hak gaspları ve sömürü politikaları tıkr tıkr hayata geçiriliyorsa, ülkeyi ve ekonomiyi yönetenler emperyalizmin ve sermayenin çıkarlarını kraldan çok kralcı kesilerek koruyorlarsa İMF reçetelerine ne gerek var?

İMF kimin ümüğünü sıkacak?

Son 5 yıldır İMF'nin önerdiği tüm politikaları büyük bir kararlılıkla hayata geçiren AKP

hükümetinden başkası değildir. İMF reçetelerinde yazdığı için kölelik, mezarda emeklilik ve sağlıkta yıkım yasalarını meclisten geçiren, en büyük KİT'leri birbiri ardına özelleştiren, tarımda yıkımın önündeki tüm engelleri kaldıran, ücret artışlarına engel olurken hak gasplarını alabildiğine yaygınlaştıran AKP hükümetidir. Bütün bunları yapan, İMF politikalarını o denli katı uyguladığı, işçi ve emekçi düşmanlığındaki mahareti tescil edildiği için sermaye tarafından alkışlanan, tam da bu nedenle İMF ile yeni bir anlaşmaya gerek duymayan AKP hükümeti son günlerde demagogik biçimde İMF karşıtı bir kimliğe bürünme çabasıdadır. “Böyle bir kriz döneminde biz kalkıp da IMF'nin isteklerine boyun eğerek yarınımızı karanlığa sokamayız, (...) Eğer bizimle bir esneklik çerçevesi içerisinde bu işte anlaşmaya varırsanız, eyvallah oturur imzalarız. Ama yok 'böyle bir fırsat bulduk, gel hemen dayatalım, ümüğünü sıkalım' derlerse, kusura bakmayın buna da biz fırsat vermeyiz. Bedeli ne olursa olsun vermeyiz” şeklinde konuşan Erdoğan'ın sözleri hükümetin şu sıralarda takındığı ikiyüzlü tutumun özeti niteliğindedir.

Devlet Bakanı Mehmet Şimşek üzerinden İMF ile görüşmeler tüm hızıyla sürdüğüne ve bir “ihtiyati stand-by” anlaşması imzalanması sermayenin de temel taleplerinden biri olduğuna göre, Erdoğan'ın İMF'ye rest çeker havalarındaki bu sözlerinin iki anlamı olabilir.

Birincisi İMF'ye karşı işçi ve emekçilerde oluşan öfke ve tepkiden nemalanma çabasıdır. “İMF'ye rest çeken, memleketi ezdirmeyen başbakan” görüntüsü, hele de yakında seçimlerin olduğunu düşünürsek, işçi ve emekçileri aldatmak için iyi bir malzemedir ve düzen politikacıları için bu malzeme bulunmaz bir nimettir.

İkincisi ise İMF'nin kimi isteklerinin hükümetin seçime dönük ekonomik planlarıyla çelişmesidir. İMF'nin başlıca kaygısı AKP'nin yerel seçimleri kazanması değil sermayenin çıkarlarının güvence

altına alınmasıdır. Bu nedenle de AKP'nin seçime dönük göz boyama yatırımlarına yapılacak harcamaların bütçe açığını ve cari açığı arttırmasından endişelenmektedir. İMF'nin özellikle duble yol inşaatlarına karşı çıktığı, bu yatırımların durdurulması konusunda ısrarcı olduğu bilinmektedir.

Dolayısıyla Erdoğan'ın “ümüğümüzü sıkırtmayız” derken kastettiği bizzat kendi partisidir. Krizin faturasının işçi ve emekçilere ödetilmesi, milyonlarca insanın işsiz kalması, yoksulluğun alabildiğine yaygınlaşması, kölece çalışma ve yaşam koşullarına mahkum edilmiş yığınların “ümüğünün sıkılması” ne kendisini ne de hükümetini zerre kadar ilgilendirmemektedir. Ki zaten yıllardır bu “ümük sıkma” işini sermaye adına yapan bizzat AKP hükümetinin kendisidir.

Başbakan'ın sahte İMF karşıtlığı işçi ve emekçiler için bir umut olamaz. İşçi ve emekçileri krizin yıkıcı etkilerinden koruyacak, İMF politikalarına ve sermayenin sömürüsüne ezdirmeyecek olan sadece ve sadece kendi birleşik mücadeleleridir. Krize, yıkıma ve sömürüye karşı işçi ve emekçilerin birleşik mücadelesini yükseltmek günün ertelenemeyecek görevidir.

Sermaye ve sözcülerinden pervasız açıklamalar...

Onurumuz ve geleceğimiz için mücadele bayrağını yükseltelim!

Bundan birkaç hafta öncesine kadar, dünyanın en büyük şirketlerini yerle bir eden, emperyalist-kapitalist sistemi çaresizce çırpındıran krize karşı, “bize birşey olmaz” söylemleri AKP hükümetinin dilinden düşmüyordu. Yapılan açıklamaların hemen hemen hepsinde sözde krize karşı ne kadar dayanıklı bir ekonomi kurulduğundan dem vuruluyordu. Çok geçmeden “kurulan sağlam ekonomi” krizin etkisiyle sarsılmaya, daha ilk sarsıntıları yaşanmasına rağmen dolar ve euro hızla yükselmeye, borsa düşmeye başlayınca, sermaye çevrelerini ve dinci partiyi bir telaş sardı. Patron örgütleri İMF ile bir an önce anlaşılmasını, krize karşı “bize bir şey olmaz” dememek gerektiğini salık verdiler. Somut adımlar atılması gerektiğini vurguladılar.

Bugün gelinen aşamada krizin faturasını işçi ve emekçilere çıkartmak için hummalı bir saldırı süreci başlatılmış durumda. Hemen hergün birçok fabrika ve işletmede kitlesel işten çıkartmalar yaşanıyor. Bunun en canlı örneği Tofaş’ta işten atılan 1500 işçi. Gelişmelerin seyrine bakıldığında, sürecin başında olduğumuz ve önümüzdeki dönemde birçok işçinin kapı dışarı edileceği gerçeği somut bir şekilde önümüzde duruyor. İşten atma süreciyle beraber zam furyası da başlamış durumda.

Elektrik, su ve doğalgaza yıl içinde birçok kez zam yapılmış, kimi zamlar otomatiğe bağlanmıştı. Şimdilerde ise kamuoyunda da hararetli tartışmalara konu olan %22.5’lik doğalgaz zammı var. Son zamla beraber doğalgaza Ocak ayından bu yana %80 oranında zam yapılmış oldu. Vergi oranları ve harçlara yine bugünlerde büyük oranlarda zam yapıldı.

Bu dönemin diğer bir önemli gelişmesi ise her yılın Aralık ayı sonunda belirlenen asgari ücret artışının yapılması. Yeni dönem asgari ücret yangından mal kaçırıncasına, bir dizi kargaşa içerisinde belirlenmiş oldu. Gelebilecek tepkileri önleme kaygısıyla hareket ederek yeni asgari ücreti belirleyen sermaye ve temsilcileri, yine bir simit parası bile etmeyecek oranda bir zamla, %4+4 ile işçilere ve emekçilere saldırılarını sürdürdü.

Sermaye ve temsilcilerinin arsızlığı!

Sermaye devletinin işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırıları artarak sürüyor. Yeni zamlarla beraber sefalet koşulları daha da derinleşiyor. Doğalgaza yapılan zamla beraber kış ayları emekçilerin ilikleri bile donacak. Eve giren ekmek küçülecek, kemerler daha da sıkılacak.

Sermaye ve has temsilcileri saldırılara dair birçok açıklama yapıyor ve saldırıları gerekçelendirmeye çalışıyorlar. Ancak bu açıklamalar artık “bahane” üretmekten bile uzak. Her şey açıkça ve tam bir arsızlıkla ortaya konuluyor. Maliye Bakanı Kemal Unakıtan ile TİSK Başkanı’nın son açıklamaları sermayenin arsızlıkta artık sınır tanımadığını gösteriyor.

Maliye Bakanı’nın daha önce birçok kez, burjuva medyada “Unakıtan’dan büyük gaf” gibi başlıklarla duyurulan açıklamalara tanık olmuştuk. Memleketi “babalar gibi satmaya” hevesli Unakıtan, geçtiğimiz günlerde doğalgaz zamlarına karşı bir gazetecinin sorduğu soru üzerine pişkin cevaplar verdi. Memura yapılan zamlar karşısında doğalgaza %80 zam yapıldığını ve ne düşündüğünü soran gazeteciyi yine bilinen tekerlemelerle yanıtladı. Kimseyi enflasyonun

altında ezdirmediklerini söyleyen Maliye Bakanı, konuşmasına “memurlar da zaten maaşlarının hepsini doğalgaza vermiyorlar” diye devam etti. Memurlara bir önerilerinin olup olmadığının sorulması üzerine ise “ben de vatandaşım” cevabını verdi!

Bu yanıtlar emekçilerle dalga geçmek anlamına geliyor. Memurlara yapılan üç kuruş zammı bile çok görerek doğalgazın zamlanmasının normal olduğunu anlatmaya çalışmak yüzüzlükten de öteyedir.

Bu süreçte bir diğer açıklama ise TİSK Başkanı’ndan geldi. Kriz süreciyle beraber yaygınlaşan kitlesel işten atmalar karşısında bu asalaklar, işten atılan işçinin kıdem tazminatının işsizlik fonundan karşılanmasını buyuruyorlar. Kendi yarattıkları kriz karşısında her alanda faturayı işçi ve emekçilere çıkartanlar, işçileri bir çırpıda kapı önüne koyarak açlığa ve sefalete mahkûm edenler, bir de işten çıkartmalar nedeniyle ödedikleri kıdem tazminatı “yükünden” kurtulmak çabasındalar. Üstelik işçilerden kesilen paralarla kurulan işsizlik fonuna göz diyorlar. İşçileri kendi paraları ile kapı önüne koymaya çalışıyorlar.

Onurumuz ve geleceğimiz için!

İşçi ve emekçilerin ürettiği değerler üzerinde saltanat süren asalaklar geçmişte saldırılarına kılıf bulma derdine düşerlerdi. Artık tüm açıklığıyla saldırıyorlar. İnsanların gözünün içine bakarak sizi sömürüyoruz, sizi aşağılıyoruz diyorlar. Tam bir arsızlık örneği olan açıklamaların hergün bir yenisine tanık oluyoruz.

Sermayedarların ve onların hükümetlerinin saldırılarını bu denli pervasızca sürdüröbilmeleri, karşılarında durabilecek bir güç görmemelerinden kaynaklanıyor. Onlar bir avuç olmalarına rağmen örgütlüler ve güçlerini bu örgütlülüklerinden alıyorlar. Biz işçi ve emekçiler ise milyonlarız. Bizi iliklerimize dek sömüren bu haramileri alaşağı edebilmek için örgütlenmemiz, mücadele etmemiz gerekiyor. Onurumuz ve geleceğimizi savunmanın başka bir yolu yok.

Onurumuz ve geleceğimiz için mücadele bayrağını yükseltelim!

TİB-DER: Faturayı ödemeyelim!

Dünya genelinde yaşanan krize bağlı olarak Tuzla tersanelerinde de krizin faturasını biz tersane işçilerine ödeten patronlara ve onların düzenine karşı işçileri örgütlülüğe çağıran bir çalışma başlattık.

Çalışmamızın ilk parçası olarak çıkarttığımız ozalitleri işçi geçiş güzergâhı olan Aydıntepe Tren İstasyonu ile İcmeler istasyonu civarına astık. Ozalitlerimizde son dönemde tersanelerde yaşanan ücret düşürmelerine ve işçi kıyımlarına karşı “İşten atmalara ve ücretlerin düşürülmesine GEÇİT YOK! Krizin faturasını krizi yaratanlar ödesin! TİB-DER” ile 7 maddelik taleplerimizi işledik.

Krizin acı faturası biz işçilere ödetilmeye çalışılıyor. Bugüne kadar sadece Tuzla Tersaneleri’nde 2 bini aşkın işçinin işine son verildi. Dahası bir takım tersanelerde kriz bahane gösterilerek ücretlerde önemli oranda düşüşler yaşanıyor.

GİSBİR ülke genelindeki tersanelerden toplam 12 bin işçinin işine son verileceğini ifade ediyor. Yaşanan bu gelişmelere karşı sessiz kalmadık/kalmayacağız. Daha değişik araçlarla çalışmalarımızı sürdüreceğiz.

Tersane İşçileri Birliği

Krizle karşı mücadelede boş liberal hayaller çözüm değil...

Kapitalizme karşı devrimci sınıf mücadelesi yükseltilmelidir!

Kapitalist sistemin krizi derinleştikçe ve Türkiye’yi de sarsmaya başladıkça, her kesim kendi sınıfsal konumuna uygun bir “çözüm arayışı” içerisine girmeye başladı. Sermaye cephesinin “çözümü” biliniyor. Dışarıda emperyalistlerle her açıdan kölelik ilişkilerinin daha da derinleştirilmesi, içeride ise işçi ve emekçilere azgın devlet terörü eşliğinde ağır bir sosyal yıkım saldırısının dayatılması...

Açıktır ki kapitalist sistem iflas etmiştir ve bir kez daha faturayı emekçilere ödetmeye çalışmaktadır. Bunu da çıkarları uzlaşmaz toplumsal kesimlerin tümü aynı saftaymış gibi sunarak yapmak istemektedir. İşbirlikçi burjuvazinin ve uşaklarının çıkarlarını “Türkiye’nin çıkarları” olarak sunmaya çalışmakta, krizden kazançlı çıkmanın hesabını yapmaktadır. Sermaye iktidarının hüküm sürdüğü koşullarda “Türkiye’nin geleceği” diye bir şey yoktur. Ancak işçi ve emekçilerin devrimci iktidarı altında Türkiye’nin geleceği ve kaderiyle emekçilerin kaderi bir ve aynı olabilir.

Meslek örgütlerinden sendikalara, reformist çevrelerden devrimci güçlere kadar geniş bir kesimi kapsayan emek cephesinde yer alanlar da, krizin etkisine karşı mücadelenin imkanlarını görerek, sınıfsal konumlarına uygun bir tartışma sürecinin içerisine girdiler. Krize karşı işçi ve emekçilerin mücadele programını somutlamak amacıyla atölye çalışmaları yapmaya, taslak metinler hazırlayarak kamuoyuna sunmaya başladılar. Bunlardan biri DİSK, KESK, TMMOB, TTB ve Çiftçi-Sen imzası taşıyan, iktisatçı Mustafa Sönmez tarafından hazırlanan “Sosyal dayanışma ve demokratikleşme programı” başlıklı çalışmadır. DİSK de kendi cephesinden ayrıca bir “sosyal program” hazırladı ve kamuoyuna sundu. Birleşik Metal-İş de benzer bir çaba içerisine girerek “Kriz ve emekçilerin mücadele programı” adı altında “acil eylem planı” ve talepler listesini açıkladı.

Her üç programın da temel vurgusu “bu kapitalizmin krizidir, faturasını emekçiler değil sermaye ödesin” biçimindedir. Doğal olarak böyle bir vurgu buna uygun bir mücadele programını gerektirir. Eğer emekçiler adına sahneye çıkılıp sermayeye karşı “kriz bizim krizimiz değil, faturasını da size ödettireceğiz” şeklinde bir meydan okumaya girişilecekse, böylesi bir program işbirlikçi tekelci burjuvazinin sınıf egemenliğini hedefleyen bir perspektifle ele alınmak durumundadır.

Ortaya konuluşu ve talepleri gözönüne alındığında, Birleşik Metal programı nispeten ayrı bir yerde durmaktadır ve üzerinde tartışma yürütülebilecek asgari bir zemin içermektedir. Ancak gerek meslek örgütleri ve sendikaların hazırladığı, gerekse de DİSK’in hazırladığı programların böylesi bir bakış ve yönelimle hazırlandığını iddia etmek mümkün değildir. Programda sermayenin egemenliğini sarsmayı hedefleyen bir zemin dahi bulmak mümkün değildir. Yakından incelendiğinde, sermayeye krizi atlatmak ve ekonomiyi rayına oturtmak için akıllar verme kaygısının öne çıktığı görülecektir.

Meslek örgütleri ve sendikalar, altına imza attıkları “alternatif” sosyal programı gerekçelendirirken dahi, “krizlerin toplumsal maliyetini en aza indirmek” temel kaygısıyla soruna yaklaşmaktadırlar.

Programda “emekçi sınıfları bekleyen tehlikeler” sayılırken, emperyalist tekellerin, işbirlikçi burjuvazinin ve onun sınıf iktidarının üzerinden

kabaca atlanmakta, “neoliberal-gerici AKP iktidarının faşizan çizgisi” öne çıkmaktadır. Satır aralarında “Emekçi sınıflar için nihai kurtuluş”un, “herkesin yeteneğine göre emek koyduğu ve o ölçüde pay aldığı toplumsal bir dönüşümde” olduğu ifade edilmekte, ancak “krize karşı sosyal dayanışma programı” önerilmektedir. Program metnine ve taleplerin formülasyonuna bakıldığında “krizlerin toplumsal maliyetini en aza indirmek”ten kastın düzene karşı değil de düzenin uygulamakta olduğu politikalara karşı alternatifler üretmeye çalışan, kurulu düzenin temellerine dokunmayan ancak onun yıkıcı etkisinin tüm toplumsal kesimlere (işçi ve emekçilerle orta sınıflara ve büyük sermayeye) daha “eşit, adil ve demokratik” bir biçimde fatura etmeye çalışan bir yaklaşım içinde olduğu görülmektedir.

Programdaki “İMF”den uzak durulmalı, çalışanların katılımıyla yeniden beş yıllık ve yıllık planlar yapılmalı, planlar kamuya emredici, özel sektöre özendirici olmalıdır”, “Zordaki firma ve bankalar kamulaştırılırsa yönetimleri çalışanların öz yönetimine bırakılmalıdır”, “Gümrük Birliği askıya alınmalı, yıkıcı ithalat önlenerek yerli üretim ve istihdam desteklenmelidir”, “sermaye hareketlerine kısıtlama, gerçekçi kur politikası”, “özel sektöre ve yabancı yatırımcılara yeni bir vizyon” uygulanması vb. öneriler, krizin etkilerini her kesim için en aza indirmeyi, kapitalist sistemin temellerini koruyarak ve işin içine emekçileri de katarak yeniden inşa etmeyi hedeflemektedir.

Üretime, istihdama, sanayileşmeye, böylelikle kapitalizmi ehlileştirmeye dayalı böylesi bir programın gerçekçiliği bir yana, sermaye iktidarına en ufak bir adım atırabilmesi bile mümkün değildir. Zira bu yaklaşım çürüten ve giderek barbarlaşan kapitalist sistemin temel işleyiş yasalarına aykırıdır. Kapitalizmin temel mantığı aşırı kâra dayanmaktadır. Kar oranlarının düşmesi, burjuvaziye spekülâtif alanlara yönelmiştir, ki bu da kapitalizmin doğasında vardır. Bugün kapitalist dünyayı derinden sarsan krize karşı çözümsüzlük içinde debelenmeleri bundan dolayıdır. Burjuvazinin sosyalizmin basıncı ve işçi sınıfının mücadeleleri karşısında “sosyal devlet” uygulamalarına boyun eğmesi, kapitalizmin genişleme döneminde mümkün olabilmiştir. O dönem çoktan geride kalmıştır. Asalaklaşma ve çürümeyi en üst

boyutlarda yaşayan bu sistemi islah etmek, yeniden “sosyal devlet” uygulamalarına dönmek mümkün değildir. Tek çözüm yolu bu sistemin aşılmasıdır.

Bu koşullarda kalkıp ham hayallerle “sosyal devleti” yeniden inşa etmeye kalkmak burjuva liberal, gerici bir yaklaşımdır ve işçi-emekçi sınıfları düzene yedeklemekten, krizin sonuçlarına ortak etmekten başka bir anlam taşımamaktadır.

Düzenin krizine karşı düzen içi bir alternatif değil, işbirlikçi tekelci burjuvazinin sınıf egemenliğini ve emperyalizme kölece bağımlılık ilişkilerini hedef alan, yani bu sistemi aşma hedefine bağlanan asgari bir devrimci programa ihtiyaç vardır. Ancak böyle bir program krizin faturasını sermayeye kesme iddiasında bulunabilir.

İşçi sınıfının sorunu kapitalizmi iyileştirmek, krizlerini atlatmasını sağlamak değildir. İşçi sınıfının sorunu hakları, talepleri ve özgürlükleri uğruna devrimci sınıf mücadelesini geliştirmek, sistemin krizlerini kendi sınıfsal çıkar ve özlemleri doğrultusunda derinleştirmek, mevcut sınıf egemenliği sistemini aşmaktır. İşçi sınıfı adına “krize karşı program” sunma iddiası taşıyanlar, düzenin krizi karşısında ileri süreceği temel ve taktik istemleri, krizlerin kaynağı emperyalist-kapitalist sistemi aşan bir bakış açısıyla ele almak durumundadır. Liberal reformist çevrelerin, sendikal bürokrasinin böyle bir sorunu olmadığı açıktır. Dolayısıyla emekçi sınıflar adına ortaya koyduklarını iddia ettikleri ve geniş toplumsal kesimlerin desteğini talep ettikleri program burjuva liberal bir programdır. Her açıdan mahkum edilmesi gerekmektedir.

Devrimci iddia ve kaygı taşıyan tüm güçler düzenin krizinden devrimci sınıf mücadelesini geliştirmek doğrultusunda faydalanmak durumundadır. Bu ise, işçi sınıfı ve emekçilerin temel ve acil istemlerini devrimci bir bakış açısıyla formüle etmeyi, burjuvazinin sınıf egemenliğini parçalama hedefine bağlamayı, bu çerçevede emekçilerin devrimci eylemini geliştirmeyi hedefleyen somut bir mücadele programı oluşturmayı gerektirir. Krizin faturasını sermayeye ödetme iddiasının başka bir karşılığı yoktur.

Böylesi bir görev liberal reformistlerden, sendika bürokratlarından beklenemeyeceğine göre sorumluluk bir kez daha devrimci sınıf mücadelesinden yana olan güçlere düşmektedir.

İÜ’de faşist provokasyon ve saldırı...

“Faşizme karşı omuz omuza!”

İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüs’te Sinema ve Kültür Kulübü tarafından düzenlenen film gösteriminin afişleri 30 Ekim günü faşistler tarafından yırtılırken, aynı şekilde Halk Bilim Kulübü’nün afişleri de indirildi. Faşistlerin tacizi üzerine harekete geçen devrimci ve demokrat öğrenciler yırtılan afişlerin yerine yenilerini astılar.

Bunun üzerine azgınlaşan faşistler “Burası Kandil Dağı değil, İstanbul Üniversitesi” diyerek devrimci ve demokrat öğrencileri provoke etmeye çalıştılar. Öğrenciler faşist provokasyona “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Beyazıt faşizme mezar olacak!” sloganlarıyla karşılık verdiler. Yaşanan arbede sonrasında faşistler okuldan kovuldular. Film gösteriminin ardından okuldan toplu çıkış yapan öğrenciler Öğrenci Kültür Merkezi’ne geldiler.

Öğrencilerden 20’ye yakını ÖKM’nin kapanış saatine kadar binada kalma kararı aldı.

ÖKM’den saat 17.00’de toplu çıkış yapılarak Saraçhane’ye doğru yüründü. Burada sayıları 10’u geçmeyen faşistler ellerinde satırlarla, devrimci öğrencilere saldırmaya çalıştılar. Devrimci öğrenciler faşistlere sopalarla karşılık verdiler. Çıkan çatışmada, Halk Bilim Kulübü’nden biri ağır olmak üzere iki öğrenci yaralandı. Başından ve kolundan satır darbeleriyle yaralanan öğrenciler Fatih Medikal Park Hastanesi’ne kaldırıldı ve ameliyata alındı.

“Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!”

Faşist saldırı İstanbul Üniversitesi öğrencileri tarafından 31 Ekim günü protesto edildi.

Basın açıklaması öncesinde tüm fakültelerde saldırının teşhirini yapan bildiriler dağıtılarak, öğrenciler basın açıklamasına çağırıldı. Fen-Edebiyat Fakültesi ve Merkez Kampüs’ten sloganlarla toplu çıkış yapan öğrenciler saat 14.00’te Merkez Kampus önünde toplandılar.

Basın metninde yaşanan olay anlatıldıktan sonra şunlar söylendi: *“Tarih boyunca her dönem doğrunun, haklının mücadelesini verenler egemenlerin ve işbirlikçilerinin saldırılarıyla, katliamlarıyla karşılaşmışlardır. Bugün yaşadıklarımız da faşistlerin gelenek haline getirdiği YÖK’ün kuruluş yıldönümü olan 6 Kasım öncesi devrimci demokrat öğrencilere yönelik saldırılarının bir parçasıdır...”*

Yaşanan saldırının planlı gerçekleştiğinin vurgulandığı basın açıklamasında, “Beyazıt faşizme mezar olacak!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadeleimiz!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!” sloganları atıldı.

Saldırıda yaralanan devrimci demokrat öğrencilerin hastanede çekilen fotoğrafları döviz olarak taşındı. Eylem, “Beyazıt Marşı”yla son buldu.

“Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadeleimiz!”

Faşist saldırı, 3 Kasım günü de Sultanahmet Adliyesi önünde yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi. Açıklamayı, saldırı sırasında yaralanan arkadaşlarımızdan Günay Dağ yaptı.

Dağ konuşmasında, aynı gün İstanbul Üniversitesi

Merkez Kampüsü’nde devrimci ve demokrat öğrencileri provoke etmeye yönelik saldırıyı anlattı ve bu saldırıların polis-idare işbirliğiyle gerçekleştiğini ifade etti. Saldırı esnasında faşist çetelerin yanında resmi ve sivil polislerin bulunduğunu, ancak polislerin saldırıyı sadece izlediklerini belirtti. Saldırının ardından ise saldırıya uğrayan arkadaşlarımızı gözaltına almaya çalıştıklarını anlattı. Devrimci öğrenciler olarak saldırıya karşı gerekli yanıtın verildiğini ifade eden Dağ, anti-faşist mücadeleye kararlılıkla devam edeceklerini vurguladı. Yapılan konuşmanın ardından suç duyurusunda bulunmak üzere Sultanahmet Adliyesi’ne gidildi.

“Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadeleimiz!” yazılı pankartın açıldığı açıklamaya Gençlik Federasyonu, Öğrenci Kolektifleri, DGH, EHP, İstanbul Gazetesi ve Ekim Gençliği katıldı.

40 kişinin katıldığı açıklamada “Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadeleimiz!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” ve “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!” sloganları atıldı.

Faşistler ve olayı izlemekle yetinen polisler hakkında suç duyurusunda bulunmak üzere Sultanahmet Adliyesi’ne gittiğimiz sırada, yaklaşık 15 kişilik faşist bir grup, Hasan Ali Yücel Eğitim Fakültesi önünde yolumuzu keserek bizi provoke etmeye çalıştı.

Açık ki, polislerin koruması altında üniversite ve çevresinde elini kolunu sallayarak dolaşan bu katiller çetesi, yeni saldırılar için hazırlık yapıyorlar. Fakat bu saldırılar yanıtsız kalmayacak. Faşist çeteleri ve onlara kol kanat geren devletin kolluk güçlerini örgütlü mücadeleimizle püskürteceğiz.

İstanbul Üniversitesi / Ekim Gençliği

Ekim Gençliği: “Geçit YOK!”

Düzenin çok yönlü saldırılarına “Geçit YOK!” diyen İstanbul Ekim Gençliği, 2 Kasım günü gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla mücadele kararlılığını ifade etti.

Saat 13.30’da Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirilen basın açıklaması DTP’nin eylemine denk geldi. DTP eylemi nedeniyle Taksim ve çevresi ablukaya alınmıştı. Basın açıklaması başlamadan önce bir Ekim Gençliği okuru üst araması yapılacağı gerekçesiyle gözaltına alınmaya çalışıldı. Sergilenen kararlı tutum sonucu serbest bırakıldı.

Ekim Gençliği adına yapılan basın açıklamasında şunlar söylendi:

“Sermaye düzeninin kendi iç çatışmaları arasında düzene yedeklenmeye çalışılan gençlik kesimleri bugün AKP-ordu, laik-antilaik tartışmaları ekseninde kendi sorunlarından uzaklaştırılmakta, demokrasi havarisi kesilen ve darbelerle hesaplaştığını iddia eden AKP hükümeti işçi emekçilere açlık ve yoksulluktan, öğrencilere ise geleceksizlikten başka bir şey vermemektedir. Bu yüzden gençlik gerici taraflaşmalara yedeklenmeyecek, kendi mücadele talepleri ekseninde geleceğin ve özgürlüğün tarafında olacaktır.”

Sermaye düzeninin Kürt sorunundaki inkar ve imha siyasetine değinilen basın açıklamasında “Savaşa değil eğitime bütçel!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Biji biratiya gelan!” sloganları atıldı.

“Eğitim alanı her yönüyle ticarileştirilerek sermayeye peşkeş çekilirken, bir taraftan da meslek ve alanlar sermaye eksenli yeniden yapılandırma süreci içerisinde birçok dönüşüme uğramaktadır...Neo-liberal saldırıların en yoğun biçimde uygulandığı alanlardan birini de eğitim alanı oluşturmaktadır. Yurt, yemekhane, ulaşım zamları sürerken, öğrenci belgesi almak dahi paralı hale getirilmektedir ve eğitimde fırsat eşitsizliği her geçen gün derinleşmektedir.” cümleleriyle devam eden basın açıklamasında “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!”, “Diplomalı işsiz olmayacağız”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganları atıldı.

Eylem sloganlarla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Emek dünyası sahte tasarımı onaylamıyor!

“Patronlara değil işçiye sağlık ve güvenlik!”

Sözde iş kazaları ve meslek hastalıklarını ortadan kaldırma amacı taşıyan “İş Sağlığı ve İş Güvenliği Yasa Tasarısı”nı ele alan konferans, 1-2-3 Kasım 2008 tarihlerinde toplandı.

“5. Uluslararası İş Sağlığı ve Güvenliği Bölgesel Konferansı” 1 Kasım günü başlarken, sendikalar, demokratik kitle örgütleri, ilerici, devrimci kurumlar ve siyasi partiler sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda hazırlanan yasa tasarısını protesto etmek için Lütfü Kırdar Kongre Salonu önünde buluştular.

İstanbul Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu, TTB, TMMOB, DİSK ve KESK’in ortak örgütlediği eylem saat 13.30’da başladı. Eylemde “Önce insan, önce sağlık, önce iş güvenliği için tüm sosyal tarafların kabul edeceği bir ‘işçi sağlığı ve güvenliği yasası’ istiyoruz!”, “Patronlara değil işçilere güvenlik / HSGGP” pankartları açıldı.

Eylem öncesinde TAYAD’lı Aileler adına Mehmet Güvel kısa bir konuşma yaparak, hapishanelerde sohbet hakkının uygulanmaması durumunda ölüm oruçlarının tekrar başlamasından korktuklarını belirtti. Engin Çeber’in katledilmesi protesto edildi.

Eyleme, kurlsız çalışma koşullarının hüküm sürdüğü tersanelerden, kotlar beyazlarken hayatların karardığı kot taşlama atölyelerinden, sendikal örgütlenme mücadelesi sonucu işten atılan işyerlerinden işçiler ile iş güvenliği önlemlerinin alınmamasından kaynaklı yaşanan Davutpaşa katliamının tanıkları da katıldılar.

Sloganlarla başlayan eylem sırasında Lütfü Kırdar önünde geniş güvenlik önlemleri alındı. Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER), BDSP, OSİM-DER, GOP İşçi Platformu, Topkapı İşçi Derneği, Kot İşçileri Birliği, EHP, ESP, Limter-İş, Halkevleri, TKP, Yurtsever Cephe İşçi Birliği, İKP, Eğitim Emekçileri Derneği, Alinteri, KTİDK, PDD, İşçi Gazetesi, ODAK, Halk Cephesi, TAYAD, TMMOB ve KESK’e bağlı şubelerden eyleme katılım gerçekleşti.

Eylemde TİB-DER üyesi tersane işçileri “Taşeronluk sistemi kaldırılmalı!”, “Artık ölmek istemiyoruz!”, “Tersane işçisi köle değildir!”, “Önem alınsın ölümler durdurulsun!” dövizlerini açarken, Kot İşçileri Birliği’nden kot taşlama ve yıkama işçileri ise “Alacak nefesimiz soracak hesabımız var! / Kot İşçileri Birliği” pankartıyla eyleme katıldı, iş sağlığı ve güvenliği önlemlerinin alınması talebini simgeleyen sarı maskeler taktı.

İşçiler sırayla söz alarak çalışma koşullarını anlattılar, taleplerini dile getirdiler.

Silikozis hastalığının pençesinde ölümü bekleyen Bekir Özmen ilk olarak söz aldı. Kot taşlama işçilerinin çalışma koşullarını anlattıktan sonra silikozis hastalığına yakalanan kot taşlama işçilerine malulen emeklilik hakkı tanınması gerektiğini söyledi.

Dev Sağlık-İş Sendikası’nda örgütlenen Kızılay çalışanları adına yapılan konuşmada, sendikal örgütlenmeden dolayı yaşadıkları sürgün baskısı ve işten atmaları özetledi.

Limter-İş Sendikası Yönetim Kurulu üyesi olan ve Dearsan Tersanesi önünde 52 gündür bekleyen Levent Akhan, tersanelerde yaşanan iş cinayetlerine dikkat çekti.

Kot İşçileri Birliği önlüğüyle eyleme katılan, üç çocuğunu kot taşlama atölyelerinde silikozis hastalığına

kaptıran anne İpek Sevgi Al, Türkçesinin zayıf olması nedeniyle konuşmasını Kürtçe gerçekleştirdi. Meslek hastalığına yakalanan kot taşlama işçilerine ücretsiz sağlık hizmeti verilmesini talep etti.

Davutpaşa’daki patlamayı yaşayan ve patlamada ölen işçilerin aileleri adına da konuşma gerçekleştirildi.

Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) Başkanı Zeynel Nihadioğlu ise örgütlü ve birleşik mücadele çağrısı yaptı.

Eylem, İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği alanında çalışmalar yürüten Prof. Dr. Zeki Kılıçarslan’ın konuşması ile devam etti.

Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu’nun açıklamasını TTB Merkez Konseyi Üyesi Ali Çerkezoğlu okudu. İş Sağlığı ve Güvenliği Yasa Tasarısı’nın, işçi sağlığı ve güvenliği hizmetlerinin taşeronla devredilmesi ve işyeri hekimlerinin esnek çalıştırılmasını beraberinde getireceği konusunda uyarıda bulunan Çerkezoğlu, Türkiye’de her yıl 80 bin iş kazası bildiriminin yapıldığını, bu kazalar sonucunda 600 kişinin yaşamını yitirdiğini söyledi. Tuzla tersaneleri, inşaat, maden ve ulaşım, kot taşlama sektörlerinde yaşanan ölümler gündemdeyken yasa tasarısına karşı alınacak tutumun önemine vurgu yapıldı.

Platformun yasa tasarısı konusundaki uyarıları ise şöyle sıralandı:

- “Bu yasa tasarısı ile;
- İş kazaları önlenemez!
- Meslek hastalıklarının önüne geçilemez veya gizlenir!
- İşe ve çalışma ortamına bağlı hastalıklar artar!
- İşyerilerindeki sağlıksız ve güvensiz çalışma ortamları düzeltilemez!
- Çalışanların her türlü kişisel ve sağlıkla ilgili bilgileri, işverenlerin hizmet satın aldığı şirket yetkililerine verilerek kişisel mahremiyet ihlalleri çoğalır!
- Bu yasa ile işyerlerinde sağlıklı ve güvenli çalışma zorlaşır!”

Açıklama, hükümetin SSGSS yasası konusundaki dayatmasını bu yasada da göstermesi durumunda daha etkin eylemler sergileneceğinin söylenmesiyle son buldu.

Yaklaşık 300 kişinin katıldığı eylem sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Eskişehir’de metal işçileri buluştu!

“İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”

Birleşik Metal-İş Sendikası’nın TİS süreci nedeniyle düzenlemiş olduğu bölgesel toplantılarının üçüncüsü 4 Kasım günü Eskişehir’de gerçekleşti.

Çeşitli fabrikalardan BMİS’te örgütlü yaklaşık 300 metal işçisinin katılım sağladığı toplantı BMİS Eskişehir Şube Başkanı Bayram Kavak’ın konuşmasıyla başladı. Ardından BMİS Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu söz aldı.

Serdaroğlu, bu toplantıların kriz ve TİS sürecinde ortaya çıkan gelişmelerin paylaşılması için düzenlendiğini açıkladı. Krizin nedenleri ve yansımalarından bahsederek, kapitalizmin bugün işçilere dayattığı ve krizle birlikte daha da ön plana çıkarılan esnek ve kurlsız çalıştırmaya değindi. Serdaroğlu şunları söyledi:

“TİS süreci başlamıştır. Bu süreç sadece metal işkolunu ilgilendirmiyor ama metal işkolu amiral gemi konumundadır. Burada yapılacak çalışmalar birçok sektörü dolaysız bir şekilde etkileyecektir. Tek sorun metal işçilerinin birlikte hareket etme sorunudur. Bu yüzden 100 bin metal işçisine çağrı yaptık. İşçilerin bilinçli bir şekilde müdahil olabilmesi için eğitim çalışmaları ve seminerler yapıyoruz.”

MESS’in teklifinin krizin de bahane edilmesiyle tamamen sermayenin çıkarları doğrultusunda olduğunu, ayrıca sermayenin en kazançlı döneminde bile işçiyi sömürdüğünü ifade etti. Bugün işverenin en önemli sorununun sosyal hakları üzerinden atmak istemesi olduğunu belirterek, bunun için esnek çalışmayı dayattığını söyledi. Esnek çalışmanın işçilerin hayatlarını esir almaya dönük bir saldırı olduğunu ve bugün işçilerin en yakıcı sorunlarından biri olduğunu vurguladı.

Serdaroğlu, “Eylemler, Cuma yürüyüşleri, büyük bölge toplantıları, mitingler yapacağız. Bu süreci kazanacağız, çünkü haklıyız. Fakat bu mücadelenin başarıyla sonuçlanması sınıf bilinciyle hareket etmeye bağlıdır.” sözleriyle konuşmasını sonlandırdı.

Salonda “MESS dayatmalarına hayır!”, “Hak yoksa barış da yok!”, “Alinterimizin hakkını istiyoruz!”, “Haydi metal işçileri, ortak talepler için ortak mücadeleye!” şiarlı pankartlar asılıydı. Sık sık “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!” sloganları coşkulu bir şekilde atıldı.

Toplantının sonunda Metal İşçileri Bülteni dağıtıldı.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Metal işçilerinin eylemleri sürüyor!

“MESS dayatmalarının adı grevdir, greve hazırız!”

Uyuşmazlıkla sonuçlanan 2008-2010 Metal Grup Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde metal patronlarının esneklik ve düşük ücret dayatmalarına karşı Cuma eylemleri başlatan Birleşik Metal-İş Sendikası, örgütlü olduğu fabrikalardaki TİS eylemlerinin 3. turunu 31 Ekim sabahı gerçekleştirdi.

Gebze’de metal işçileri yine eylemdeydi!

Gebze’de Saat 07.00’dan itibaren Fen-İş Köprüsü’nde servislerden inen Birleşik Metal üyesi Sarkuysan işçileri fabrika önüne kadar yürüyüş gerçekleştirdiler.

“İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “MESS, MESS şaşırma sabrımızı taşıрма!”, “Metal işçisi köle değildir!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganlarını attılar.

Gece vardiyasından çıkan Sarkuysan işçileri yürüyerek gelen arkadaşlarını alkış ve sloganlarla karşıladılar. Sarkuysan önünde metal işçilerine seslenen BMİS Genel Sekreteri Selçuk Göktaş, MESS patronlarının kölelik dayatmalarını geri çekmemekte diretmeleleri halinde “*Bunun adı grevdir. Metal işçisi greve hazırdır*” dedi.

Göktaş konuşmasına şu sözlerle devam etti: “*Bizi köle yerine koymak isteyenlere buradan bir kez daha sesleniyoruz. Biz köle değiliz, MESS’in kölesi hiç değiliz. Kriz gerekçesiyle üzerimize gelmeyin. Yoksa bu otobanlar da arayollar da kesilir.*” Göktaş konuşmasında ayrıca Türk Metal üyesi metal işçilerinin de mücadele sürecine katılması gerektiğini söyledi. Sarkuysan’la beraber Çayırova Boru işçileri de eylem gerçekleştirdiler.

Yine Sarkuysan ve Çayırova Boru ile aynı bölgede yer alan Kroman Çelik’te de yürüyüş gerçekleştirildi. Saat 07.45-08.00 arasında Sarkuysan’ın karşısında bulunan fabrikalarına yürüyen Kroman Çelik işçileri slogan ve ıslıklarla eylemlerini sonlandırdılar.

Sabah saatlerindeki eylem zinciri Akkardan ve Makina Takım işçilerinin gerçekleştirdiği yürüyüşle devam etti. Sendika flamlaları ve “MESS dayatmalarına hayır!/BMİS” pankartıyla yürüyen Akkardan ve Makina Takım işçileri sloganlar eşliğinde Akkardan önünde toplandılar.

Eylemlerin gerçekleştirildiği bir diğer yer ise Areva ve Poly Metal’di. Birleşik Metal-İş üyeleri bu fabrikalarda da yürüyüşlerle işbaşı yaptılar.

ABB işçileri: “Hak yoksa, barış da yok!”

Dudullu ABB işçileri ise OSB dört yolda toplandılar. Burada, “*Hak yoksa barışta yok! Alın terimizin hakkını istiyoruz!*” pankartını açan ABB işçileri, fabrikaya doğru yürüyüş gerçekleştirdiler. Yürüyüş boyunca “ABB işçisi direnişin simgesi!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Metal işçisi köle değildir!”, “Krizin yükünü patronlar ödesin!”, “MESS, MESS şaşırma sabrımızı şaşırma!” sloganlarını atan ABB işçilerini çevre fabrikalardan işçiler de ilgiyle izlediler. Gece vardiyasında çalışan işçilerin bir bölümünün de bahçeye çıkarak alkışlarla karşıladığı 80 kişilik

yürüyüş kitlesinin işbaşı yapmak üzere fabrikaya girmesiyle eylem son buldu.

Paksan: “Son sözü grev meydanında söyleyeceğiz!”

Birleşik Metal İş Sendikası İstanbul 2 No’lu Şube’de örgütlü olan Paksan fabrikasında sabah 07.30-08.00 arasında yürüyüş gerçekleştirildi. İşçilerin artan coşkusu ve katılımı dikkat çekiciydi. Yürüyüş boyunca “Sözleşme hakkımız, söke söke alırız!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “MESS, MESS şaşırma sabrımızı taşıрма!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni”, “İş ekmek yoksa, barış da yok”, “Esnek çalışmaya hayır!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları atıldı.

Eyleme Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu da destek verdi. İşçiler fabrika önünde BDSP imzalı “*Metal sözleşmelerinde son sözü grev meydanlarında söyleyelim!*” şiarlı ozalitle karşılandı.

İşe giriş öncesinde Şube Başkanı Yılmaz Bayram bir konuşma yaptı. Konuşmasına, eylemlerini her defasında destekleyen sınıf dostlarına teşekkür ederek başladı. Bayram, artık işin sözden çıktığını, bundan sonra fiili eylemlerin süreci belirleyeceğini söyledi. Yaşanılan sorunlara karşı boyun eğilmeyeceğini, diğer sarı sendikalar gibi süreci sessizlikle karşılamayacaklarını ifade etti. Bundan sonra iş yavaşlatmaların başlayacağını, işe geç başlamaların yaşanacağını belirtti. “İstediklerimiz kabul edilmezse son sözü grev meydanlarında söyleyeceğiz” dedi.

Metal İşçileri Bülteni metal işçileriyle buluşuyor!

Metal Grup Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinin başından itibaren sürece etkin müdahaleyi önüne koyan, çalışma yürüttükleri sanayi havzalarında metal işçilerine seslenen BDSP’li Metal İşçileri Gebze, Ümraniye ve Küçükçekmece’deki eylemlerde “*Metal İşçileri Bülteni*”nin dağıtımını gerçekleştirdiler. Metal İşçileri Bülteni ilgiyle karşıladılar.

Bursa’da metal işçileri yürüyor!

Birleşik Metal-İş Sendikası Bursa Şubesi’nin

örgütlü olduğu Prsymian fabrikası işçileri sabah vardiyasında yaptıkları eylemle “MESS dayatmalarına hayır” dediler. Bursa’dan gelen işçiler Mudanya Burgaz sapağında servislerden inerek, Mudanya’dan gelen işçiler ise Mudanya Gümrük binası önünden başlayarak fabrika önüne kadar alkış ve sloganlarla yürüdüler. Birleşik Metal-İş Sendikası Bursa Şube Başkanı Ayhan Ekinci eylemde yaptığı konuşmada, MESS’in kriz fırsatçılığı yaparak krizin faturasını işçilere yüklemeye çalıştığını belirtti. “*Bu tutumları, MESS Genel Sekreteri İsmet Sipahi’nin TİS toplantılarında kriz tellallığı yaptığından belli olmaktadır. Tüm bunlara rağmen metal işçileri hiçbir sendika gözetmeksizin aynı çatı altında toplanıp AKP hükümetinin sermaye yanlısı tutumuna ve MESS’e karşı birleşme çağrımızı yineliyoruz.*” diyerek metal işçilerine mücadele çağrısı yaptı.

Asil Çelik işçileri de vardiya çıkışlarında eylemlerine devam ediyorlar. Konuyla ilgili açıklama yapan Birleşik Metal-İş Sendikası Bursa Şube Sekreteri Erol Bektaş, “*Sendikamızın kapsamlı araştırmasında görüldüğü gibi metal işçileri olarak her geçen gün daha da yoksullaşıyoruz. Asil Çelik işçileri insanca çalışıp yaşamak istiyor. Ne hikmetse Asil Çelik patronları her dönem bu tür tutumlarını sürdürüyorlar. İşçi söz konusu olduğu zaman MESS’in kriz çıkırtkanlığını önümüze getiriyorlar.*” dedi.

Metal patronlarının korkusu

Uzlaşmazlıkla sonuçlanan TİS süreci eylemli bir süreçle devam ediyor. Sürece yönelik müdahalemizi yoğunlaştırarak sürdürüyoruz.

Bölgemizde bulunan fabrikaların etrafına TİS sürecinde metal işçilerini taraf olmaya çağıran, örgütlü mücadeleyi yükseltmeye çağıran ozalitleri yapıştırdık. Faaliyetimizden rahatsız olan patronlar, ozalitleri yırttırarak metal işçilerinin sürece olan duyarlılıklarını kırmaya çalıştılar.

Yeni sayısı çıkan “Metal İşçileri Bülteni”ni ise bölgedeki fabrikalarda yaygın olarak kullanıyoruz. Merkezi yayınların yanısıra yerelden fabrikalar ve genel gündemler üzerinden işçilere seslenen bildiriler kaleme alıp bölgedeki fabrikalarda kullandık. Bildirilerde dünya çapında yaşanan ve ülkemizde de her geçen gün yansımaları artan ekonomik krize, bu kriz sonucunda yaşanacak hak gasplarına, işten atmalara, esneklik ve kölelik dayatmalarına değindik. Bildirilerden biri özel olarak Türk Metal’i hedefliyordu. Bu bildiriye Türk Metal’de örgütlü olan üç fabrikaya dağıttık.

Bildiriler ve yayınlar işçiler tarafından ilgiyle karşılandı. Faaliyetlerimiz önümüzdeki süreçte de devam edecek.

Küçükçekmece’den BDSP’li metal işçileri

İşçi ve emekçi hareketinden...

Sağlık emekçilerinden eylem!

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) Aksaray Şubesi, döner sermaye katkı paylarının adil dağıtılması talebiyle 30 Ekim günü İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi Mono Blok önünde eylem gerçekleştirdi.

“Dönerler arttırılsın adil dağılsın! /SES Aksaray Şube” pankartı ve “Krizi biz yaratmadık yaratanlar ödesin!”, “Döner sermaye arttırılsın, adil dağıtılsın!”, “Krizin faturasını patronlar ödemelidir!” dövizlerinin açıldığı eyleme yaklaşık 300 kişi katıldı.

Mono Blok önünde bir araya gelen sağlık emekçileri ve eyleme destek veren direnişteki Çapa temizlik işçileri hastane bahçesini sloganlarla dolaştılar.

Yürüyüş ve eylem boyunca “Adalet, eşitlik istiyoruz!”, “Döner sermaye adil dağıtılsın!”, “Kölelik düzeni istemiyoruz!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Herkes eşit, ücretsiz sağlık!”, “Savaşa değil, eğitime bütçe!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!” vb. sloganlar atan sağlık emekçileri rektörlük ve dekanlığı protesto ettiler.

Dekanlık önünde konuşan SES Aksaray Şube Başkanı taleplerini ve eylem programını şu sözlerle özetledi: “Yok sayılan emeğimiz ve sağlık ekibinin öğretim üyesi dışındaki üyeleri olmazsa, hizmetin nasıl verilebileceğinin görülmesi için; yarın 31 Ekim Cuma günü sabah saat 08.00 ile 10.00 arasında iş bırakacağız. Uyarılarımız dikkate alınmaz ise, eylemlerimizi diğer fakültelere de yaygınlaştırarak, daha uzun süreli iş bırakmalara hazırlanacağız.”

Açıklama şu sözlerle sona erdi:

“Hükümeti uyarıyoruz. Krizin faturasını onu yaratan patronlar ödesin. Kamu emekçilerinin maaşları, insanca yaşanır düzeye yükseltsin. Tüketim maddelerine yapılan zamlar geri alınsın. Özelleştirmeler durdurulsun. Sağlığı paralı, emekliliği hayal haline getiren SSGSS yasası iptal edilsin. İşsizlere iş verilsin. IMF ile yapılan anlaşmalar iptal edilsin. Halk için ekonomi programı uygulansın. Aksi takdirde, bizler sessiz kalmayacağız. Faturayı patronlara ödetmek için, grev dahil her türlü mücadeleye hazır olacağız.”

Kızıl Bayrak / İstanbul

Çapa 2 saat işbiraktı!

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) Aksaray Şubesi, döner sermaye katkı paylarının adil dağıtılması talebiyle gerçekleştirdikleri kitlesel ve coşkulu eylemlerden sonra, 31 Ekim günü sabah 08.00-10.00 saatleri arasında iş bıraktı.

Saat 08.00’de Mono Blok önünde bir araya gelen sağlık emekçileri saat 08.30’a kadar alkış ve sloganlarla rektörlüğü protesto ettiler. “Dönerler arttırılsın adil dağılsın! / SES Aksaray Şube” pankartı ve “Krizi biz yaratmadık, yaratanlar ödesin!”, “Döner sermaye arttırılsın, adil dağıtılsın!”, “Krizin faturasını patronlar ödemelidir!” dövizlerini taşıdılar.

08.30’da pankart ve dövizler açarak hastane bahçesinde yürüyen sağlık emekçileri, yürüyüş ve eylem boyunca, “Adalet, eşitlik istiyoruz!”, “Döner sermaye adil dağıtılsın!”, “Kölelik düzeni istemiyoruz!”, “İnsanca yaşamak istiyoruz!”, “Herkes eşit, ücretsiz sağlık!”, “Savaşa değil, eğitime bütçe!”, “IMF defol bu memleket bizim!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!” vb. sloganları attılar.

Monoblok önünde saat 08.50’ye kadar oturma eylemi gerçekleştiren sağlık emekçilerine SES Çapa Tıp

Fakültesi Temsilcisi Turan Karabağ seslendi:

“Hakkaniyetin ve iş barışının sağlanması için, öğretim üyelerine olduğu gibi, diğer çalışanlara da, yasada belirlenen üst sınır üzerinden döner sermaye dağıtılmasını talep ediyor ve Rektörlüğü uyarıyoruz. Fakültemizde yalnızca öğretim üyesi çalışmadığını hatırlatıyoruz. Yok sayılan emeğimiz ve sağlık ekibinin öğretim üyesi dışındaki üyeleri olmazsa, hizmetin nasıl verilebileceğinin görülmesi için; bugün 08.00 ile 10.00 saatleri arasında aciller dışında sağlık hizmeti vermedik. Uyarılarımız dikkate alınmaz ise, eylemlerimizi diğer fakültelere de yaygınlaştırarak, daha uzun süreli iş bırakmalara hazırlanacağız.”

Açıklamadan sonra iki saatlik iş bırakma eylemi sona erdi. Eyleme 350’ye yakın sağlık çalışanı katıldı. Çapa’da acil servis dışında hizmet verilmedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Tadal işçileri iş bıraktılar!

Tadal şirketine bağlı olarak Ankara Üniversitesi’nde çalışan yemekhane işçileri haklarını elde etmek için boykot gerçekleştirmişlerdi. Verilen sözler tutulmadığı için 3 Kasım günü yeniden iş bıraktılar. Rektörlük ‘bütün talepleriniz yerine getirilecek’ demesine rağmen işçilere verdiği sözü tutmadı. İşten çıkartılan işçiler işe alındı, ancak verilen diğer sözlerin hiçbirisi gerçekleşmedi.

İki haftadır işçilerin ücretleri ödenmiyor. İşçilerden bazıları iki, bazıları üç aydır ücretlerini almıyorlar. Taşeron şirket ücretleri ödeyemeyeceğini, rektörlüğün ödeyeceğini söylüyor. Rektörlük ise çeşitli gerekçelerle işçileri oyalıyor ve ücretleri ödemiyor. 3 Kasım günü iş bırakan işçiler, ücretleri alana kadar mücadele etmeye devam edeceklerini söylüyorlar.

Kızıl Bayrak / Ankara

Sözleşmeli öğretmenliğe protesto!

Eğitim-Sen Bursa Şubesi 1 Kasım günü Heykel-Orhangazi Parkında yaptığı eylemle sözleşmeli öğretmenlik uygulamasını protesto etti. Şube Sekreteri tarafından yapılan açıklamada, 5 Kasım günü Milli Eğitim Bakanlığı’nın 13 bin sözleşmeli öğretmen alacağı belirtilerek, sözleşmeli istihdamın bakanlığın temel politikası haline geldiği ve şov malzemesi haline getirildiği ifade edildi.

İş güvencesiz, düşük ücretle çalışma anlamına gelen sözleşmeli, ücretli istihdam uygulamalarından vazgeçilmesinin talep edildiği eylemde, sözleşmeli öğretmenlere mücadele ve örgütlenme çağrısı yapıldı. “Sözleşmeli köle olmayacağız!”, “Rantiyeye değil eğitime bütçe!” sloganlarının atıldığı eyleme yaklaşık 50 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Özbucak’ta mücadele isteği

Adana’da tekstil sektöründe faaliyet gösteren Özbucak Tekstil’de son 6 aydır ücret ödemeleri düzenli gerçekleşmiyor. Ekim ayı da dahil olmak üzere ücretlerini alamayan işçiler patron tarafından ücretsiz izne çıkartıldılar.

TEKSİF Sendikası’nın örgütlü olduğu Özbucak Tekstil’de patronun elektrik kesintisi bahanesiyle başlattığı ücretsiz izin uygulaması işçilerin tepkisiyle karşılandı.

İşçilerin sendikaya durumu iletmesi üzerine işyerine gelen TEKSİF Şube Başkanı, patronla gerçekleştirdiği görüşme sonrasında işçilerden daha fazla fedakarlık

beklendiğini dile getirmişti.

Yapılan görüşmede, üç maaş tutarında ücret ödeme sözü veren Özbucak patronu bu sözünü de yerine getirmeyerek sadece bir aylık ücret ödemesi yaptı. Ardından yalan ve baskılarla işyerindeki sendikal örgütlülüğü dağıtma çabalarına girişti.

İşçilerin ücretsiz izne çıkarılmasının ardından geçen hafta TEKSİF Sendikası’nda yapılan toplantıda işçiler artık bir çözüm istediklerini, yapılması gereken ne varsa yapmak istediklerini dile getirdiler. Sendikayı işyerinde yaşanan sorunlara karşı pasif olmakla eleştiren işçiler, evlerinde beklemek istemediklerini söyleyerek, son iki yıldır katlandıkları işten atma ve ücret gasplarına artık tahammül edemeyeceklerini belirttiler.

Kızıl Bayrak / Adana

Renault’ta üretime ara veriliyor!

Bursa’daki Oyak Renault fabrikası 3-11 Kasım tarihleri arasında “küresel kriz” gerekçesiyle üretime ara veriyor. Yapılan açıklamada Karoseri-Montaj fabrikasında üretim dururken, Mekanik ve Şasi fabrikasında motor, şasi ve vites kutusu üretiminin devam edeceği belirtildi. Üretimin durdurulmasının ardından işçilere sendika tarafından yapılan açıklamada ücretlerinin %67’sinin ödeneceği bildirildi. Fabrikada askere gitmeyenlerle birlikte sözleşmeli işçilerin bir kısmının işten çıkarıldığı belirtiliyor.

Daha önce TOFAŞ’tan da 1500 civarında işçi çıkarılmıştı. BOSCH ve diğer metal fabrikalarından da işçi çıkarıldığı ve üretime ara verildiği haberleri geliyor.

“Sözleşmeli köle olmayacağız!”

Eğitim-Sen İstanbul Şubeleri, “Sözleşmeli değil, kadrolu çalışma” talebiyle 5 Kasım günü İl Milli Eğitim Müdürlüğü önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

“Sözleşmeli değil kadrolu çalışmak istiyoruz. 100.000 öğretmen açığı kapatılsın/ Eğitim-Sen İstanbul Şubeleri” pankartı ve “Eğitim hakkı engellenemez”, “Ücretli köle olmayacağız” dövizlerinin açıldığı eylemde Eğitim-Sen 1 Nolu Şube Başkanı Yunus Öztürk kısa bir konuşma yaptıktan sonra basın açıklamasını İstanbul Eğitim-Sen 2 No’lu Şube Başkanı Mustafa Kovanlık gerçekleştirdi.

5 Kasım’da yapılan “sözleşmeli öğretmen” atamalarının 2008-2009 öğretim yılının başlamasının ardından yapılmış olmasına dikkat çeken Kovanlık, eğitim yılının başından bu yana okullarda derslerin boş geçmesinin bakanlığın umrunda olmadığını söyledi. Eğitimde iş güvenceli ve kadrolu istihdam için güvencesiz eğitim emekçileri ve işsiz öğretmen adayları ile birlikte mücadeleyi sürdüreceklerini ifade etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Krize karşı birleşme ve mücadele çağrısı

“Kriz sermayenin krizi, faturayı biz ödemeyeceğiz!”

Birleşik Metal-İş Sendikası’nın çağrısıyla biraraya gelen akademisyenler ve Türk-İş’e bağlı bazı sendikalar, iki gün süren atölye çalışmasının ardından işçi ve memur sendikalarına krizin sonuçlarına karşı biraraya gelme ve mücadele etme çağrısı yaptılar.

Krizin nedenleri, işçi sınıfına ve emekçilere yansımalarının yanısıra emek cephesinden krizin sonuçlarına karşı oluşturulacak mücadele programının tartışıldığı atölye çalışmalarının sonucunda talepler sunuldu. Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Yönetim Kurulu imzalı çağrının tam metnini sunuyoruz:

Biz işçiler, emekçiler, kadınlar, işsizler, üretici ve topraksız köylüler ve yoksul halk kesimleri olarak diyoruz ki: **Kriz sermayenin krizidir, faturayı biz ödemeyeceğiz.**

Emperyalist ülkelerde finans alanında patlak veren, kapitalizmin büyük krizlerinden biriyle karşı karşıyayız. Finans alanına yatırılan değerler, üretim sürecinde artı-değer sömürsünden elde edilen değerlerdir. İşçi ve emekçilerin yarattığı artı-değeri yeniden üretime yatırmak giderek güçleşmiş ve sermaye finansal alana yönelmiştir. 1970’lerde başlayan bu eğilim son dönemde hızlanmış ve finans balonu giderek şişmiştir. Şişen balonun patlaması kaçınılmazdı ve sermaye kendi doymak bilmez hareketinin sonucunda krizle karşı karşıya kaldı.

Kriz, finans alanının krizi olarak görünmekle birlikte asıl olarak kapitalist üretimin krizidir. Ve krizin üretim alanındaki sonuçları şimdiden ortaya çıkmaya başladı. Sermaye yasal dayanak ve fiili uygulamalarla, her krizde işten çıkarmalarla, reel ücretleri düşürerek, dolaylı vergileri arttırarak, sosyal hakları geriletterek, batan bankaların zararlarını toplumun sırtına yükleyerek faturayı işçi sınıfı ve yoksul halka çıkarmaya çalışıyor. Bunun can alıcı sonuçlarını en son 2001 krizinde yaşadık. Sermaye bugün de işten çıkarmaları, sıfır zammı, ücretsiz izinleri, kazanılmış ekonomik ve sosyal hakların gaspını gündeme getirmeye başlamıştır.

Uyarıyoruz...

Krizin faturasının, işçi ve emekçilere kesilmesine izin vermeyeceğiz.

Çağrımızdır...

Tüm sendikaları, demokratik kitle örgütlerini ve emekten yana güçleri kapitalizmin krizinin sonuçlarına karşı birlik olmaya ve mücadele etmeye çağırıyoruz.

İstiyoruz:

Krizde gasp edilmek istenen çalışma hakkımızı savunacağız:

- İşten çıkarmalar, mevcut haklar korunarak, iş yoğunluğu arttırılmadan, yasaklanmalıdır. Bu süreçte işten çıkarılanlar işlerine iade edilmelidir.
- Çalışma süreleri ücret kaybı olmadan ve çalışma koşulları ağırlaştırılmadan 40 saate düşürülmelidir.
- Devlet, çalışmak isteyen herkese insan onuruna yakışır bir iş garantisi vermelidir.
- Çalışamayacak durumda olanların temel ihtiyaçlarını karşılayacak bir gelir sağlanmalıdır.
- Taşeron sistemi, güvencesiz çalışma, geçici çalışma sözleşmeleri ve uygulamaları yasaklanmalıdır.
- İş kazaları ve meslek hastalıklarına neden olan

ortamlara izin verilmemelidir.

- İşsizlik fonunun sermaye ve devlete aktarılmasına son verilmeli; fondan yararlanma koşulları işçilerin lehine değiştirilerek, işçilerin ihtiyaçlarına aktarılmalıdır.

İnsanca yaşamak istiyoruz.

- Doğal gaz, elektrik, su, gıda, kira, ulaşım, eğitim, sağlık gibi temel ihtiyaçları karşılayan mal ve hizmetlere yapılan zamlar geri çekilmelidir.

- İşçilerin ve emekçilerin kredi kartı borçlarına uygulanan faizler iptal edilmelidir.

- Temel ihtiyaç mallarına konulan dolaylı vergiler tamamen kaldırılmalı; varlıklı kesimler ve büyük şirketlerden alınan vergiler arttırılmalıdır.

- Asgari ücret vergiden muaf tutulmalıdır.

- Kriz dönemlerinde küçük esnaftan vergi alınmamalı, stopaj uygulamasına son verilmelidir.

- Mali disiplin uygulamaları kaldırılmalı, bütçeden sermayeye değil emekçilere kaynak aktarılmalıdır.

- Kriz sürecinin olumsuzluklarını daha fazla yaşayacak olan kadınların, özgül talepleri göz önünde bulundurulmalıdır.

- Örgütlenme önündeki her türlü engel kaldırılmalıdır.

Çağrımızdır...

Key Tekstil işçileri polisle çatıştı!

Yenibosna’da kurulu olan Key Tekstil’de yaklaşık 350 işçi çalışıyor. Key işçileri üç aydır ücretlerini alamıyorlar. Key patronu, 31 Ekim sabahı iflas ettiğini öne sürerek fabrikadaki kumaşları kaçırmaya çalıştı. Bunun üzerine işçiler, 1 Kasım’dan itibaren patronun malları kaçırma ihtimaline karşı mesai saatleri bitiminden sabaha kadar fabrika önünde nöbet tutmaya başladılar.

BATİS’le ilişkide olan işçilerin girişimi ile BATİS devreye girdi ve yasal süreci başlattı. Patron iflas ettiğini ve elindeki mallara haciz geldiğini ileri sürdü. Sendika, işçilerin haciz işlemlerinden elde edilecek paradan ilk önce işçilerin yararlanmasını sağlamak için dava açma yoluna gitti. Bu davanın açılabilmesi için patronun iflas ettiğini ve işçilerin de işten çıkarıldığını belgeleyen bir dilekçeyi işçilere imzalatıldı.

Biz işçilere ve sendikaya bu şekilde bir işlemin yapılmamasını söyledik. Bu belgeyle işçilerin fabrika içinde beklemelerinin yasal dayanağı ortadan kalktı ve fiili süreç başladı.

4 Kasım günü ortamı terörize eden kolluk güçleri işçilerin karşısına dikildiler. Gün içerisinde içerdeki malları almaya gelen diğer alacaklılar görünümündeki Key Tekstil patronunun araçlarının fabrikadan çıkışını işçiler engellemeye çalıştılar. Bunun üzerine kolluk güçleri işçileri tehdit etmeye başladı. Buna karşın işçiler geri adım atmazarak “İşçiyiz, haklıyız, hakkımızı isteriz!”, “Başbakan uyuma işçiye sahip çık!”, “Zenginin gözü fakirin cebinde!”, “Direnen işçiler kazanacak!”, “Yaşasın işçilerin birliği!”, “İşçilerin birliği patronları yenecek!” sloganlarıyla kararlılıklarını gösterdiler.

Azgınlaşan sermayenin kolluk güçleri işçilere saldırdı. İşçiler yumruklarla ve tekmelerle bu saldırıya yanıt verdi. Bu sefer biber gazıyla işçileri dağıtmaya çalıştılar. Saldırı sonucu işçiler fabrika içine çekildiler. Hacizli gösterilen mallar sermayenin kolluk kuvvetleri eşliğinde fabrika dışına çıkarıldı. Olay yerine gelen Bahçelievler Emniyet Müdürü, işçi temsilcileri ve BATİS yetkilileri ile görüştü. Görüşme sonucunda BATİS’in avukatı, fabrika içinde durmanın imzalanan metinden dolayı yasal olmadığını ve araçların fabrikadan çıkmasını engellemenin suç olduğunu söyledi. Buna tepki gösteren işçiler “*kağıtları imzalamayın diyen arkadaş doğru söylüyormuş, madem böyle bir sonucu vardı neden bize bu kağıtları imzalatınız?*” dediler.

Tüm uyarılarımıza rağmen BATİS’in yanlış yaptığını vurguladık. BATİS ise yasal süreci ancak böyle işletebileceğini iddia etti. Biz ise bu andan itibaren kazanımları yasal sürecin değil fiili bir mücadelenin belirleyeceğini ifade ettik.

İşçiler 5 Kasım sabahı tekrar fabrika önünde beklemeye başladılar. Açılan dava da mahkemede görülmeye başladı. Saat 16.30’da BATİS’in avukatı gelerek işçilere dava ile ilgili açıklamalarda bulundu. Firmanın aslında iflas etmediğini, bundan dolayı ihtiyati tedbir kararının uygulanamayacağını belirtti.

İşçiler, sendikacıların yanlış yaptığını, artık fabrika içinde bekleme imkanlarının kalmadığını belirttiler. Sendikacıların süreci uzattığını ve patron karşısında pasif kaldığını söylediler.

Küçükçekmece’den BDSP’li işçiler

Bugün açık ki işçi ve memur sendikaları, meslek birlikleri, emekten yana güçler, bütün örgütsüz kesimler, hepimiz bir araya gelmek, güçlerimizi birleştirmek zorundayız.

2001 krizi sonrasındaki kayıplarımızı unutmadık.

Yeniden yaşamamak için ...

İşçi sınıfının örgütlü ve örgütsüz tüm kesimlerini kapsayan, enternasyonalist dayanışmayı güçlendiren bir mücadeleyi başlatmak üzere ilgili tüm kişi ve kurumları bir arada olmaya çağırıyoruz.

TKİP'nin kitlesel ve coşkulu 10. Yıl etkinliği...

Parti, sınıf, devrim, sosyalizm!

Partimizin 10. Yılı kutlamaları çerçevesinde düzenlediğimiz, “Parti, sınıf, devrim, sosyalizm” gecesi 1 Kasım günü 1200 işçi, emekçi ve gencin katılımıyla Almanya’nın Köln kentinde gerçekleştirildi. Bu seneki Parti gecemiz katılım bakımından son yıllarda düzenlediğimiz gecelerin en kitlesel olanıydı. Gecemize belirgin bir heyecan, coşku ve devrimci hava egemendi.

Etkinliğimize devrimci çevreler de belli bir katılım gerçekleştirdiler. MLKP, MKP, TİKB-B, Halk Cephesi, Barikat, Kurtuluş Cephesi, Mücadele Birliği, Güney Dergisi gibi Türkiyeli devrimci parti ve örgütler ve Almanya’dan KPD/ML stand açtılar. Türkiyeli partilerden TKP/ML, MKP, MLKP, TİKB-B ve Kürdistan Devrimci Sosyalistleri gönderdikleri mesajlarla gecemizi selamladılar. Ayrıca Alman Komünist Partisi/Marksist-Leninist (KPD/ML), Filipinler Komünist Partisi/Merkez Komitesi (CPP) ve Almanya Marksist-Leninist Partisi/Merkez Komitesi (MLPD) ile Hollanda’dan Marksist-Leninist Grup/Kızıl Şafak (Rode Morgen) etkinliğimizi mesajlarıyla selamlayan diğer partiler oldular.

Türkiye’den ise İstanbul İl Komitesi ile İstanbul’ın bir dizi alt bölge komitesi, yanısıra İzmir, Ankara, Adana, Bursa’lı Komünistler, Genç Komünistler, BDSP ve Komünist Tersane İşçileri imzalarıyla iletilen mesajlar, partinin 10. yılını geride bırakmanın coşkusunu yansıtıyordu.

İddialı, planlı, hedefli ve tok bir çalışma

Partimizin 10. yılı gecesinin hazırlıklarına bu sene daha erken bir tarihte başladık. Bir ayı aşkın yoğun ve kesintisiz bir çalışma yürüttük. Bizden önce Köln kenti benzer sayıda çok sayıda etkinliğe sahne oldu. Bu bizim için başlı başına bir güçlük alanıydı. Politik etkinliklere ilginin her geçen gün azalması, bir diğer sorundu. Bütün bunlara karşın planladıklarımızın hemen hepsini hayata geçirdiğimizi söyleyebiliriz. Bunun ifadesi olarak, hem politik ve hem de pratik olarak hedeflerimize ulaştık.

Her şeyden önce partimizin 10. Yıl vurgusu ve bunun içeriği konusunda az-çok bir açıklığa sahiptik. Partimiz sayesinde ideolojik bir tokluğa ve politik iddiaya sahiptik. Bu iddia ve toklukla, başta geceye ev sahipliği yapan Köln olmak üzere, hemen her yerde, bugüne dek ortaya konan aşan bir politik-pratik çalışma kapasitesi ortaya koyduk. Geçmişteki oranları kat kat aşan sayıda yazılı ve görsel materyal bastırdık. 20 bin el ilanının dağıtımının yanısıra, 6 bin gece afişi ile çalışma yaptığımız her kentin duvarlarını süsledik.

Öte yandan, etkinliğimiz partimizin 10. Yılına denk düşüyordu. Bu yüzden, gece çalışmamız 10. Yıl çalışması ile paralel yürütüldü. Gece çalışması sırasında, binlerce 10. Yıl bildirisi dağıtıldı, pulları kullanıldı ve binlerce 10. Yıl afişi yapıldı.

En başta sıradan bir emekçinin dahi anlayabileceği bir dil ve içerikle hazırlanan 10. Yıl bildirisi olmak üzere, üzerinde uzun yıllardır unutturulmaya çalışılan komünizmin sembollerinin yer aldığı afişlerimiz, her yerde dikkat çekti, belirgin bir ilgi gördü.

Çalışmalarımızın olduğu her yerde döne döne planlamalar yaptık, çalışmalarımızı sık sık gözden geçirdik. Hedeflerimize ulaşmak için neler yaptığımızı yeniden ve yeniden gözden geçirdik.

10. yılımıza yakışır bir gece gerçekleştirdik

10. yılımıza denk düşmesi, bu yılki geceyi bizim için her zamankinden daha önemli kılıyordu. Bu nedenle gecemizin programını buna göre saptadık. Program, Partinin yakın ilgi ve denetimi altında yapıldı. Geceli gündüzlü yoğun, yaygın ve etkin bir çalışma yürüterek, nihayet gecenin yapılacağı güne geldik.

Her bakımdan başarılı bir gece yapmak istiyorduk. Bu nedenle her aşamada buna uygun bir düzen, disiplin ve özen içinde olduk. Etkinliğin gerçekleştiği salonu da görsel açıdan bu özenle hazırladık. Salonu, üzerinde partimizin belli başlı stratejik sloganlarının yazılı olduğu dev pankartlarla süsledik.

Sahnenin ortasına, devasa büyüklükte, ortasında orak-çekiç ve yıldızın yer aldığı, üstte “Parti, devrim, sosyalizm!”, altta ise, “TKİP 10.yılında!” ibaresinin yazıldığı pankartımızı astık. Çeşitli büyüklükteki parti bayrakları ana pankartı tamamlıyordu. “Kahrolsun sömürgecilik! Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!”, “Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!”, “Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!”, “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!”, “Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!”, “Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!” ve “Emperyalist saldırganlığa ve kapitalist sömürüye karşı, dünyanın bütün işçileri birleşiniz!” sloganlarının yazılı olduğu Türkçe ve Almanca pankartları salonun çeşitli yerlerine astık. Sahnenin ön tarafını ise, kızıl karanfiller, Marks, Engels, Lenin, K. Liebnicht, R. Luxemburg, M. Suphi, Deniz, İbrahim, Mahir, M. Fatih Öktülmüş, Mazlum Doğan ile Habip, Ümit ve Hatice yoldaşların resimleri ve parti bayrakları ile süsledik.

Gecemiz, kapitalizmin yaşadığı kriz ve olası sonuçlarına özlü ve vurucu olarak değinen kısa bir açılış konuşması ile başladı. Bunu, Almanca ve Fransızca söylenen Enternasyonal marşı eşliğindeki saygı duruşu izledi. Alman müzik grubu Zündstoff ile Grup Su’nun coşku ile söyledikleri marş sırasında, salondaki 1200 kişi ayaktaydı ve bu gerçekten görülmeye değer devrimci bir sahneydi.

Saygı duruşunun hemen ardından Bielefeld’den genç yoldaşlarımızın sözlü Kürtçe ve Türkçe parçalar eşliğinde sundukları folklor gösterisi ilgi ve beğeniyle

izlendi.

Folklor gösterisinin ardından Partimiz adına gecemizin konuşmasını yapmak üzere bir yoldaşımız kürsüye çağrıldı. Konuşma her zamanki gibi partimizin niteliğini yansıtan tok bir konuşmaydı ve büyük bir dikkatle dinlendi, sloganlarla karşılandı.

Gece konuşmasının ardından Grup Su sahneye çıktı. Programına, Türkçe, Kürtçe ve İtalyanca olarak söylediği “İleri işçiler” marşı ile başladı. Grup Su, gösterdiği performansla geceye özenle hazırlandığını gösterdi. Beğeniyle izlenen Grup Su, alkışlarla sahneden ayrıldı.

Grup Su’nun ardından Berlin’li yoldaşların hazırladığı şiir dinletisi gerçekleştirildi. N. Hikmet, B. Brecht, P. Neruda, Mayakovski gibi komünist ve devrimci şairlerin yaşama, kavgaya ve sevdaya dair coşkulu şiirlerini müzikler eşliğinde okuyan şiir grubu da beğeniyle izlendi.

Verilen aradan sonra programın ikinci yarısı başladı. Önce, dost devrimci bir folklor grubu olan Grup Özgün, Urfa yöresine ait halk oyunlarından oluşan güzel bir gösteri sundu. Devrimci dayanışmanın anlamlı bir örneğini sunan folklor grubu beğeniyle izlendi ve “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganıyla uğurlandı.

Bunu, Türkiye’den gelen devrimci dostumuz Volkan Yaraşır’ın konuşması izledi. Konuşmasında, özetle, Ekim Devrimi’ni, bu görkemli devrimin teori ve pratiğini işleyen V. Yaraşır’ın akıcı ve coşkulu konuşması belirgin bir dikkat ve ilgiyle izlendi.

Partimizin 10. Yıl bildirgesinin kısaltılmış biçimine dayanan sinevizyon gösterisi beklenmedik bazı teknik güçlükler aşılamadığı için yazık ki gösterilemedi. Gecemizin tek ciddi eksikliği bu oldu.

Gecemiz sanatçı dostumuz Mikail Aslan ve grubunun dinletisi ile sona erdi.

Yoğun, yaygın, planlı ve hedefli bir politik ve pratik faaliyet yürüttük. Tam olarak başarıya kilitlendik ve sonuçta başardık. Hem kadro ve hem de imkanlar bakımından önemli kazanımlar elde ettik. Her şeyden önce, yurtdışında bir iddiayı gerçekleştirmiş olmanın sağladığı bir özgüven kazandık. Partimize duyduğumuz güven ve sahip olduğumuz moralle geleceğe hazırlanacağız.

TKİP Yurtdışı Örgütü

(www.tkip.org sitesinden alınmıştır...)

“Parti, Sınıf, Devrim, Sosyalizm Gecesi”nde yapılan konuşma...

Türkiye’nin devrimci geleceğine hazırlanıyoruz!

Dostlar, yoldaşlar!..

Anlamalı bir yıldönümünde yine birlikteyiz. Partimizin 10. Yılı ile Ekim Devrimi’nin 91. Yılı’nı birlikte kutlamanın mutluluğu içindeyiz. Bu vesileyle sizleri partimiz ve Yurtdışı Örgütümüz adına içten devrimci duygularla selamlıyorum. “Parti, Sınıf, Devrim, Sosyalizm Gecesi”ne hoş geldiniz!..

Türkiye Komünist İşçi Partisi, yoğun, sabırlı, inatçı ve coşku dolu bir emeğin ürünü olarak, Kasım 1998’de kuruldu. Bu on yıllık bir kuruluş süreci demektir. Kuruluşundan bu yana bir on yıl daha geçmiş durumda. Demek ki toplam 20 yıllık bir emeği, 20 yıllık bir siyasal çalışma ve mücadele deneyimini temsil eden bir parti ile yüzyüzeyiz.

Fakat gerçekte bu süre ne bizim gerçek yaşımızı, ne de gerçek birikimimizi ve deneyimimizi göstermektedir. Doğada olduğu gibi toplumda da hiçbir şey boşluktan doğmaz, yoktan hiçbir şey varedilemez. Varolan, varlık hakkı kazanan, yaşayan herşey, bunu kendinden önceki bir varlığa ve birikime borçludur. Devrimci siyasal yaşamda bu özellikle böyledir.

TKİP de boşluktan doğmamıştır, hiç de bir grup devrimci kadronun özel yetenekleriyle var edilmemiştir. O bir tarihten geliyor ve bir birikime dayanıyor. Bu temel üzerinde geleceği, Türkiye’nin devrimci geleceğini temsil ediyor.

TKİP’nin dayandığı tarih, Komünist Manifesto’nun ilanıyla bilimsel pusulasını bulan, 1848 Devrimleri ile ilk devrimci itilimini kazanan, Paris Komünü ile yeni bir safhaya ulaşan ve nihayet Ekim Devrimi’nin büyük devrimci fırtınası ile bütün bir 20. yüzyıla damgasını vuran zengin, dopdolu, onur ve gururla anılan bir tarihtir. TKİP işte bu tarihten geliyor, buradan kök alıyor, bu kaynaktan besleniyor, bu birikime dayanıyor.

TKİP, yalnızca bu zengin uluslararası tarihi mirasa dayanmıyor. O, Türkiye’nin kendi öz ilerici-devrimci birikiminin de en dolaysız bir ürünüdür. Mustafa Suphiler’in inanç dolu ilk adımları, Nazım Hikmetler’in ve Doktor Hikmetler’in en zor koşullardaki direnci ve davaya bağlılığı, ‘60’lı yılların topluma soluk aldırın taze sol rüzgarı, ‘71 Devrimcileri’nin, Denizler’in, Mahirler’in, İbrahimler’in devrimci çıkışı ve boyun eğmezliği, ‘70’li yılların coşku dolu devrimciliği, 12 Eylül’ün karanlık yıllarının umut dolu devrimci direnci, devrimci tarihimizin tüm bu birikimi, TKİP’yi dolaysız olarak besleyen kaynakları oluşturmaktadır. TKİP bu mirasa dayanıyor, bu kaynaklardan besleniyor, bu birikimin üzerinde yükseliyor. Bugünün Türkiye’inde bu birikimi işçi sınıfı devrimciliği üzerinden yaşıyor ve geleceğe taşıyor. TKİP’nin gerçek yaşına, mücadele geçmişine, devrimci deneyimine ve birikimine buradan bakmak gerekir. Biz her zaman burdan baktık, buradan bakıyoruz.

TKİP’nin tarihsel köklerine ve beslenme kaynaklarına yaptığımız bu vurguların 10. yılımızı kutlamanın duygusal coşkusu ile, hele hele tarihe karşı cömertçe bir yüce gönüllülük ile hiçbir alakası yoktur. TKİP, devrimci mirasa bu bakışını ve sahiplenişini, her satırını özenle kaleme aldığı programına bile geçirmiştir. **TKİP Programı’nın** sonuç bölümünde

aynen şunlar kayıtlıdır: *“TKİP, dünyada ve Türkiye’de başarı ve yenilgilerle dolu zengin bir devrimci tarihin mirasçısıdır.”* Bu bir tek cümlede bir dünya görüşü ve bir tarih bilinci saklıdır. TKİP, geçmişini olmayanın geleceği olamaz bilincinin temsilcisi ve taşıyıcısıdır. O, bu konudaki açık ve sağlam perspektifini, **Kuruluş Bildirisi’ne** de şu sözlerle geçirmiştir: *“Türkiye Komünist İşçi Partisi, dünyada ve Türkiye’de zafer ve yenilgilerden oluşan zengin bir devrimci mirasın üzerinde yükselmektedir. Partimiz bu mirası kararlılıkla savunmakta, kendisini onun bugünkü temsilcisi ve yarınlara taşıyıcısı saymaktadır.”*

Fakat doğada gelişme, toplumda evrim, hiçbir zaman düz ve doğrusal bir çizgi halinde ilerlemez. Tersine, gelişme ve evrim, karmaşık ve sıçramalıdır. Geçmiş, ancak sıçramalı gelişmelerle aşılarak, yeni bir temel üzerinde yaşatılabilir.

TKİP aynı zamanda bunun bilincidir ve bugünkü varlığını tam olarak buna borçludur. Nitekim **Kuruluş Bildirisi’nin** devrimci mirası sahiplenilen sözleri şöyle devam etmektedir: *“Fakat öte yandan partimiz, bizzat bu aynı devrimci geçmişin çok yönlü bir eleştirel değerlendirmesinin ürünü olmuştur. Zayıf, eksik ve kusurlu olan her noktada bu geçmiş devrimci eleştiriye tabi tutmuş, ondan gelecekteki mücadeleler için gerekli dersleri ve sonuçları çıkarmaya çalışmış, bu temel üzerinde devrimci bir yenilenmenin ifadesi olmuştur...”*

TKİP ağır bir yenilgi ve dünya ölçüsünde bir yıkılış döneminde doğdu. Doğumunu tam da yenilgiye ve yıkılışa yolaçan nedenlerin sorgulamasına borçludur. Türkiye’de kolay bir yenilgi ve dünyada sarsıcı bir yıkılışla sonuçlanan bir geçmişin yapısal zaafları sorgulanmadan, deneyim ve dersleri özetlenmeden, geleceğe yürümek mümkün olamazdı. Bu geçmişin devrimci mirasını ve kazanımlarını savunmak, yaşatmak ve geleceğe taşımak da olanaklı olamazdı.

TKİP, aynı zamanda bu bilincin ve tutumun taşıyıcısı oldu. Türkiye’nin yakın geçmişine egemen

sınıf dışı küçük-burjuva devrimciliği aşılmadan, işçi sınıfının devrimci dünya görüşü temelinde bir yenilenme yaşanmadan ne geçmişin devrimci kazanımlarının korunabileceğini ve ne de geleceğin kucaklanabileceğini savundu.

Küçük-burjuva darkafalılığı ve tutuculuğu, geçmişin savunmak adı altında komünistlerin bu tutumuna ölçsüzce saldırdılar, onları inkarcılıkla suçladılar. Bugün, 20 yılın ardından, tablo ortadadır. Geçmişte ayak direyenler o geçmişin devrimci kazanımlarını bile savunamadılar. Oysa TKİP hem bu geçmişte yanlış, kusurlu, zaaflı, kabul edilemez olan herşeyi acımasızca eleştirip terketti ve hem de aynı geçmişin devrimci kazanımlarını bugüne taşıdı. Onları yeni, daha ileri bir temel üzerinde, işçi sınıfı devrimciliği temelinde yaşatmayı başardı.

Geçmişin devrimci kazanımları ancak, aynı geçmişin küçük-burjuva kimliğe dayalı çok yönlü yapısal zaafları her alanda eleştirilip aşılarak korunabilirdi. Aradan geçen 20 yıllık zaman bu konuda TKİP’yi doğruladı. Bugün Türkiye Komünist İşçi Partisi’nde ifadesini bulan proleter sınıf devrimciliği, geçmişin devrimci mirasını koruyup sürdürübilmenin biricik gerçek güvencesi haline gelmiştir. Oysa geçmişin yapısal zaaflarıyla devrimci temellerde bir hesaplasmaya yanaşmayanlar, geçmişin savunmak adına küçük-burjuva tutuculuğunda ayak direyenler, sonuçta ne geçmişin devrimci kazanımlarını koruyabildiler ve ne de kendi devrimci kimliklerini...

Geride kalan 20 yılın iki ayrı tutum ve çizgi tarafından temsil edilen bu son derece önemli deneyiminin bu vesileyle altını çiziyoruz.

Değerli dostlar, yoldaşlar!

TKİP olarak 91. yılını kutlamakta olduğumuz Ekim Devrimi deneyimini her zaman çok önemsedik. Her geçen gün de daha çok önemsiyoruz. Ekim Devrimi, bütün bir 20. yüzyıla damgasını vurarak, muazzam devrimci gücünü ve soluğunu kanıtlamıştır.

Biz siyasal mücadele sahnesine çıktığımız dönemde, Ekim Devrimi'nin ürünü hemen tüm mevziler ve kazanımlar yitirilmişti. Bu, '89 yıkılışının hemen öncesi idi. Ama biz, tam da böyle bir dönemde, tam da Ekim Devrimi'nden geriye kalan ve artık içi boşalmış olanın da yıkılıp gideceği bir sırada, "Yeni Ekimler için ileri!" şiarı ile ortaya çıktık. Tüm dünyaya egemen bu siyasal gericiilik döneminde, anlamlı bir tercihle EKİM ismini benimsedik. Çünkü kapananın yalnızca kendine özgü bir dönem olduğunun bilincindeydik. Tarihin çarkı dönüyordu ve kapitalist dünyanın onulmaz çelişkileri, çok geçmeden yeni Ekimler'i insanlık için bir ihtiyaç haline getirecekti.

İşte şimdi o aşamadayız. Kapitalizmin insanlığı ve doğayı kasıp kavurduğu, hoyratça talan edip tükettiği bir evredeyiz. Yeni bir emperyalist savaşlar dönemi başladı ve şu günlerde tüm kapitalist dünya ağır bir ekonomik bunalımın etkileri altında sarsılıyor. Kapitalist dünya bile Karl Marx'ın bir kez daha haklı çıktığını itiraf etmek zorunda kalıyor. Demek ki, yeni bir devrimler dönemine yaklaşıyoruz, demek ki Yeni Ekimler'in kaçınılmaz olduğu bir yeni safhaya doğru ilerliyoruz.

Fakat tarihin ve bilimin ışığında biliyoruz ki, ne kapitalizm kendiliğinden yıkılır, ne de devrimler her halükarda zafere ulaşır. Kapitalizmi yıkmak ve devrimlerin zaferini güvence altına almak bir devrimci hazırlık işidir. Kapitalizmi yıkmak kapasitesine sahip biricik sınıf olan işçi sınıfı devrimcileşmeden, devrimci bir partinin önderliği altında kenetlenmeden, tam da bu sayede tüm öteki emekçi katmanları kendi birleştirici ekseninde birleşik bir kuvvet haline getirmeden, ne kapitalizm yıkılır ne de proletarya devriminin zaferine ulaşılabilir.

Bu, tarihin, bu bizzat Ekim Devrimi'nin, onun taşıyıcısı olan Lenin önderliğindeki Bolşevizmin, bize bıraktığı en büyük derstir. Bu tarihsel ilerlemenin tunç yasasıdır. Proletarya devriminin zaferi proletaryanın örgütlü devrimci hazırlığına sıkı sıkıya bağlıdır. 20. yüzyılın başında Rusya'da bu hazırlık vardı, Ekim Devrimi görkemli bir zafer kazandı. Avrupa'da, örneğin Almanya'da yoktu, bu nedendir ki devrim kolayca yenildi. Kapitalizm emperyalist savaşın yıkıntıları içinden bile doğrulup ayağa kalkabileceğini gösterdi.

Lenin'in öğretisinden ve Ekim Devrimi'nin tüm deneyiminden biliyoruz ki, hazırlık demek öncelikle devrimci bir teoriye dayanmak, bundan devrimci bir program ve stratejik çizgi süzmek demektir. Hazırlık demek, devrimci teorinin ve programın taşıyıcısı olacak ihtilalci temellere dayalı bir örgüt demektir. Hazırlık demek, devrimci teori ile silahlanmış devrimci örgütün devrimci sınıfı, işçi sınıfını sarıp sarmalaması demek. Bunlar, devrimci teori, devrimci örgüt ve devrimci sınıf bir araya geldi mi, bu birlik devrimci bir işçi sınıfı partisinde somutlandı mı, koşulları olgunlaşan devrimin zaferinin önünde hiçbir güç duramaz.

91. yılını kutladığımız Ekim Devrimi'nin en büyük dersi budur. TKİP, bu dersin temel öğeleri ile silahlanmıştır ve tüm hazırlığını da buna göre yapmaktadır. O gelip geçici gündelik başarıların değil, devrimin fırtınalı günlerine hazırlığın partisidir. Gündelik görevlerine de bu temel amaç ve hedef üzerinden bakmaktadır. Onun Türkiye sol hareketinin tarihinden çıkardığı en temel ders de budur.

Bugüne kadar Türkiye'de, devrimci teorik tutarlılığı devrimci örgütte kararlılıkla birleştiren ve bunu da büyük bir inatla işçi sınıfı ile devrimci birleşmeyle taçlandırmaya yönelen bir devrimci siyasal akım olmadı. Bunu ilk kez olarak TKİP yapmaktadır.

Onu yeni dönemin, gelmekte olan yeni proletarya devrimleri döneminin partisii yapan da budur... Onu Türkiye'nin devrimci geleceğini kucaklayacak parti olarak nitelememiz bundan dolayıdır...

Hepinizi içten devrimci duygularla selamlıyorum...

Yaşasın proletarya devrimi ve sosyalizm!

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

1 Kasım 2008

(www.tkip.org sitesinden alınmıştır...)

TKİP İstanbul İl Komitesi'nin mesajı:

Partimiz sınıfın bağrındaki devrim yürüyüşünü sürdürüyor!

Dostlar, yoldaşlar!

10 yıl önce Türkiye devriminin yaşamsal önemde görevlerinden birini yerine getirdiğimizi ilan ettik. Özünde bu ilan, neredeyse yoktan var olmayı başarmış bir hareketin, işçi sınıfının en yakıcı ihtiyacını karşılama iddiasıydı.

Daha işin başında "Burjuvaziyle savaşımında proletaryanın örgütten başka silahı yoktur!" temel ilkesiyle hareket eden komünistler, tüm çabalarını, proletaryanın en ileri ve devrimin zaferi için olmazsa olmaz örgütünü, devrimci sınıf partisini inşa etmeye odakladılar.

İnşa süreci boyunca zorlukları yenme başarısının, engelleri aşma kapasitesinin, yeniyi yaratma basiretinin en temel kaynağı, gücünü Marksizm-Leninizm'in proleter sınıf özü ve devrimci yöntemi konusundaki kavrayıştan alan devrimci iradeydi. Bu iradeye, dolayısıyla tüm politik ve örgütsel pratiğimize yön veren bilimsel kavrayış, her adımda, insanlığın gördüğü en ileri eylem olan Büyük Ekim Devrimi'nin mirasını ve yakın geçmişimizin devrimci deneyimini eleştirel bir şekilde özümseyerek sürekli güçlendi. Halkçı devrimcilikten kopuşumuzun en can alıcı halkası olduğu gibi, parti inşasının da en ayırdedici pusulası oldu. Buradan aldığı güçle hareketimiz, ideolojik kimliğini oluşturma ve örgütsel yapılanma dâhil her soruna, işçi sınıfının devrimci kimliği ve tarihsel misyonu temelinde yaklaşımdan bir an bile şaşmadı.

Tam da bunun bir yansıması olarak Partiyi bilimsel sosyalizmle sınıf hareketinin tarihsel birliği olarak kavrayan parti inşa örgütümüz EKİM, öte yandan parti iddiası ve düzeyinin, sınıfla devrimci birleşme çabası temelinde yaratılacak ve bu birleşmeyi daha da hızlandırıp yakınlaştıracak bir nitelik olduğu bilinciyle hareket etti. Nitekim devrimci teori, devrimci örgüt, devrimci sınıf niteliklerinin diyalektik bir kaynaşmasından oluşan partili kimlik düzeyi, nihayet 10 yıl önce Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin kuruluşu şahsında somut bir gerçeğe dönüştü.

Programıyla, tüzüğüyle, yeni Ekimler yolunda yarattığı yeni kültürüyle, devrimci sınıfa özgü değerler sistemiyle işçi sınıfının yasadışı devrimci partisii, 10 yıldır dostun düşmanın karşısında sınanıyor. En elverişsiz tarihsel koşullarda yarattığımız nitelik, her bakımdan öncesinden çok daha zorlu bu 10 yılda, düşman saldırılarına, toplumsal-siyasal atmosferin tasfiyecilik-reformizm-legalizm-kuyrukçuluk-kendiliğindencilik, ruhsuzluk ve ilkesizlikle kaplı aşındırıcı-zehirleyici havasına inat, büyümeye devam ediyor. Bu 10 yıl boyunca tüm adımlarımıza işçi sınıfını devrime kazanma şiarı yön verdi. Düşman saldırılarına göğüs gererken de, sol hareket içinden sağa doğru savuran akımlara barikat örerken de, en büyük moral dayanağımız, işçi sınıfını eksene koyan siyasal sınıf çalışmamız oldu.

Bu çalışmayı, toplumun devrimci potansiyeller taşıyan öteki emekçi ve ezilen kesimlerine yönelik müdahale görevlerini yerine getirme çabasıyla güçlendirmeye çalıştık. Sürecin karşımıza çıkardığı gelişmelere yönelik siyasal taktiklerimiz ve faaliyet kapasitemizle, liberal savrulmalara karşı ayırıştırıcı, devrimci odaklaşma ekseninde birleştirici müdahalelerimizle, sürecin karşımıza çıkardığı tüm sınamalardan Partili kimliğimizin başarısıyla çıktık.

Ve nihayet Partimiz TKİP, devrimci stratejiye ve ilkelere sarsılmaz bağlılığını etkin bir politik faaliyet kapasitesiyle birleştirmiş olarak sınıfın bağrındaki devrim yürüyüşünü sürdürüyor. Elbette karşımızdaki güçlükleri, bazı alanlardaki aksamaları, yetersizliklerimizi ve karşı karşıya bulunduğumuz zorlu görevleri küçümsüyor değiliz. Nitekim II. Kongre'mizle girmiş olduğumuz son bir yılda, aksayan yanlarımıza, yetersizliklerimize köklü müdahaleler yaparak ilerliyoruz. Sürecin karşımıza çıkaracağı gelişmelere devrimci sınıfın partisii olarak yanıt verebilmek için, II. Kongre'mizin belirlediği çerçevede sınıf çalışmamızı yeni bir düzeye sıçratmaya, bu temelde sınıfın devrimci kadrolarını yetkinleştirmeye ve devrimci örgütü büyütme çalışıyoruz.

Yoldaşlar!

Dünyayı her bakımdan derin bir uçurumun kıyısına yuvarlamış bulunan emperyalist-kapitalizmin, her geçen gün daha da saldırganlaştığı, burjuvazinin dünyanın her yerinde, özellikle de Türkiye gibi devrimci damarın güçlü olduğu ülkelerde devrimci yükselişlere karşı acımasız yöntemlerle hazırlandığı bir dönemden geçiyoruz. Böylesi bir dönemde insanlığın yegane kurtuluş umudu olan proletaryanın savaş kurmayını hazırlamanın ortak kıvancıyla, Partimizin 10. kuruluş yıldönümünü kutluyor, etkinliğin başarılı geçmesini diliyor, tüm dostlarımızı devrimci duygularımızla selamlıyoruz.

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Yaşasın partimiz TKİP!

İstanbul İl Komitesi

1 Kasım 2008

(www.tkip.org sitesinden alınmıştır...)

TKİP 10. Yılında!**10. Yıl Bildirgesi**

I

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi: 20. yüzyılın büyük fırtınası!..

20. yüzyıl... Bunalımlar, savaşlar ve devrimler yüzyılı!.. Yüzyılın başlangıcı, kapitalizmin emperyalist aşamasına geçişi işaretliyor. Emperyalizm çağı ile birlikte kapitalizmin genel bunalım aşaması başlıyor. Sistemin yapısal sorunları ağırlaşıyor, çelişkiler her alanda keskinleşiyor. 1904 Rus-Japon savaşı gerici emperyalist savaşlar dönemine, 1905 Rus Devrimi devrimler dönemine ilk açılışlar oluyor. Ekonomik bunalım ve emperyalist egemenlik mücadelesi militarizmi ve silahlanmayı azdırıyor, sonuçta emperyalist bir dünya savaşını hazırlıyor. İnsanlık, yüzyılın daha ikinci on yılı içinde, 1914 yılında, ilk emperyalist dünya savaşının büyük yıkımı ile tanışıyor.

Savaş sistemin bunalımını ağırlaştırıyor ve bu Rusya'da Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin zaferini hazırlıyor. Bolşevik partisinin devrimci önderliği altında birleşmiş işçi sınıfı, yoksul köylülüğün desteğini de kazanarak, burjuvazi deviriyor ve iktidarı ele geçiriyor. Burjuvazi mülksüzleştiriliyor ve devrimci Sovyet iktidarı altında yeni bir toplumun inşasına geçiliyor.

Sosyalist Ekim Devrimi yeni bir çağı, proletarya devrimleri çağını başlatıyor. Yarattığı büyük sarsıntı, çok geçmeden tüm dünyada yankılanıyor. Kıta Avrupası yıllarca süren bir devrimci çalkantılar dönemi yaşıyor. Sömürge ve yarı-sömürge ülke halklarının uyanışı hız kazanıyor. Doğu'nun ezilen halkları emperyalist köleliğe başkaldırarak tarih sahnesine çıkıyorlar. Olgunlaşmakta olan Çin Devrimi, Ekim Devrimi'nin ardından yeni bir itilim kazanıyor.

Bolşevizm zafere devrimci Marksizmin bayrağı altında yürüyor. Bu, ezilenler dünyasında marksist dünya görüşüne ve devrimci sosyalizm ülküsüne büyük bir güç ve prestij kazandırıyor. Kültürel açıdan en geri konumdaki halklar arasında bile sosyalizm büyük bir umut haline geliyor. Burjuva ulusal demokratik akımlar bile sosyalizm iddiası ile ortaya çıkıyorlar.

Dünyanın dört bir yanında peşpeşe komünist partileri kuruluyor ve Komünist Enternasyonal'in kızıl bayrağı altında birleşiyorlar. Sınıf bilinçli devrimci işçiler, proletarya devrimi ve sosyalizm davasına ihanet etmiş sosyal-demokrat partilerden koparak, kitlesel halde komünist partilerin saflarına katılıyorlar. Batının

devrimci işçi sınıfı ile Doğu'nun uyanış içindeki ezilen halkları arasında emperyalizme karşı sağlam devrimci köprüler kuruluyor. Ekim Devrimi burada birleştirici bir eksen rolü oynuyor.

Özetle, Ekim Devrimi ile birlikte, onun bir fırtınaya dönüşen etkisi altında, dünya devrimci süreci büyük bir güç ve yeni bir ivme kazanıyor.

II

1920'lerden 1960'lara... Türkiye'de sosyal durgunluk, dünyada fırtınalı onyıllar

Büyük Ekim Devrimi'nin dünyayı sarsan fırtınası, etkisini Türkiye'de de gösteriyor. 10 Eylül 1920'de Bakü'de kurulan Türkiye Komünist Partisi, Büyük Ekim fırtınasının dolaysız bir ürünü oluyor.

Aynı yıllarda Türkiye'de başını burjuva kemalist hareketin çektiği milli kurtuluş mücadelesi var. Mustafa Suphi önderliğindeki Türkiyeli komünistler bu mücadeleye katılmak, Ekim Devrimi'nin büyük solugunu Türkiye'nin işçilerine ve köylülerine taşımak istiyorlar. Fakat ulusal kurtuluş mücadelesinin bir işçi-köylü devrimine dönüşmesinden korkan kemalist burjuvazi buna izin vermiyor. Bu girişimi kirli bir komplo ile boğuyor. Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı katlediliyor. Türk burjuvazisinin kirli savaş ve katliam geleneği, komünist katliamı ile başlıyor.

TKP, daha ilk adımında, önder kadrosu ile birlikte devrimci bir çizgide kalmak olanağını da yitiriyor. TKP'nin sonraki önderliği devrimci bir çizgi izleyemiyor. Kemalist iktidara soldan muhalefet etmeyi ve kemalist reformları daha ileriye taşımayı kendine misyon ediniyor. Böylece gerçekte bağımsızlığını yitiriyor, iktidardaki kemalist akımın muhalefetteki yedeği olmaktan öteye gidemiyor.

Türkiye, Cumhuriyetin ilk iki on yılında Kürt isyanlarının sarsıntısını yaşıyor, kemalist burjuvazi bunları katliamlarla ve toplu sürgünlerle bastırıyor. Bunun ötesinde topluma sosyal mücadele bakımından belirgin bir durgunluk egemen. Bu, solu temsil eden TKP'nin gelişme ve büyüme şansını hepten boğuyor.

TKP, solun tümünü temsil ettiği 40 yıl boyunca, bir avuç aydın ile sınıf bilinçli işçinin marjinal partisi olmaktan öteye gidemiyor. Türkiye'nin siyasal yaşamında kayda değer bir rol oynayamıyor. Buna rağmen devletin sık sık tekrarlanan saldırılarına hedef

olmaktan da kurtulamıyor. TKP üyeleri döne döne baskı, zulüm, işkence ve hapislerle karşılaşılıyorlar. İçlerinden bunu büyük bir direnç ve kararlılıkla karşılayan değerli kadrolar çıkıyor.

1920'lerden 1960 başına Türkiye sosyal-siyasal durgunluk ve burjuva gericiiliğinin boğucu egemenliği altındayken, dünyada 20. yüzyılın en hareketli onyılları yaşanıyor. Ekim Devrimi'ni izleyen büyük devrimci fırtına ancak hız kesmişken, 1929'da kapitalizmin büyük ekonomik çöküntüsü patlak veriyor. Dünya kapitalizmini yıllarca soluksuz bırakan "büyük bunalım", kapitalizmin özünde yatan derin çelişmeleri bir kez daha gözler önüne seriyor. Oysa sosyalist Sovyetler Birliği bu bunalımdan hiçbir biçimde etkilenmiyor, tersine, aynı zaman dilimi içinde sosyalizmin inşasında önemli başarılar elde ediyor.

Doğu'da Çin Devrimi yeni bir safhaya geçerken, tüm '30'lu yıllar Avrupa'da, bir toplumsal-siyasal istikrarsızlık ve devrimci çalkantılar dönemi olarak yaşanıyor. Burjuva gericiiliğinin buna tepkisi faşizm oluyor. Almanya'da Nazi iktidarı faşist gericiiliği tüm Avrupa'da azdırırken, yeni bir emperyalist savaş da alabildiğine yakınlaştırıyor. Enternasyonalizmin ve devrimci kahramanlığın en iyi örneklerine sahne olan İspanya'da cumhuriyetçiler İç Savaş'ı yitiriyorlar.

Sistemin çok boyutlu bunalımı emperyalistler arası çelişkileri keskinleştiriyor. '30'lu yılların sonunda yeni bir emperyalist paylaşım savaşı gündeme geliyor. Savaş 6 yıl sürüyor ve 50 milyonu aşkın insanın yaşamına maloluyor. Avrupa'yı ve sosyalist Sovyetler Birliği'ni harabeye çeviren bu savaş, kapitalist dünya sisteminin insanlığın ve uygarlığın önünde gerçek bir ayakbağı haline geldiğinin yeni bir kanıtı oluyor. İnsanlığı kapitalizmin ürünü faşizm belasından, Sosyalist Sovyetler Birliği ve hemen tüm ülkelerde komünistler önderliğinde savaşan devrimci Avrupa halkları kurtarıyorlar.

Savaşı Doğu Avrupa'nın kapitalist sistemden kopması, bunu ise Uzak Doğu'da Çin, Kore ve Vietnam devrimleri izliyor. Milli kurtuluş mücadeleleri yeni bir hız kazanıyor. Dünya çapında halklara devrimci bir iyimserlik, sisteme ise gerici bir karamsarlık egemen. Emperyalist dünya gericiiliği bunu saldırgan NATO oluşumu ve Soğuk Savaş saldırısı ile karşılıyor.

si

III

‘60’lı yılların büyük uyanışı...

Kitleselleşen sol ve burjuva sosyalizmi dönemi

İnsanlık dünyayı bekleyen yeni bir fırtınalı on yıla, 1960’lara, Küba Devrimi’nin zaferi ile giriyor. Dünyadaki devrimci fırtına tüm ‘60’lı yıllar boyunca sürüyor... Sosyalist ülkelerdeki bürokratik bozulmaya ve dünya komünist hareketini hızlı bir bölünme, parçalanma ve yozlaşmaya sürükleyen Kruşçev liderliğindeki modern revizyonist ihanete rağmen bu böyle.

Dünyanın dört bir yanında halklar devrim için, ezilen uluslar kurtuluş için mücadele ediyor. Cezayir’de kurtuluş mücadelesinin zaferi, Çin’de kültür devrimi, Vietnam’da ve Filistin’de ulusal direnişler, Kara Afrika’da sömürgecilğe karşı ulusal uyanış, hemen her yerde devrimci halk hareketleri var. Geçici refah döneminin yarattığı bozulmaya rağmen Avrupa ve Amerika’da bile kitle hareketliliği güç kazanıyor. Dönemin sonunda Avrupa işçi ve öğrenci hareketleri ile sarsılırken, ABD’de Vietnam savaşı, ırksal ve cinsel ayrımcılığa karşı güçlü kitle hareketleri var.

Aynı 1960’lı yıllar Türkiye’de de büyük bir hareketlenmeye sahne oluyor ve her açıdan yeni bir dönemin başlangıcını işaretliyor. 1950’li yıllarda hızlanan kapitalist gelişme, ‘60’lı yıllara ulaşıldığında, Türkiye toplumuna yeni bir görünüm kazandırıyor. Geleneksel tarımsal ilişkiler çözülüyor, kırdan kente kitlesel göçler yaşanıyor, şehirler büyüyor, sanayi havzaları çoğalıyor... Köylülük ve küçük zanaatçılık çözülürken, işçi sınıfı güçleniyor, safları günden güne kalabalıklaşıyor.

İktisadi gelişme toplumun sosyal yapısını ve sınıf ilişkileri tablosunu baştan aşağı değiştiriyor. Bu, etkisini çok geçmeden sosyal-siyasal mücadele alanında da gösteriyor. Türkiye, Cumhuriyet döneminin tanık olmadığı çapta büyük bir sosyal uyanışa, hareketlenmeye ve mücadeleye sahne oluyor. İşçi sınıfı, topraksız köylülük, küçük üreticiler, şehir küçük-burjuvazisinin modern katmanları, eğitim emekçileri, öğrenci gençlik, her biri kendine özgü istemlerle birbiri ardına mücadele sahnesine çıkıyorlar. Bunu Kürdistan’da, halk katmanlarına dayalı, ilerici sosyal özelemlerin demokratik ulusal özelemler ile içiçe ifade edildiği bir yeniden uyanış ve hareketlenme tamamlıyor. Kapitalist sömürüye ve emperyalist talana eşlik eden siyasal baskı rejimi, işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri arasında, ekonomik-sosyal istemlerin yanı sıra demokratik siyasal özelemleri de kamçılıyor. Grevler, gösteriler, yürüyüşler, fabrika işgalleri, küçük üretici eylemleri, toprak işgalleri, öğrenci boykotları birbirini izliyor. Dünyadaki süreçlerin de olumlu etkisi ile birlikte sosyalizm özlemi toplumun mücadele içindeki ileri katmanları arasında güç kazanıyor.

‘60’lı yılların bu büyük sosyal uyanışı ve hareketlenmesi, solun ve sosyalizmin üzerinde gelişip serpileceği verimli ve bereketli bir toprak demek. Nitekim öyle de oluyor. Türkiye sol hareketi tarihinde ilk kez olarak bu dönemde kitleselleşiyor, toplumda

TKİP 10. yılında!

PARTİ, SINIF,
DEVİRİM,
sosyalizm!

meşrulaşüyor ve giderek etkin bir taraf haline geliyor. Öte yandan Kürt hareketi, yine bu dönemde, ama artık alt sınıflara dayalı olarak ve belirgin ilerici özelemlerle, yani sınıfsal kimliği ve siyasal niteliği değişmiş olarak, yeniden mücadele sahnesine çıkıyor. Bu aynı yıllar, 1960’lı yıllar, Türkiye’de sol bir kültürel aydınlanma dönemidir de. Bu ilerici gelişmeyi bilim, kültür, sanat, edebiyat yaşamı içindeki aydınların hatırı sayılır bir bölümünün solda yer alması ve emekçilerin mücadelesini desteklemesi tamamlıyor.

Tarihi önemdeki bu büyük uyanışın merkezinde tartışmasız biçimde Türkiye işçi sınıfı var. Büyük hareketlilik, dönemin başında, işçi sınıfının grev ve toplu sözleşme hakkı için giriştiği büyük Saraçhane Mitingi ile ilk itilimini kazanıyor. Ve dönemin sonunda, işçi sınıfının temel sendikal haklarını korumak için ayağa kalktığı Büyük 15-16 Haziran Direniş ile doruğuna ulaşıyor. Arada büyük yankılar yaratan Kavel direnişinden ancak askeri birliklerle bastırılabilen Zonguldak kömür işçileri direnişine, yürüyüşlerden fabrika işgallerine kadar sayısız işçi direnişi var. Bu etkin konum ve öncü tutum, işçi sınıfını adeta kendiliğinden öteki emekçi katmanların da umudu haline getiriyor.

Fakat yazık ki bu dönemde işçi sınıfının devrimci partisi yok. Dahası genel olarak devrimci bir parti de yok. Sol adına sahneye çıkan başlıca akımlar, sosyalizm söylemi kullansalar da gerçekte ne sosyalist, ne de devrimci idiler. Bu akımlar ne bir sınıf egemenliği sistemi olarak kapitalist mülkiyet düzenini, ne de bir sınıf egemenliği aygıtı olarak burjuva sınıf devletini hedef alıyorlardı. Ne buna uygun bir konumlanışları ve örgütlenmeleri, ne de bunu olanaklı kılacak bir stratejik çizgileri ve mücadele anlayışları vardı. Ya TİP örneğinde olduğu gibi parlamentocu, ya da YÖN ile MDD Hareketi örneğinde olduğu gibi darbeci idiler. Bu, burjuva düzen kurumlarına bağlanan gerici umutları anlatıyordu. TİP tüm umudunu anayasaya ve parlamentoya bağlarken, YÖN ve MDD Hareketi başta düzen ordusu olmak üzere devlet bürokrasisinden medet umuyordu.

Bu akımlara ortak payda olarak milli kalkınmacı bir orta sınıf zihniyeti egemendi. Tabanda samimi emekçiler ile devrim özlemi güçlü militanlar yer alsalar da, hareketi pratik olarak bunlar sürükleseler de,

dönemin sol hareketine reformcu orta sınıf temsilcileri yön veriyordu. Hedef toplumsal devrim değil, fakat ulusal ve sosyal reform idi. Düzenin temellerine dokunmaksızın düzen reforme edilmek isteniyordu.

Özetle bu, Türkiye solunun yakın tarihinde sosyal reformcu akımların egemenliği anlamında bir burjuva sosyalizmi dönemi idi.

IV

‘71 Devrimci Hareketi:

Devrimci kopuşun anlamı ve sınırları

Reformizmin egemenliği sosyal hareketliliğin dinamizmi ile çelişiyordu. Biriken koşullar aşılmasını zorluyordu. Dönemin sonuna doğru bu gerçekleşti. Gençlik hareketi içinde yetişmiş kadrolar, dönemin dünyasına egemen devrimci akımlardan da etkilenerek, reformist çizgiden koptular. THKP-C, THKO ve TKP-ML bu kopuş süreci içinde şekillendi. Parlamentarizm ve ordu darbeciliği reddedildi, devlet tüm kurumlarıyla karşıya alındı ve devrim uğruna kurulu düzene başkaldırıldı. Bu, devrimci hareketin doğumu idi. Bu doğum tarihi önemdedir; ‘71 Devrimci Hareketi’nin yakın tarihimiz içindeki özel yeri bunda anlamını bulmaktadır.

Fakat bu henüz işçi sınıfı devrimciliğinin doğumu demek değildi. Tüm olumlu etkilenmelere rağmen bu akımlar, temelde Marksist dünya görüşüne ve işçi sınıfı devrimciliğine uzak idiler. İşçi sınıfının devrimci sosyalist ufkunu değil, fakat kent ve kır küçük-burjuva katmanlarının devrimci-demokratik özelemlerini temsil ediyorlardı. İdeolojik çizgileri, programları, örgüt ve mücadele anlayışları, bunu bütün açıklığı ile ortaya koyuyordu.

Bu akımların mücadele sahnesine çıkışlarıyla hemen hemen aynı dönemde büyük 15-16 Haziran Başkaldırısını gerçekleştiren Türkiye işçi sınıfı hala da devrimci konum ve kimliğine uygun bir ideolojik-siyasal temsilden yoksundu.

Türkiye ‘70’li yıllara işçi sınıfı cephesinden 15-16 Haziran çıkışı ve sol hareket cephesinden devrimci hareketin doğumu ile adım attı. Burjuva gericiğinin genel toplumsal uyanışa yanıtı ise faşist 12 Mart askeri darbesi oldu. Dönemin Genelkurmay Başkanı “sosyal gelişme ekonomik gelişmeyi aşmıştır” diye özetlemişti durumu. Durum tespitinden çıkan vazife, Amerikancı faşist askeri darbe oldu. Halk hareketi yeni kurulmuş devrimci örgütlerle birlikte acımasızca ezildi. Devrimci örgütlerin liderleri ve kadroları ya katledildi, ya da zindanlara dolduruldu. Faşizmin zulmüne karşı dışarda, işkencehanelerde, mahkemelerde ve idam sehpalarında yiğit direniş örnekleri gösterildi ve bu sonraki devrimci kuşaklara kalan en önemli miras oldu.

V

‘70’li yılların büyük halk hareketi... Devrimcileşen sol ve küçük-burjuva sosyalizmi

12 Mart faşizminin zulmü çok geçmeden ters tepti. Baskı ve zulümle rüzgar ekenler, daha aradan birkaç yıl bile geçmeden, halk hareketinin ilkinden de büyük yeni bir fırtınası ile yüzyüze kaldılar. 1974 yılından başlayarak tüm Türkiye’de devrimcileşmiş bir halk hareketi boydan boya yayıldı. Modern Türkiye tarihinin en kitlesel, coşkulu ve militan gösterileri bu dönemde gerçekleşti. Onbinlerce insanın döne döne katıldığı faşizmi protesto eylemleri, yüzbinlerce kişinin katıldığı 1 Mayıs eylemleri bu dönemde yaşandı. Kürt halkının ‘60’ların sonuna doğru açığa çıkan yeni ulusal demokratik uyanışı da aynı dönem içinde serpilip gelişti.

Ezilen sınıfların hemen tüm kesimleri, işçi sınıfı, kent küçük-burjuvazisi, gecekondulu yoksulları, öğrenci gençlik, kır yoksulları vb., en ileri kesimleriyle mücadelenin içinde idiler. Fakat ilk hareketlenenler bir kez daha öğrencilerle birlikte işçiler olmuştu. Sosyal hareketliliğin merkezinde bir kez daha işçi sınıfı vardı. İşçi sınıfı sayısız grev ve direnişlerle, birbirini izleyen faşist cinayetlere karşı ortaya koyduğu eylemlerle, 1 Mayıs gösterilerine etkin katılımı ile, DGM’yi püskürten direnciyle, Tekel ve Tarih gibi unutulmaz direnişleriyle, politik bir genel greve dönüşen 20 Mart faşizmi protesto eylemiyle, Kemal Türkler’in katledilmesine karşı ortaya koyduğu görkemli siyasal protesto ile, 15-16 Haziran’ın kitlesel militan ruhunu yeni döneme taşımıştı. Özetle işçi sınıfı, etkili gücü ve militan etkinliği ile, birleştirme ve ardından sürüklemeye yeteneği ile, öteki emekçi kesim ve katmanların öncüsü olabilecek biricik sınıf olduğunu, bir kez daha hayatın içinde, sosyal mücadelenin sıcak zemininde, tüm açıklığı ile ortaya koymuştu.

Fakat bu aynı dönemde, sol ve sosyalizm adına ortaya çıkan sayısız akıma rağmen, Türkiye işçi sınıfı politik düzeyde devrimci bir temsil olanağından yine yoksundu. Tüm öteki katmanlar bir biçimde sol siyasal sahnede temsilcilerine sahip idiler, ama işçi sınıfı değildi. Ara katmanların, kent ve kır küçük-burjuvazisinin değişik kesimlerinin, kent ve kır yoksullarının düşünce tarzlarını, sınıfsal ufkunu, siyasal özlemlerini, kültürel eğilimlerini dile getiren, kendinde cisimleştiren çok çeşitli akımlar vardı. Fakat işçi sınıfının devrimci dünya görüşünü ve siyasal ufkunu temsil eden, bu temelde onu bağımsız devrimci bir güç olarak örgütlemeye ve harekete geçirmeye yönelen herhangi bir akım yoktu.

Aralarında geçiş halkaları oluşturanlar bulunsa da, dönemin sol siyasal akımları temelde iki ana grubu oluşturunlardı. Bunlardan ilki, ‘60’lı yılların TİP reformizminden kök alan ve artık her şeyi ile Sovyet revizyonizmine dayanan reformist partiler grubuydu. İkincisi ise, hemen tümüyle ‘71 Devrimci Hareketi’nden kök alan, kendi aralarında alabildiğine bölünüp farklılaşan, her renkten devrimci-demokrat akımlar kümesi idi.

İlk grubu oluşturan reformist akımlar devrimciliğe her bakımdan yabancı idiler. Kent ara katmanlarının, iyi halli kent küçük-burjuvazisinin düşünce ve özlemlerini temsil ediyorlardı. Mevcut sorunlu biçimiyle düzene muhalif, fakat gerçekte onun temelleri ile barışık idiler. Amaçları kurulu düzeni devirmek değil, fakat yalnızca reforme etmektir. Konumlanışları da buna göre idi; tümü de düzenin icazet sınırları içinde bulunuyorlardı. Bunlar, ‘60’lara egemen burjuva sosyalizminin yeni dönemdeki uzantıları, siyasal sahnedeki temsilcileri idiler.

İkinci grubu oluşturanlar, genel planda devrimci bir konumda idiler. Fakat devrimcilikleri temelde küçük-burjuvazinin sınıf ufkunu aşmıyordu. Başta öğrenci gençlik olmak üzere kentin ve kıran küçük-burjuva katmanları içinde kendilerini bulmuşlar, her bakımdan bu zeminde yoğunlaşmışlardı. Kitle tabanlarını buradan edinmiş, kadrolarını buradan devşirmişlerdi. Programatik ufuqları ve siyasal çizgileri, mücadele ve örgütlenme anlayışları, kültürel ve moral değerleri buna, bu sınıfa, demokratik küçük-burjuvaziye göre şekillenmişti. Tümü birarada, yeni döneme, 1970’li yıllara damgasını vuran küçük-burjuva sosyalizminin temsilcileri idiler.

Dönemin reformist akımları işçi sınıfı hareketi üzerinde belirli bir etkiye sahiptiler. Bu, reformist sendika bürokrasisi üzerinden ve dolayısıyla tepeden inme elde edilmişti. Bu yolla sınıf hareketinin devrimcileşme olanakları felce uğrattılıyor, hareket düzenin icazet sınırları içinde tutuluyor, burjuva akımların yedeği haline getiriliyordu. Dönemin halkçı devrimci-demokratik akımları ise işçi sınıfından ya tümüyle kopuktular ya da onunla ancak halk sınıflarından biri sınırlarında ilgileniyorlardı.

Sol hareketin bu tablosu ile birlikte işçi sınıfı hareketinin durumu, ‘70’li yılların büyük devrimci fırtınasının neden kolayca heba olduğunun da en temel açıklamasını verir bize. Dönemin gerçek ihtiyacı, işçi sınıfının devrimci dünya görüşünü, buna dayalı bir devrimci programı ve stratejik yönelimini temsil eden, bunu işçi sınıfı içinde ete-kemiğe büründürmeye yönelen bir devrimci sınıf partisi idi. Dönemin geniş çaplı devrimci halk hareketini, ancak devrimcileşmiş bir örgütlü işçi sınıfı hareketi, kendi eksenini etrafında birleştirebilir ve burjuva sınıf iktidarı için gerçek bir tehdit düzeyine çıkarabilirdi. Olmayan da yazık ki buydu. Dönemin, onbinlerce devrimcinin binbir türlü fedakarlığı üzerinden oluşan muazzam devrimci birikiminin, bir sonraki dönemde kolayca heba olup dağılmasının gerisinde temelde bu vardı.

VI

1980’ler: Yenilgi ve yıkılış yılları... Dünya’da ve Türkiye’de bir dönemin sonu

Türkiye’de büyük bir sosyal hareketliliğe sahne olan 1970’li yılların ikinci yarısı, dünyada bir dönemin sonuna gelindiğinin ilk önemli işaretlerini de veriyor.

Dünya kapitalizmi, ikinci dünya savaşını izleyen uzun ekonomik genişleme döneminin sonuna ulaşıyor ve yeni bir bunalım dönemine giriyor. Ekonomik durgunluğa tüm dünyada işsizlik ve enflasyon eşlik ediyor. Kapitalist dünya, bunalımın faturasını emekçilere ödetmek üzere, ‘80’li yılların başından itibaren, bugün çöküşünü izlemekte olduğumuz saldırgan neo-liberal politikalar dönemine giriyor.

Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa’nın yozlaşmış bürokratik rejimlerinde sorunlar çoğalıyor. ‘89 çöküşünün koşulları olgunlaşıyor. Revizyonist akımın yozlaşması yeni boyutlar kazanıyor. Euro-komünizm akımı, eski komünist partilerdeki yozlaşmanın sosyal-demokratlaşma aşamasını işaretliyor.

‘70’li yılların ortalarına doğru Çin Hindi halkları Amerikan emperyalizmine karşı ezici bir zafer elde ediyorlar. Afrika’da sömürgeciliğe son darbeler vuruluyor. İran’da Amerikancı Şah rejimi yıkılıyor. Halkların bu zaferleri, Ekim Devrimi ile başlayan büyük devrimci sürecin son halkalarını oluşturuyor. Bunu dünya ölçüsünde aynı sürecin hızlı bir gerilemesi izliyor.

Devrimci sürecin gerilemesine ‘80’li yıllardan itibaren siyasal gericiğin öne çıkması eşlik ediyor. Yeni-sağın yükselişi eşliğinde neoliberal saldırı dönemi başlıyor. ABD’de Reagan, İngiltere’de Thatcher, Almanya’da Kohl hükümetleri bunu simgeliyor.

Aynı yıllara Türkiye faşist karşı-devrim hamlesi ile giriyor. 1980 sonbaharında 12 Eylül askeri faşist darbesi tezgahlanıyor. Darbenin arkasında dolaysız olarak ABD ve NATO var. Amaç yalnızca tehdit oluşturan devrimci süreci boğmak değil, fakat İran devriminin ardından doğan büyük boşluğu da Türkiye ile doldurmak.

Darbenin ardından sınıf ve kitle hareketi faşist askeri rejimin zoruyla dizginleniyor ve devrimcilere karşı ülke çapında bir süre avı başlatılıyor. Yüzbinlerce insan işkencelerden geçiriliyor, onbinlercesi zindanlara dolduruluyor. İdamlar ve faşist cinayetler birbirini izliyor. Dinsel gericiğin önü bizzat faşist cunta eliyle açılıyor. Kürt devrimcilerine görülmemiş bir zulüm uygulanıyor. Kürt halkına inkar ve imha dayatılıyor. 24 Ocak Kararları’nın engelsizce ve acımasızca uygulandığı, sömürü ve talanın da dizginlerinden boşaldığı her açıdan karanlık bir dönem bu.

Devrimci hareket çok ağır, aynı ölçüde çok kolay bir yenilgi alıyor. Binlerce militana hükmeden örgütler gevşek yapılar olarak peş peşe çöküyorlar. Yenilgiyi yılgınlık, yılgınlığı tasfiyeciler süreç tamamlıyor. Devrimden kaçış kitlesel bir hal alıyor. Küçük-burjuva kimliğe dayalı bir devrimciliğin zor döneme dayanaksızlığı her yönüyle açığa çıkıyor. ‘70’li yıllardaki yükseliş içinde hemen hemen kendiliğinden kazanılan her şey, yenilgi döneminde aynı kolaylıkla kaybediliyor.

Ağır ve kolay yenilgiye rağmen devrimci hareketten arta kalan güçler yenilgiyi açıklıkla ve yüreklilikle sorgulama yeteneği gösteremiyorlar. Küçük-burjuvaziye özgü yapısal zaafiyet kendini burada da gösteriyor. Yapıldığı kadarıyla sorgulama geriye dönük olarak yapılıyor. Bu ise liberalizmi ve tasfiyeciliği besliyor. Devrimden kopmak ve devrimci örgütten kaçış ile sonuçlanıyor. Bugünün reformist sol grupları bu sürecin ürünü olarak ortaya çıkıyorlar.

Çok geçmeden ‘89 çöküşü patlak veriyor. Bu, dünyada ve Türkiye’de bir dönemin sonunu kesin

olarak işaretliyor. ‘60’lı yılların ürünü burjuva sosyalizmi, ‘70’li yılların ürünü küçük-burjuva sosyalizmi için bir dönem kesin olarak kapanıyor.

VII

1990’lar: Dünyada ve Türkiye’de siyasal gericilik... Sınıf devrimciliğinin doğumu: TKİP!

1987 yılı... Ekim Devrimi’nin 70. Yılı... Dünyada devrim dalgası durulalı yıllar olmuş. Uluslararası ortama artık neo-liberal gericilik egemen. Sovyetler Birliği’nde Gorbacov dönemi ve yıkılışın hemen öncesi... Ekim Devrimi ile başlayan bir büyük tarihi dönem biçimsel yönden de kapanmak üzere...

Türkiye ise 12 Eylül karanlığından çıkışın sancılarını yaşıyor. ‘70’li yıllarda solda yer alan kent orta sınıfları artık düzenle her açıdan bütünleşmiş durumdalar. Devrimci yükselişin coşkulu taşıyıcısı kent küçük-burjuva katmanlarına yılgınlık ve atalet egemen. Sınırlı bir öğrenci hareketliliği dışında sahnede yalnızca ve yine işçiler var. Grevler birbirini izliyor ve ‘89’daki büyük Bahar Hareketliliği’nin koşulları olgunlaşıyor. Kürdistan’daki gerilla mücadelesi ile halk hareketliliği birleşme aşamasına doğru hızla ilerliyor.

Türkiye solunda yenilgi sonrası ilk toparlanma çabaları var. Büyük ve kolay bir yenilgiyi izleyen her yeniden toparlanma çabası, kapsamlı bir devrimci muhasebeye dayanmak zorunda. Küçük-burjuva tutuculuğu buna gerici bir ayak direme gösteriyor. Kalınan yerden aynı biçimiyle devam edilebileceği hayaliyle hareket ediyor. Bu hayalin yarattığı akıbet, aradan geçen 20 yılın ardından, bugün bütün açıklığı ile gözler önündedir. Geçmişin yapısal zaaflarıyla devrimci temellerde bir hesaplaşmaya yanaşmayanlar, sonuçta ne geçmişin devrimci kazanımlarını ve ne de kendi devrimci kimliklerini koruyabildiler.

Komünist hareketin doğumu, küçük-burjuva tutuculuğuna karşı mücadele içinde şekilleniyor. Komünistler Ekim Devrimi’nin 70. yılında mücadele sahnesine çıkıyorlar. “Yeni Ekimler İçin!” şiarını yükseltiyorlar. Bunun ancak dünyadaki ve Türkiye’deki süreçlerin dersleri temelinde devrimci bir yenilenme ile olanaklı olabileceğini savunuyorlar. Bu temelde Türkiye solunun yakın geçmişini her yönüyle sorguluyorlar ve yapısal zaafı kıyasıya eleştiriyorlar. Bunu dünya komünist hareketinin 20. yüzyıl deneyimlerinin dersleri ile birleştirmeye çalışıyorlar. Bürokratik yozlaşmaya ve revizyonist ihanete yolaçan süreci çeşitli yönleriyle sorguluyorlar ve sonuçlar çıkarıyorlar. Küçük-burjuva halkçılığına, revizyonizme ve liberal tasfiyeciliğe karşı çok yönlü bir mücadele süreci bu. Komünist hareket kendine özgü ideolojik kimliğini bu mücadele içinde buluyor.

Türkiye Komünist İşçi Partisi, Ekim 1987’den Kasım 1998’e uzanan zorlu bir parti inşa sürecinin ürünü olarak kuruluyor. Bu sürecin teorik cephesinde devrimci bir parti programını ortaya çıkarma, pratik cephesinde sınıf hareketiyle devrimci birleşme çabası var. Bunlara devrimci örgüt sorununda ilkeli bir hassasiyet ile devrimci direniş geleneğinin her alanda geliştirilmesi eşlik ediyor.

Bugünden bakıldığında, sürecin tüm zorluklarına rağmen toplam bilanço yüz ağartıcıdır. Devrimci parti programı bir bayrak gibi dostun düşmanın önünde göndere çekilmiştir. Sınıfla birleşmede büyük bir deneyim ile birlikte ilk önemli mevziler elde edilmiştir. Burjuva gericiliğinin sonu gelmeyen saldırılarına rağmen illegal temellere oturan devrimci örgütün korunmasında ilkeli bir kararlılık gösterilmiştir. Ve nihayet tüm bunlar, siyasal mücadelenin her alanında devrimci direniş geleneğinin geliştirilmesi ile birleştirilmiştir.

Bütün bunların başarıldığı dönemi de önemle

gözönünde bulundurmak gerekir. Komünistlerin devrimci bir sınıf partisini inşaya giriştikleri yıllar, tüm dünyada ve Türkiye’de azgın bir siyasal gericilik dönemi oldu. ‘89 çöküşü ile başlayan bu dönemde, dünya ölçüsünde burjuva gericiliği dizginlerinden boşaldı. “Tarihin sonu” ilan edildi, devrime ve sosyalizme ait her şey bin türlü karalamanın konusu haline getirildi. Bunu işçi sınıfına, emekçilere ve halklara yönelik emperyalist küreselleşme saldırısı tamamladı. Tüm bunlar etki ve sonuçlarını Türkiye’de de gösterdi. Şoven milliyetçilik ve dinsel gericilik emekçi kitleleri sarıp sarmaladı ve boğucu bir atmosfere dönüştü. Kürt halkının haklı ulusal direnişini ezme çabası, baskı ve terör rejimini süreklileştirdi. Devletin çeteleşmesi yeni boyutlar kazandı.

Böylesine zor ve her açıdan elverişsiz bir tarihi dönemde kurulan Türkiye Komünist İşçi Partisi, devrimci tarihimizin dolaysız bir ürünüdür. Varlığını, bu tarihin her yönüyle bilince çıkartılması ve işçi sınıfı devrimciliği temelinde aşılmasına borçludur. Türkiye Komünist İşçi Partisi, işçi sınıfının toplumdaki yeri ve tarihi devrimci misyonu üzerine temel marksist düşüncüyü, boş bir söylem olmaktan çıkarmış, mücadelenin içinde ete-kemiğe büründürmeye yönelmiştir. Türkiye devrimci hareketinin tarihinde böyle bir yönelim, buna dayalı bir tutarlılık ve kararlılık ilk kez olarak gösterilmektedir. Bu teorik ve pratik konum ve yönelim, modern Türkiye’de proleter sınıf devrimciliğinin gerçek doğumunun ifadesi olmuştur.

Türkiye’de ‘60’lı yılların büyük sosyal uyanışına, düzen sınırlarını ve kurumlarını aşamayan bir burjuva sosyalizmi damgasını vurmuştu. ‘70’li yıllardaki büyük halk hareketine ise, ufku demokrasiyi ve bağımsızlığı aşamayan devrimci küçük-burjuva sosyalizmi damgasını vurdu. Bu iki akımdan ilki bugünün reformist sol çevreleri şahsında, ikincisi ise bazı devrimci-demokrat gruplar şahsında halen de varlığını sürdürmektedir. Fakat gerçekte ikisinin dönemi kesin olarak kapanmıştır, üstelik daha ‘80’li yıllarda. 12 Eylül yenilgisi burada bir dönüm noktası olmuş, ‘89 yıkılışı ise bunu pekiştirmiştir.

Türkiye’nin gelmesi kaçınılmaz yeni devrimci yükselişine işçi sınıfı damgasını vuracaktır. Komünistlerin 20 yıl önce yükselttiği ve TKİP ile taçlandığı proletarya sosyalizmi bayrağı, bu yeni döneme ideolojik ve örgütsel bir hazırlıktır. Türkiye’nin devrimci geleceği, bu hazırlığın her alanda ve her açıdan güçlendirilmesine, işçi sınıfı içinde ete-kemiğe büründürülmesine sıkı sıkıya bağlıdır. Bu başarıldığı ölçüde, geleceğin devrimci yükselişine proletarya eksenli devrimci sosyalizm damgasını vuracaktır.

VIII

2000’li yıllar: Yeni Ekimler için ileri! Parti, sınıf, devrim, sosyalizm!

İnsanlık 20. yüzyılın ilk on yılında bunalımlar, ikinci on yılında ise emperyalist dünya savaşı ile birlikte Ekim Devrimi’nin büyük devrimci sarsıntısı ile yüzyüze kalmıştı. Yüzyılın bunalımlar, savaşlar ve devrimlerce belirlenen çehresi daha ilk iki on yılda belirginleşmişti.

Şimdi 21. yüzyılın ilk on yılı içindeyiz. Emperyalizm yeni yüzyıla halklara karşı uzun süreli bir savaş ilanı ile başladı. Bunun ne anlama geldiğini Afganistan ve Irak üzerinden somutladı.

Emperyalist dünya şimdi de ekonomik krizle boğuşuyor. Büyük bir çöküşe dönüşmesinden korkulan ekonomik kriz, kapitalizmin yapısal sorunlarının ve onulmaz çelişkilerinin yeni bir itirafı oluyor. Sosyal yıkımın ve küreselleşme saldırısının dayanağı neoliberal ideoloji çöküyor.

Bütün bunları emperyalist dünyadaki hegemonya

bunalımı tamamlıyor. ABD emperyalizminin liderliği sorgulanıyor, çok kutuplu dünya istemleri güç kazanıyor. Bu, emperyalistler arası gerilimleri büyütüyor, militarizmi azdırıyor ve silahlanma yarışına yeni boyutlar kazandırıyor.

Özetle, daha ilk adımında, daha ilk 10 yıllık süreç içinde, 21. yüzyılın bir bunalımlar ve savaşlar yüzyılı olacağı kesinlik kazanmış bulunuyor. Halen eksik olan devrimler boyutudur. Fakat sıra ona da gelecektir. Kapitalist dünyanın onulmaz çelişkileri sosyal ve siyasal sorunları sürekli ağırlaştırıyor, sınıf çelişmelerini keskinleştiriyor ve böylece yeni bir devrimler döneminin zeminini bizzat hazırlıyor. Dünya ölçüsünde işçi sınıfının, emekçilerin ve halkların günden güne güç kazanan ve yayılan mücadeleleri ise geleceğin devrimlerinin daha bugünden ilk işaretlerini veriyor.

Bugünün devrimci partisinin temel görevi, gelmesi kaçınılmaz yeni devrimler dönemine hazırlanmaktır. Bu hazırlık devrimci teori ile silahlanmayı, devrimci örgütü güçlendirmeyi ve toplumun biricik tutarlı devrimci sınıfı olan işçi sınıfıyla birleşmeyi gerektirir. Türkiye Komünist İşçi Partisi, kendi misyonuna buradan bakıyor. Her alandaki görevlerini ve tüm günlük çalışmasını, yeni devrimler dönemine stratejik hazırlık üzerinden ele alıyor.

Kapitalizmin güncel ekonomik krizine eşlik eden temel tartışmalardan biri, Karl Marx’ın bir kez daha haklı çıktığıdır. Burjuva dünyası bile artık bunu itiraf etmek zorunda kalıyor. Kapitalizm yaşadığı sürece Karl Marx hep haklı çıkacaktır. Fakat yalnızca teşhis konusunda değil, aynı zamanda çözüm konusunda da. Teşhis kapitalizmin onulmaz çelişkiler içinde insanlığı ve doğayı tüketen bir sistem olduğudur, çözümse proletarya devrimi ve sosyalizm!..

Karl Marx, aslolan dünyayı yorumlamak değil fakat değiştirmektir, demişti. Kapitalizm sonu gelmez krizler içinde debelense de kendiliğinden çökmeyecektir. O ancak işçi sınıfının devrimci önderliği altında birleşmiş emekçilerin örgütlü gücüyü yıkılabilir. Onun nasıl yıkılacağını, ne yolla yıkılması gerektiğini, 91. yılını kutlamakta olduğumuz Büyük Sosyalist Ekim Devrimi tüm insanlığa göstermiştir.

Bundan dolayıdır ki Ekim Devrimi tüm güncelliğini koruyor. Bundan dolayıdır ki biz komünistler “Yolumuz EKİM’in yoludur!” diye haykırıyoruz. İnsanlık kapitalizmin yıkıcı ve tüketici barbarlığından ancak “Yeni Ekimler” yoluyla kurtulacaktır. Karl Marx’ın haklılığı burjuva dünyasında bile bugünden itiraf ediliyor. Sıra Lenin’in haklılığının ilanına da gelecektir. Bu, burjuva dünyasının yeni bir itirafıyla değil, fakat emek dünyasının işçi sınıfının devrimci önderliği altında kapitalist barbarlığa karşı örgütlü ayağa kalkışı ile olacaktır.

Yeni Ekimler için ileri!

Yaşasın proletarya devrimi ve sosyalizm!

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

(Ekim’in Kasım 2008 tarihli 254. Sayısında yer alan bu metin www.tkip.org sitesinden alınmıştır...)

İstanbul Parti örgütlerinden 10. Yıl etkinliğine:

Parti, sınıf, devrim!

(Mesajlar www.tkip.org sitesinden kısaltılarak alınmıştır...)

Sosyalizmin kızıl aydınlığında devrime hazırlanıyoruz!

(...) Yeni bir ideolojik-politik çizgi, yeni bir örgütsel kimlik, yeni bir devrimcilik anlayışı, yeni bir kültür ve geleneği temsil etme iddiasıyla tarih sahnesine çıkan biz komünistler, bu iddianın pratikte yaşama geçmesinin 10. yılının sevincini ve gururunu yaşıyoruz. Geçmişle devrimci temellerde hesaplaşmayı başarmanın, geçmişin devrimci kazanımlarını korumanın ve devrimci mirası ileriye taşımanın adı olan ve bu doğrultuda 10. yılını geride bırakmış olan TKİP'nin neferleri olmaktan duyulan haklı bir gururdur bu.

10 yılda katedilen mesafenin, uzun soluklu devrim ve sosyalizm mücadelesinin ilk temel adımları olduğunun bilincindeyiz. Bu bilinçle güne yüklenerek geleceğe hazırlanma çabasıdayız. İçinden geçtiğimiz dönemin tüm zorluklarına rağmen, tüm dikkatimizi işçi sınıfına veriyor, tüm pratik çabamızı sınıf çalışmasına yoğunlaştırıyor, tüm enerjimizi, yaratıcılığımızı devrimci sınıf mücadelesini geliştirmeye harcıyor, tüm ısrar ve kararlılığımızla işçi sınıfını bağımsız devrimci sınıf çizgisi etrafında örgütlemeye yükleniyoruz.

Partinin 2. Kongre'sinin sunduğu açıklık ve coşku, 10 yıllık birikim ve deneyimin moral gücü, sınıfı partiye kazanma ve partiye devrime yürüme iddiamızı daha güçlü kılıyor, kavgada cüretimizi artırıyor, devrimin ve sosyalizmin bayrağını daha da yükseklerde dalgalandırma azmi veriyor! “Partiyi her alanda ve her açıdan güçlendirme” şiarını somutlamak, onu hayatın içinde gerçek anlamına kavuşturmak için, davamızı büyütmenin, ihtiyaçlar doğrultusunda yenilenmenin, kendimizi aşmanın sorumluluklarıyla güne yüklenmeye, geleceğe hazırlanmaya devam edeceğiz.

(...)

Esenyurt’tan Komünistler

Parti ile devrime, sosyalizme!

(...) 10. yılımıza da dünya ve Türkiye devrimcilerinin ve proletaryasının yarattığı birikim ve deneyime yaslanarak, devrimci özgüven ve sarsılmaz bir irade ile giriyoruz. Tasfiyeciliğin boy boy yükseldiği, Marksizm’in tahrif edildiği bir ortamda, bundan 21 yıl önce Türkiye topraklarına bir filiz yeşermeye başladı. Bu topraklarda sınıf devrimciliğini başlatarak bir dönemin de kapanışını ilan etti. İlemek ilmek partiyi kazanma davasına adanan süreç bundan 10 yıl önce başarıyla sonuçlandı. Kendi nicel gücüne aldırmandan, düşman saldırıları karşısında bükülmeden sınıf devrimciliğinde ısrar etti. Kendisini tekrar tekrar üreterek ve sınıf içerisinde daha da güçlenerek parti kimliğini dosta düşmana kanıtlamış oldu. Tüm TKİP’li komünistler olarak bu onuru yaşıyoruz. (...)

Emperyalist-kapitalist sistemin can çekiştiği bir dönemden geçiyoruz. “Tarihin sona erdiği” yalanı kağıt bir mendil gibi eriyip gitmiş bulunuyor. Tarihin çöplüğüne çoktan gitmiş olması gereken kapitalizmin ayakta kalabilmek için kullanacağı tek yöntem, yine sosyal yıkım programları eşliğinde işçi sınıfına çok yönlü saldırılar ve kendi aralarında devam eden kapışmanın şiddetlenmesinden başka bir şey olmayacaktır. İnsanlığı sefil çıkarları için daha büyük yıkımlara sürüklemekte tereddüt etmeyecek olan burjuvazinin karşısında işçi sınıfının savaş partisinde örgütlenmesi, kendisini gün geçtikçe daha fazla dayatmaktadır.

Marx’ın, Engels’in ve Lenin’in öğrencileri olarak; sınıf savaşında daha da ustalaşarak, bu onurlu tarihi yürüyüş içerisinde partiyi hücre hücre genişleterek, devrim ve sosyalizm bayrağını daha yukarı taşıyacağız.

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

Ümraniye’den Komünistler

“Komünizm hayaleti” yine dolaşıyor!..

(...) Çok önemli bir süreçten geçiyoruz. Burjuvazinin temsilcileri tarafından “tarihin sonu”nun ilan edilmesinden bu yana 20 yıla yakın bir zamanın geçmesine rağmen, şimdi bir kez daha kapitalizmin çözümsüzlüğü tartışılıyor. (...) Bu yüzdendir ki, bilimsel sosyalizmin kurucusu Marx’ın haklı çıktığı, şu günlerde sınıf düşmanlarımız tarafından bile itiraf ediliyor.

Diğer alanlarda da işler kapitalistlerin vaadettiği gibi yürümüyor. Emperyalistler arası nüfuz mücadeleleri ve paylaşım savaşları başlamış bulunuyor. Bu uğurda halklar gerici boğazlaşmalara kurban ediliyor. Dünya genelinde artan savaşlarla birlikte silahlanma yarışı hız kazanıyor. (...)

Toplumsal refah düzeyinin yükseleceğine dair yalanlar da bugün artık tüm çıplaklığıyla gözler önündedir. Dünyada bir milyara yakın insan açlık çekerken, dünya nüfusunun yarısından fazlası yoksulluk sınırında bir yaşam sürmektedir. Buna karşılık sayıları 500’ü geçmeyen dolar milyarderleri servetine servet katmıştır. İşçi ve emekçilerin sosyal hakları tırpanlanmış, çalışma koşulları ağırlaştırılmış, işsizlik çığ gibi büyüyerek yaygınlaşmıştır. Gelecek kaygısı emekçilerin en temel sorunu haline gelmiştir.

(...) Son yıllarda hayat geçirilen gerici ve baskıcı yasalarla polis devleti görünümü günden güne daha belirginleşmiştir. Çevre tahribatı ve ekolojik dengenin bozmasıyla da kapitalizm, gezegenimizi doğrudan tehdit eder bir hale gelmiştir.

Kısacası, kapitalizmin aşılması gerektiği gerçeği bugün her açıdan kendisini daha yakıcı bir şekilde hissettiriyor. Şanlı Ekim Devrimi’nin 91. yılında “komünizm hayaleti” sadece Avrupa’nın üzerinde değil tüm dünyanın üzerinde dolaşmaya başlamıştır.

(...) Biz komünistler krizlerin kendiliğinden devrimci sonuçları doğurmayacağını bilincindeyiz. Bu gerçekliğe burjuvazi de tarihsel-sınıfsal deneyimleri üzerinden yeterince vakıftır. Bu yüzden de yıllardır, önünü alamadıkları bu krizlerin yönetilmesi üzerine hazırlıklarını yapmaktadırlar. Dünya çapından artan siyasal gericiliğin, militarizmin, savaşların sebeplerini bundan bağımsız ele alamayız.

Komünist hareket siyasal mücadele alanına çıkarken, sürecin bu yönde gelişeceğine dair oldukça net tespit ve değerlendirmelerde bulunmuştur. Bu çerçevede siyasal bir sınıf hareketi yaratma çabası içerisinde partinin inşasını ve devrimci bir programın hazırlanmasını stratejik hedefleri arasında koymuştur. Nitekim, bu gece şahsında 10. yılını kutladığımız partimiz TKİP’nin kuruluşu ve onun yıllardır ideolojik-programatik çizgisinde sergilediği tutarlı pratik, haklılığımızın ve üstünlüğümüzün de somut göstergelerinden biridir.

Bu aynı süreç, daha başında ortaya koyduğumuz, küçük-burjuva devrimciliği döneminin kapandığına dair tespit ve değerlendirmelerimizin devrimci hareket şahsında doğrulandığına da tanıklık etmiştir. Biz komünistler zor olanı seçtik, sınıfı devrimcileştirme çabası içerisinde sınıfın devrimci partisinin inşası yolunu tuttuk. Devrimciliği, onun gerçek ve tek maddi zemini olan sınıf çalışması içinde üreterek yeni bir kültürü, geleneği ve değerleri yaratmaya çalıştık. Sınıfı devrime kazanma sürecinde partimizin katettiği on yıllık süreç önemli birikimler sağlamıştır. Şüphesiz henüz hedef ve beklentilerimizin gerisindeyiz. Bunun bizi aşan yanlarının da bilincindeyiz. İdeolojik ve politik doğrultumuz noktasında ise oldukça netiz.

Ne iyi ki bugün işçi sınıfı devrimci hareket tarafından yeniden “keşfediliyor”. Ancak devrimci hareketin siyasal süreçlerin açığa çıkardığı zorlu görevlere ilişkin yaklaşımı, sınıfa ve sınıf çalışmasına dönük genel geçer yönelimin ötesine geçmiyor.

Partimiz, burjuvazinin yaşanan krizlere ve sonrasındaki muhtemel gelişmelere karşı çok yönlü bir hazırlığa gittiği bu süreçte “devrimci örgüt yaşamsaldır” tespiti üzerinden devrimci hareketi bir kez daha uyarmıştır. Bu sürece hazırlanmanın, sınıfı devrimci temellerde kazanmanın ancak devrimci bir program ve devrimci bir örgüt şahsında gerçekleşebileceğinin altını çizmiştir. (...)

Sefaköy’den Komünistler

Yaşasın proletarya devrimi ve sosyalizm!

Emperyalist-kapitalist dünya sisteminin ecel terleri döktüğü günlerden geçiyoruz. Kapitalist sistemin temellerinden sarsıldığı, finans devlerinin çöktüğü, borsaların altüst olduğu ve ortalığa saçılan trilyonlarca dolara rağmen toparlanamayan bir kriz süreci yaşanıyor. Emperyalistler arası hegemonya mücadelesi gittikçe keskinleşiyor. İşçiler, emekçiler ve dünya halkları her geçen gün daha fazla yoksulluk, sefalet ve açlık koşullarında yaşamak zorunda bırakılıyor. (...) Bugün artık “tarihin sonu” değil ama kapitalizmin sonu ve çaresizliği tartışılıyor. Sosyalizm ise insanlığın tek ve gerçek kurtuluş yolu olarak, tarihsel ve güncel tüm gerçekliğiyle karşımızda duruyor.

Yaklaşan sonlarının bilinciyle hareket eden Türkiye burjuvazisi de, ömrünü uzatabilmek için azgın bir devlet terörüyle, toplumsal muhalefetin tüm kesimlerini bastırmaya çalışıyor. (...) Sermaye devleti attığı her adımda geleceğin sert sınıf çatışmaları dönemine karşı bir savaş hazırlığı yapıyor. Medyasıyla, askeriyle, polisiyle, kontrgerilla örgütlenmeleri ve bürokrasi aygıtlarıyla hummalı bir şekilde yürütülen bu hazırlıklar, son dönemde tam bir kudurganlıkla ayyuka çıkmış durumda. Ülkenin dört bir tarafında, başta Kürt halkının haklı ve meşru eylemleri olmak üzere, toplumsal muhalefetin hemen her kesimine karşı azgın bir terör uygulanıyor, insanlar sokak ortasında kurşunlanıyor, işkencede katlediliyor. Devlet var gücüyle saldırıyor. Saldırıyorlar, çünkü işçilerin, emekçilerin ve Kürt halkının devrimci-militan mücadelesinin gelişip güçlenmesinden korkuyorlar.

Böylesi bir dönemde komünistler açısından iki büyük ve tarihsel günün yıldönümlerini karşılıyoruz. Ekim Devrimi 91. ve yeni Ekimler’in partisi 10. yılında. Bundan tam 91 yıl önce emperyalist-kapitalist dünya sistemine karşı, işçi sınıfının kızıl bayrağını göndere çeken Rus proleterlerinin şanlı zaferi olan Ekim Devrimi, halen yüreklerimizde ve bilincimizde görkemli yerini korumaya devam ediyor. Ekim Devrimi bugün halen dünya işçi sınıfına yürünecek yolu göstermeye devam ediyor.

Türkiye işçi sınıfının öncüsü, özlemlerimizin kurmayı, Habiplerin, Ümitlerin, Haticelerin partisi, Türkiye Komünist İşçi Partisi 10 yaşında. Mutluyuz; dişimizle, tırnağımızla, alinterimizle kurduğumuz partimiz kavga dolu on yılını geride bırakıyor. Umutluyuz; umudumuz geleceğe, geleceğin sınıfsız, sömürsüz dünyasını dair. Umutluyuz; umudumuz sosyalizmin 160 yıllık birikimi ve kazanımlarının yol

göstericiliğine dair. Umutluyuz; umudumuz işçi sınıfının tarihsel devrimci misyonuna duyulan güvene dair. Ve umutluyuz, umudumuz uğrunda tereddütsüz öleceğimiz davamızın, partimizin yol göstericiliğinde savaşıarak kazanacağımıza dair. (...)

Kartal-Pendik'ten Komünistler

Gelecek bizlerindir, gelecek sosyalizmindir!

(...) Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 91., yeni Ekimler'in partisinin 10. yılında sosyalizm, dünyanın en yakıcı ihtiyacı olarak karşımızda duruyor. Bir yanda kapitalizm patlak veren ekonomik krizle birlikte kitleler nezdindeki itibarını bir kez daha kaybederken, tüm dünyada işçi ve emekçilere daha derin bir sömürü, açlık ve yoksulluktan başka bir şey vaadedemiyor. Diğer yanda bu ekonomik krize, ülkemizde de açık bir şekilde yaşanan, siyasal krizler ekleniyor. (...)

Kısacası tüm dünya, hem ekonomik hem de siyasal bir kaos içerisinde çöküşe sürükleniyor. Ülkemizde de burjuvazi tüm silahlarını işçi ve emekçilerin üzerine çevirmiş durumda. Sosyal yıkım saldırılarıyla köleleştirilen, önemli bir bölümü yoksulluk sınırının altında yaşayan toplumdaki karşıt sesler de terör devletiyle ezilmeye çalışılıyor. Kürt halkına yönelik inkar ve imha saldırıları tırmandırılırken, işçi ve emekçilerin bilinçleri şovenizm zehriyle bulandırılarak birlik zemini yok edilmeye çalışılıyor.

Bu karanlık tablonun karşısında ise, gelecek özgür günleri müjdeleyen sosyalizm mücadelesi ve bu mücadeleyi zafere ulaştıracak olan sınıfın siyasal öncüsü duruyor! Bizler biliyoruz ki, öncünün rolünü başarıyla oynamasının önkoşulu, sınıfla kurulan güçlü organik bağlardır. Mevcut bağlarımızı güçlendirmek ve yaygınlaştırmak, önümüzdeki çetin süreçten bu bilinçle yararlanmak önümüzde en büyük görev olarak duruyor. (...)

Topkapı'dan komünistler

Şan olsun işçi sınıfının ihtilalci partisine!

Bizler Tuzla tersanelerinde çalışan ve GİSBİR burjuvazisine karşı mücadele yürüten komünist tersane işçileriyiz. Partimiz TKİP'nin 10. yılını devrim ve sosyalizme olan sarsılmaz inancımızla selamlıyoruz.

Kapitalizmi tahlil eden Marx, “ölü emek canlı emeğin kanyla beslenir” saptamasında bulunur. Sermayenin birikmiş ölü emekten başka bir şey olmaması, buna karşın canlı emeğini/emek-gücünü kapitaliste satan işçinin sinirlerini, kaslarını, kanını, iliğini emip artı-değere dönüştürmesi olgusu, bu saptamanın ne kadar isabetli olduğunu gösterir. Marx bu yönüyle sermayeyi ve “kişileşmiş sermayeden başka bir şey olmayan kapitalist”i kan emici vampire benzetir. Marx'ın bu söyleminin en çok örtüştüğü alanlardan biridir Tuzla tersaneleri.

GİSBİR sermayesi ucuz işgücü üzerinden milyarlarca dolar değerinde yat ve gemiler üretmekte, sermayesine sermaye katmaktadır. Milyarlarca dolarlık servet birikiminden tersane işçilerinin payına düşen ise yoksulluk, her türlü sosyal haktan yoksunluk ve iş cinayetleridir. Onbinlerce işçinin yarattığı zenginliğe, kapitalist tersane patronları tarafından, her türlü işçi hakkı çiğnenerek el konulmaktadır. (...)

Bir bütün olarak kapitalizm işçi sınıfına sosyal yıkımı dayatıyor. Biz bir parçayız, fabrikalar bir parça, atölyeler bir parça... Bu parçalılığımıza karşın bizi birleştirecek tek güç, işçi sınıfının ihtilalci partisi TKİP'dir. Partimiz emperyalist-kapitalist barbarlığa karşı işçi sınıfı ve emekçilerin, ezilen halkların umududur. Partimiz bilimsel sosyalizmin tek tutarlı temsilcisidir.

Bizler Tuzla tersanelerinde cehennem koşullarına karşı mücadele yürüten işçiler olarak bilimsel sosyalizmin programını tersane işçileriyle buluşturma çabası içindeyiz. Lenin “her fabrika partinin kalesi olmak zorundadır” diyor. Biz tersane işçileri de, 41 tersaneden oluşan koca bir fabrikayı partinin kalesine çevireceğiz. (...)

Komünist Tersane İşçileri

TKİP 10. Yıl etkinliğine öteki kentlerden gelen mesajlar....

Partiyle sınıfa, sınıfla devrime!

(Mesajlar www.tkip.org sitesinden kısaltılarak alınmıştır...)

Şan olsun sınıfın, devrimin ve sosyalizmin partisi TKİP'ye!

“Parti, sınıf, devrim, sosyalizm” şiarıyla düzenlenen gecemizi ve partimiz TKİP'nin 10. yılını büyük coşkuyla selamlıyoruz.

Partimizin kuruluşu ve sonrası dönem komünist hareket için çok yönlü bir sınanma dönemi olmuştur. Bu dönem, düşmanın partimize yönelik gerçekleştirdiği fiziki saldırıların yanı sıra, siyasal gericiğin dizginlerinden boşalarak toplumsal hayatı çürüttüğü, işçi sınıfının tüm sosyal-ekonomik kazanımlarının hızla gasp edildiği, emperyalist saldırganlığın savaş ve işgallerle birlikte bölgemizi yıkıma uğrattığı bir tabloyu içeriyor. İşte partimiz, bu 10 yıl boyunca bu zorlu koşullar altında tarihsel yürüyüşünü gerçekleştirdi, gelişip çelikleşti.

Bizler bu yürüyüşü Ankara cephesinde geride bırakan partili komünistleriz. Faşizmin zindanlarında Habip, Ümit, Hatice yoldaşların ölümü tereddütsüzce kucakladıkları katliamcı sermaye iktidarının başkenti Ankara'da, şehit yoldaşlarımızdan devraldığımız sınıfın, partinin, devrimin ve sosyalizmin kızıl bayrağını 10 yıldır kesintisiz dalgalandırıyoruz. Bu kent bizim için zulmün olduğu kadar, devrim davasına adanmışlığın, kararlılığın da sembolüdür.

Yıllardır bu kentte, sınıf içerisinde kök salan, iktidar kavgamızı kendi maddi zemininde ete kemiğe büründüren bir siyasal çalışma örgütleyoruz. Yolumuz uzun. İşçi sınıfının maddi ve manevi olarak kapsamlı yıkımına hazırlanan uluslararası sermaye ve asalak işbirlikçi burjuvaziye karşı bilincin, inancın ve kararlılığın kalesi olan partimizle, içinde bulunduğumuz yüzyılda sosyalizmin kızıl bayrağını bu topraklarda dalgalandıracacağız. (...)

Ankara'dan Komünistler

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

(...) Tarih sahnesine çıkışımızdan bu yana düşmanın saldırılarına ve zorluklara göğüs gererek, en zor dönemlerden dahi güçlenerek çıktık. 20 yıl önce, işçi sınıfının tek silahı olan devrimci komünist partisini yaratmak ve sınıflar mücadelesinde işçi sınıfı adına atılmış anlamlı adımları güvence altına alarak sermaye iktidarına son vermek hedefiyle çıktığımız bu yolda, dolu dolu 10 yılı geride bırakmış durumdayız.

Dünya ve Türkiye işçi sınıfı hareketinde bir kilometre taşı olan partimiz, siyasi coğrafyamızda, illegal devrimci anlayışın altının boşaltıldığı, düzen içi arayışların ve teslimiyetin mayalandığı, liberal ham hayallerin yaygınlaştığı ve polis devleti uygulamalarının yoğunlaştığı bir dönemde II. Kongre'sini gerçekleştirerek devrimci mücadeleyi daha güçlü sürdürmenin olanaklarını yaratmıştır.

Kapitalizmin krizlerinin derinleştiği bu dönemde sosyalizmin güncelliği bir kez daha ortaya çıkmıştır. Komünistlerin yıllar önce yaptığı, “21. yüzyıl bunalımlar, savaşlar ve devrimler yüzyılı olacaktır” tespiti doğrulanmıştır. Evet, bunalım derinleşmekte, finans devleri bir bir yıkılmakta, kapitalizmin soluğu kesilmektedir. Biz komünistlere düşen görev, kapitalizmin derinleşen bu krizini, kapitalizmin sonuna çevirmektir. Bugün her zamankinden daha güçlü olan partimiz, bunu yapacak güç, olanak ve iddiaya sahiptir. Bundan dolayı geleceğe umutla ve güvenle bakıyoruz. (...)

İzmir'den Komünistler

Sınıfı partiye kazanacak, partiyle devrimi örgütleyeceğiz!

(...) Sınıf hareketinin kimi çıkışlar yaşasa da henüz belli sınırları aşmadığı, sermaye devletinin azgın

saldırılarını sürdürdüğü, sol saflarda tasfiyecilik rüzgârlarının esmeye devam ettiği bir süreçten geçiyoruz. Bu zorlu sorunlara rağmen devrim ve sosyalizm mücadelesini büyüten partimizin 10. mücadele yılını başarıyla geride bırakmasının, insanlığı barbarlığa sürükleyen kapitalizme karşı tek umudun proletarya sosyalizmi olduğunu savunan çizgisini taviz vermeden koruyabilmesinin özel bir anlamı bulunmaktadır.

Küresel kriz içinde çırpınan kapitalist dünya sistemi, insanlığa ekonomik, sosyal, kültürel, ahlaki yıkım dışında bir şey sunamayacağını bir kez daha göstermiştir. Servet ile sefaletin zıt kutuplarda birikmesi, dünyanın tüm zenginliklerini yağmalayan emperyalist güç odaklarının ezilen halklara savaşı ve yıkımı dayatması, sosyal kazanımlar gaspedilirken polis devletinin tahkim edilmesi de, tekelci kapitalizmin insanlığın önünde aşılması gerek bir engel olduğunun çarpıcı göstergeleridir.

İnanmış liberallere, hatta papazlara “Marx haklıymış!” dedirten kapitalizmin küresel krizi, sistemdeki tıkanmanın verdiği boyuta işaret ederken, insanlığın kapitalizmle yola devam edemeyeceğini savunanların sayısında da önemli bir artış gözlenmektedir. Buna rağmen küresel kriz açmazında belirsizliğe doğru yuvarlanan kapitalist sistemin kendiliğinden yıkılmayacaktır. İşçi sınıfı, ihtilalci komünist partisi önderliğinde mücadeleyi hayatın her alanında yükseltmeden, kapitalizmi tarihe gömecek bir devrimin başarıya ulaşma şansı bulunmamaktadır.

Enternasyonal proletaryanın kızıl bayrağını Türkiye coğrafyasından yükselten TKİP, 10. mücadele yılını geride bıraktığı bu günlerde, işçi sınıfının tarihsel devrimci eylemini zafere taşıyacak büyük çatışmaya dönük hazırlığa devam ediyor. Devrimci teori, devrimci sınıf, devrimci örgüt, devrimci sınıf bütünlüğüne yaptığı vurgu ile tok duruşunu kararlılıkla sürdüren partimiz, sınıfı partiye kazanma, partiyle devrimi örgütleme eksenli çalışmasına büyük bir azim ve coşkuyla yükleniyor.

Partimizin 10. yılını coşkuyla selamlayan Adanalı komünistler, sınıfla daha ileriden bütünleşmeye, devrimci örgütü güçlendirmeye, parti çizgisini işçi sınıfı ve emekçilerle buluşturmaya odaklanan devrimci siyasal faaliyeti kararlılıkla sürdürmektedirler. (...)

Adana'dan Komünistler

TKİP Türkiye devriminin bir kilometre taşıdır!

(...) Emperyalist-kapitalist sistemin krizinin derinleşmesiyle birlikte insanlığın sosyalizme olan ihtiyacının zorunluluk olarak netleştiği bir dönemden geçiyoruz. Kapitalist barbarlık düzeni, kriz bahanesiyle, dünya işçi sınıfı ve emekçilerine daha fazla sömürü, daha fazla açlık, daha fazla yoksulluk ve işsizlik dayatıyor. Irak ve Afganistan işgalleri, Afrika halklarının sefaleti, Latin Amerika'daki sert sınıf mücadeleleri, Avrasya ve Ortadoğu'daki yeni emperyalist paylaşım mücadeleleri, mazlum Filistin halkının yaşadığı acılar, barbarlık ve sosyalizm ikileminin verdiği düzeyi gösteriyor.

Ülkemizde ise Türk sermaye devleti işçilere ve emekçilere, ilerici ve devrimci güçlere yönelik saldırılarını her geçen gün artırıyor. (...)

Böylesi bir dönemde yeni Ekimler'in partisi 10 .Yılını geride bırakıyor. TKİP, devrimci programı, illegal örgütsel yapısı ve devrimci sınıf çizgisiyle Türkiye devriminin bir kilometre taşıdır. Komünist hareketin '87 çıkışı devrimci sınıf mücadelemizin önündeki buzu kırmış, yolumuzu açmıştır. Mücadele tarihimiz bunun açık kanıtıdır. Partimizin taşıdığı misyon sınıfla birleşme mücadelesine daha da önem kazanıyor. Partimiz Türkiye işçi sınıfını devrimimizin kızıl bayrağı altında birleştirmek için var gücüyle çalışıyor. Bursa'dan komünistler olarak, partimizi sınıfla birleşme çabasına kendi cephemizden yükleniyoruz.

Bursa'dan Komünistler

TKİP'nin 10. Yıl etkinliğine devrimci parti ve örgütlerden mesajlar...**Yaşasın devrimci dayanışma!***(Mesajlar www.tkip.org sitesinden kısaltılarak alınmıştır...)****TKP/ML: “Ezilen halklar ve dünya emekçileri kazanacak!”***

Değerli TKİP'li dostlar! Partinizin kuruluşunun 10. Yılı vesilesiyle düzenlemiş olduğunuz gecenizi en içten devrimci duygularımızla selamlarız. TKİP'nin sınıf mücadelesinde geride bıraktığı 10 yılın tarihi tecrübeleriyle sınıf mücadelesinde daha büyük başarılar varmanızı dileriz. (...)

Emperyalist-kapitalist sistem tarihinin en büyük mali krizini yaşıyor. Her krizde olduğu gibi bu krizin faturasının da emekçilere çıkarılacağı şimdiden belli olmuştur. İşsizlik, sosyal hakların gaspı, artan baskılar krizin sadece görünen tepesidir. (...)

Türk hakim sınıflarının kendi aralarındaki dalaşı sürerken, onları birden bire “vatan ve milletin bölünmezliği”ne götüren sürecin, Kürt ulusal mücadelesi güçlerinin son dönemde gerilla saldırılarıyla üst üste vurduğu darbelerdir. (...)

Kemalist kesimin ordu kanadı ile AKP şimdilik, çıkarları bir noktada birleştiği için uzlaşmışlardır. (...) Başlayan Ergenekon davasının göstermelik olduğu ve kamuoyunu aldatmaya yönelik düzmece bir yargılama olacağı yakın zamanda anlaşılabacaktır.

Gelişmeler hızla ilerliyor, yeni saldırı konseptleri ve kriz, devrimcilere yeni görevler biçiyor. Bu dönemde daha çok birlikte yürümeye olan ihtiyacımız ortadadır. Saldırıları karşı göstereceğimiz birlikte karşı koyuşla ancak bu süreci atlatabiliriz.

Emperyalizm, faşizm kaybedecek, ezilen halklar ve dünya emekçileri kazanacaktır! (...)

TKP/ML-YDK***MLKP: “Kapitalizme karşı sosyalizm bayrağını yükseltelim!”***

(...) Emperyalist saldırganlık tüm hızıyla sürüyor. Türkiye’de ve Kuzey Kürdistan’da sömürgeci faşist rejim katliamlarına devam ediyor. Temel hak ve özgürlüklerin giderek gasp edildiği, sokak infazların yeniden yaygınlaştığı, işkencede ölümlerin yaşandığı, tutsaklara saldırıların sürdüğü, Kürt halkına karşı kirli savaşın tırmandırıldığı, işçi ve emekçilere yönelik saldırıların sürdüğü bir süreçten geçmekteyiz. Kapitalizmin içinde bulunduğu mali kriz derinleşerek dünya çapında etkisini göstermeye devam ediyor. Her dönem olduğu gibi bugün de burjuvazi içinde bulunduğu krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetiyor. (...)

Kapitalizmin mali krizinin patlak vermesiyle birlikte, “sınıflar bitti, sosyalizm öldü, devrimler çağı kapandı” diyen burjuva ideologlar bir kez daha yanıldıklarını gördüler. Marks haklı çıktı, dediler. Marks her zaman haklıydı. Önemli olan Marks’ın haklı olması değil, önemli olan Marks’ın savunduğu düşüncelerinin sahiplenilmesidir. Bugün kapitalizme karşı tek alternatifin sosyalizm olduğu bir gerçek. Yeni bir dünya yaratmak için sosyalizm mücadelesine büyütme gerekiyor. Bu mücadeleyi büyütecek olan da devrimciler, komünistler, işçiler ve emekçilerdir. (...)

Böylesi önemli bir süreçte düzenlemiş olduğunuz “Parti, sınıf, devrim, sosyalizm!” gecesi kapitalizme karşı sosyalizmin sahiplenilmesi bakımından büyük bir önem taşıyor. MLKP olarak gecenizi ve katılan tüm göçmen emekçileri selamlıyor, çalışmalarınızda

başarılar diliyoruz. (...)

MLKP Avrupa Komitesi***MKP: “Güçlü direniş ve mücadele mevzileri yaratılmalı!”***

(...) Dünyanın bir avuç gerici egemen tarafından krizden krize sürüklendiği bu süreçte komünist ve devrimci partilere her zamankinden çok daha fazla ihtiyaç vardır. Emperyalist dünya tekellerinin büyük kriz içerisinde olması kapitalist sisteminin doğal sonuçlarından biridir. (...)

Eskiden krizlerini yeni pazarlara açılarak atlatan tekellerin, girilecek yeni pazarlar kalmadığından, krizlerini aşmanın tek yolu, her alanda kitleleri daha fazla sömürerek yoksullaştırmak ve pazardaki diğer tekellerin paylarını almaktır. Bu çözümsüzlük doğal olarak gelecekte daha fazla sömürü ve buna bağlı olarak daha büyük boyutlarda kriz ve çatışma demektir. (...)

Türkiye ve Kuzey Kürdistan’da yeni ekonomik politikalar, özelleştirmeler, tarım girişimleri, güvenlik yasaları, özelleştirmeler vb. bu gelişmelerin coğrafyamıza yansımalarıdır.

Emperyalizm gelişen dünya koşullarına uygun olarak tüm dünyayı yeniden şekillendirme yönelimine girmiş durumdadır. (...)

Dünya genelinde son durağa gelen kapitalizmin dünyayı yaşanılmaz hale getirmeden gitmeyeceği de çok açık bir gerçekliktir. Eskinin yeniye karşı direnmeden gitmeyeceği, yeninin de eskiyi zorla sömür atmadan kazanamayacağı zorunlu bir ilkedir. Eski olan kapitalizm ile yeni olan sosyalizmin mücadelesi bu temelde ele alınmalıdır.

Bu gerçekliğe bağlı olarak devrimci zora ve onu uygulayacak devrimci ve komünist partilere önemli görevler düşmektedir. TKİP’yi bu güçlerden biri olarak görmekte ve mücadelesinin devrimi güçlendirdiğine inanmaktayız. (...)

Saldırıları boşa çıkarmanın yolu, komünist ve devrimcilerin, devrim hedeflerine bağlı olarak ortak sorunlar karşısında uzun süreli güçlü ortaklıklar ve örgütlenmeler yaratarak, dünyada ve Türkiye, Kuzey Kürdistan’da önemli oranda parçalı olan devrimci hareketi birleştirip, kurumsallaşmış güçlü direniş ve mücadele mevzileri yaratmalarından geçecektir.

Devrim kitlelerin eseridir. Önder güçler tüm kitleleri ve onların öncüleri olan muhalif kesimleri somut çelişkiler üzerinden örgütleyerek devrimi kazanabilir. TKİP’nin 10. kuruluş yılını selamlıyor, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

Maoist Komünist Partisi / Yurtdışı Bürosu***TİKB-B: “Kurtuluş devrimde, sosyalizmde!”***

TKİP’nin 10. Yılında, “Parti, sınıf, devrim, sosyalizm!” şiarıyla düzenlediğiniz geceyi devrimci coşkuyla selamlıyoruz. Geceniz, emperyalist sistemin içine düştüğü krizin artık tüm çıplaklığı ile ortaya çıktığı bir dönemde gerçekleşiyor. Kriz koşulları, işçi ve emekçilerin devrimci propagandaya açık olduğu bir ortam yaratır. Fakat bu gerçek bizleri, krizin kendiliğinden işçi ve emekçileri mücadeleye çekeceği, hatta kapitalizmi çökerteceği yanılgısına düşürmemelidir. Bugüne dek kapitalizm birçok kriz

görmüştür. Tepkileri bastırdığı zamanlarda, faturayı işçi ve emekçilerin sırtına yıkararak aşmasını da bilmiştir. Ancak mücadelenin yükseldiği dönemlerde krizden kazançlı çıkan burjuvazi değil, işçi ve emekçiler olmuştur.

Bugün yine öncülere çok önemli görevler düşüyor. Kriz ve savaş koşullarında açlık ve ölümle kırılan halklara umut olabilmek ve onları kurtuluşa götürecekt tek yola, devrim ve sosyalizme kanallı edebilmek, öncünün çabasına, bilgi ve becerisine bağlıdır. Komünist ve devrimci partileri büyük bir güç haline getiren, hatta iktidara taşıyan da, dağıtıp un ufak eden de bu süreçlerde koydukları tavırlar olmuştur. (...)

TİKB (Bolşevik) – YÖK***KDS: “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”***

(...) Emperyalist-kapitalist dünyanın büyük bir krizle boğuştuğu günümüzde, dünyamız bir kez daha sosyalizm ihtiyacını derinden hissetmektedir. Neoliberalizmin çöktüğü bu günlerde Marks yeniden keşfediliyor. Dünyamız önemli bir dönemeci yaşıyor... Bu büyük kriz ve onun yol açtığı ekonomik ve toplumsal değişimler, Türkiye ve Kürdistan’ı da derinden etkiliyor, bundan böyle bu etkinin daha derinden yaşanacağı kesindir.

Öncelikle vurgulamak gerekiyor ki, Türkiye’de ve Kürdistan’da gündemin ve gelişmelerin temel dinamiğini Kürdistan sorunu oluşturmaktadır, temel politik gelişmeler ve yönelimler Kürdistan eksenli olmaktadır. Sömürgeci inkar ve imha sistemi her açıdan iflas etmiş ve bir bakıma “uzatmaları” oynamaktadır. Ama bu, sistemin hemen ve kendiliğinden yıkılacağı anlamına gelmemektedir...

Bu iflasın politik olarak mantıklı sonucuna varabilmesi için devrimci bir program ve iradenin varlığı ve mücadelesi kaçınılmazdır. Şu anda Kürdistan’da eksik olan budur! Bu ciddi ve yaşamsal eksiklik aşılamadığı sürece, ortaya çıkan devrimci fırsatların, hatta devrimci durumların bir devrime dönüştürülmesi mümkün değildir! (...)

Dünyamızın önemli gelişmeler gebe olduğu, Kürdistan sorununun çok daha yakıcı olarak kendisini dayattığı günümüzde, anılan eksiklikleri aşma inancımızı vurguluyor, dost ve kardeş parti TKİP’nin 10. Yıldönümünü kutluyor, başarı ve dayanışma duygularımızı ifade etmek istiyoruz.

Sosyalisten Soregeren Kürdistan (Kürdistan Devrimci Sosyalistleri)

TKİP'nin 10. Yıl etkinliğine enternasyonal mesajlar...

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

(Mesajlar www.tkip.org sitesinden kısaltılarak alınmıştır...)

FKP: Sosyalizm tek alternatiftir!

Filipinler Komünist Partisi'nden TKİP'ye yoldaşça dayanışma selamlarımızı iletiyoruz. Filipinler Komünist Partisi olarak, TKİP'nin önderliğini, bütün üyelerini ve 10. kuruluş yılından dolayı düzenlenen gecenizi militanca ve yoldaşça duygularımızla selamlıyoruz. Bütün devrimci başarılarınızı kutluyor, gelecekte daha büyük başarılar diliyoruz.

Bugün ağır bir ekonomik ve finans krizi yaşayan ABD merkezli kapitalist sistemin sarsıldığı bir dönemde TKİP'nin 10. kuruluş yılını kutlaması bir şanstır. Bu yeni kriz de gösteriyor ki; komünistlerin sürekli vurguladığı kapitalizmin üst aşaması olan emperyalizmin çöküşünün yaklaştığı tezi doğrulanmaktadır. (....)

Kapitalist sistemin bu büyük çaplı krizi, işçi sınıfı devrimcilerine ve onun marksist-leninist partisine devrimci mücadelede ilerlemek için olağanüstü bir imkan sunmaktadır. İşçiler şimdi devrimci düşünce ve politikalara daha çok eğilim göstereceklerdir. Kapitalist sistemin çarpıklıklarını ve yanlışlıklarını görecektir ve sosyalizmin tek alternatifi olduğunu öğreneceklerdir. (...)

Partilerimizin amacı ortaktır. Amaç, emperyalizme ve onun yerel uygulayıcılarına karşı ulusal özgürlük, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde işçi sınıfına önderlik etmek ve örgütlemektir. Filipinler Komünist Partisi olarak, bu iki partinin yoldaşça ilişkisini daha ileri düzeylerde geliştirip birlikte mücadeleye dönüştürme umudu içindeyiz.

Yaşasın TKİP!

Marksizm-Leninizm bayrağını yükselt!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Filipinler Komünist Partisi Merkez Komitesi

MLPD: Enternasyonal birlik acil bir görevdir!..

TKİP'nin 10. Kuruluş yılı gecesi vesilesi ile ilgili davetinize MLPD adına yürekten teşekkür ederiz. (...) Ekonomik krizi kapıda, ama bu kriz halihazırda henüz tüm dünyayı etkisi altına almış değildir. Er veya geç tüm dünyayı saracak olan bu ekonomik kriz üretimin uluslararası karakterinden dolayı, bugüne kadar yaşanmış krizleri gölgede bırakacaktır. Beklenen ekonomik kriz aynı zamanda, şu an açığa çıkmayan ama kronikleşmiş politik krizi de daha da derinleştirecek, birbirini izleyecek yeni politik krizlerin önünü açacaktır. (...) Ekonomik krizi kapitalist tekellerle, işçi sınıfı arasındaki mücadeleyi geliştirirken aynı zamanda sınıfı daha da devrimcileştirecektir. Süreç geniş kitlelerin mücadeleye katılmasına da vesile olacaktır. (...)

Üretimin uluslararası niteliği işçi sınıfı ve geniş kitlelerin mücadelesine enternasyonal bir karakter kazandırırken, aynı zamanda daha güçlü olmasını da sağlıyor. Hem Almaya'daki işçi sınıfının ve geniş kitlelerin hem de uluslararası sanayi proleteryaasının gerçek bir sosyalizme olan özlemi ve isteminin bugüne kadar görülmemiş ölçüde büyüüp geliştiğini tespit etmekteyiz.

Bugünün en acil görevi mücadelenin uluslararası koordinasyonu ve devrimcileştirilmesidir. Ayrıca Marksist-Leninistlerin ve diğer devrimci güçlerin mücadele birliğinin sağlanmasıdır. Dayanışmacı ortak mücadele bizlerin istemidir.

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!

Yaşasın uluslararası dayanışma!

MLPD Merkez Komitesi

KPD/ML: Büyük mücadelelerin öngünündeyiz!..

Almanya Komünist Partisi / Marksist-Leninist, Köln'deki büyük etkinliğinizden dolayı sizlere içten kızıl selamlarını iletiyor...

Kapitalist dünya şu an onyılların en büyük krizi içinde bulunuyor. Mali sermaye krizinin ardından kriz şimdi de kapitalist üretim alanına (halen otomotiv sanayinde yaşandığı gibi) yayılıyor. İzlanda, Macaristan ya da Pakistan örneklerinde görüldüğü gibi, bizzat devletlerin kendisi iflas ediyor. Şu an gelmekte olan sınıf mücadeleleri öngünündeyiz, bizden önceki kuşakların yaşadığı türden sınıf mücadelelerinin...

Bu durumda devrimciler ve Marksist-Leninistler, işçi sınıfının ve ezilenlerin direnişini güçlendirmek ve onlara çıkış yolunun devrim, sosyalizm ve komünizm olduğunu göstermek için, çabalarını onlarca defa çoğaltmak zorundadırlar...

TKİP'li yoldaşların Türkiye işçi sınıfı ile birleşmedeki ve Türk burjuvazisine karşı mücadelelerindeki büyük başarılarını sürdürmelerini diliyoruz. (...)

KPD/ML Merkez Komitesi

Rode Morgen: Sosyalizme doğru ileri!

Değerli TKİP'li yoldaşlar! Kızıl Şafak örgütü 10. Yılımızı içtenlikle kutlar.

Kapitalist sistemin çeşitli krizler nedeniyle emekçiler üzerinde baskı uyguladığı bu dönemde marksist-leninistlerin örgütlenmesi çok anlamlıdır. Bu sömürü sisteminde gelecek umudu olmadığını gören insan sayısı gittikçe artıyor. Bir sürü insan başka alternatif arıyor.

Sadece sosyalizm halkların ve dünyanın gelecek perspektifidir. Emperyalist dünya sistemi kendi temelleri üzerinden bu sorunlara çözüm üretmiyor. Üretimin uluslararasılaşması da çözüm getirmemiş, aksine daha fazla karışıklık ve savaş üretmiştir.

Bugün teknik olarak açlığın yok edilmesi ve insan yaşamının güvence altına alınması mümkündür, fakat kapitalizm bunu engellemektedir. Bir taraftan yoksulluk korkunç bir biçimde artarken, diğer taraftan yüzlerce milyar dolar finans kuruluşlarına aktarılıyor. (...)

Güçlü bir marksist-leninist kitle partisinin olmadığı koşullarda, dünyanın hiçbir ülkesindeki işçi sınıfı kapitalizme karşı yürütülen savaşı kazanamayacak ve sosyalist enternasyonal mücadeleye katkısı olamayacaktır. Kızıl Şafak örgütü, işçi sınıfının komünist partisini yeniden inşa etmek için uğraşıyor ve bu süreçte enternasyonal dayanışma tüm dostlarımızdan beklentimizdir.

Ortak devrimci amaçlarımıza ulaşmak için, TKİP ile olan dayanışma ve birlikteliği, büyük bir içtenlikle güçlendirmek istiyoruz.

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Sosyalizme doğru ileri!

Grup Marksist Leninist / Kızıl Şafak (Rode Morgen) Hollanda

BDSP'den TKİP'nin 10. Yıl etkinliğine:

Yaşasın yeni Ekimler'in partisi!

Dostlar, yoldaşlar!

Ekim Devrimi'nin 91., yeni Ekimler'in partisinin 10. Yılı vesilesiyle düzenlemiş olduğunuz gecenizi büyük bir coşku ve kıvançla selamlıyoruz.

Lenin büyük devrimin 4. yılında şunları söylemişti: *"Biz bu eserin yapımına başladık. Ne kadar zamanda, ne zaman, hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna vardırırlar bunun öze ilişkin bir önemi yok. Önemli olan buzun kırılmış, yolun gösterilmiş ve açılmış olmasıdır."*

Lenin'in bu sözleri, büyük devrimin 91. yılını kutladığımız şu günlerde ne kadar da büyük bir değer taşımaktadır. Emperyalist-kapitalist düzen dünyayı büyük bir uçurumun eşiğine getirmiş bulunmaktadır. İnsanlık yarınına baktığında bir umut ışığı da görmemektedir. Her geçen gün düzenin insanlığa ödettiği fatura büyümektedir. Dünyanın dört bir köşesine kapitalizmin karanlığı çökmüş bulunmaktadır.

Bu karanlığın en koyu olduğu coğrafyalardan biri de yaşadığımız ülkedir. Emperyalist efendileriyle etle tırnak gibi kaynaşmış bulunan asalak kapitalistler sınıfı ve devleti, emekçi milyonlara onyıllardır kan kusturmaktadır. Sosyal ve ekonomik yıkım her zaman bu ülkenin bir gerçeği olmuştur, işçi ve emekçiler katmerli bir sömürü düzeninin altında ezilmişlerdir. Diğer taraftan kardeş Kürt halkı üzerindeki sömürgeci egemenlik en insanlık dışı biçimler almıştır. İnkâr ve imha dışında bir politikası olmayan düzen, şovenizmi körükleyerek halklar arasına düşmanlık tohumları ekmekten kaçınmamaktadır. Bunu, hem Kürt halkının özgürlük mücadelesini bastırabilmenin hem de diğer milliyetlerden işçi ve emekçiler üzerindeki sömürücü egemenliği sürdürebilmenin imkanı olarak kullanmaktadır. Bugün her bakımdan büyük bir iflas içine girmiş bulunan düzen işçi ve emekçilere açlık ve sefaletten, Kürt halkına inkâr ve imhadan başka bir şey verememektedir. Bu durumda karanlığı artırmakta, faşist baskı ve terörünü yoğunlaştırmakta, gözü dönmüşçesine şovenizmi körüklemektedir. Bu en koyusundan bir karanlık demektir.

Dünyanın her köşesinde olduğu gibi ülkemizde de emperyalist-kapitalist düzenin yarattığı bu koyu karanlıktan kurtulmak için Ekim Devrimi'nin 91 yıl önce açtığı yoldan yürümek dışında bir çıkar yol yoktur. Bugün artık daha iyi görülmektedir ki, insanlık için "tarihin sonu" olarak gösterilen dönem, insanlığın yolundan bir anlığına çıkması olmuştur. Fakat bu kadarı bile ona pahalıya patlamıştır. Geldiğimiz tarihsel eşikte, insanlık sosyalizme su ve ekmek gibi ihtiyaç duymaktadır.

Ancak sosyalizm için yeni Ekimler'e, yeni Ekimler'in partisine ihtiyacımız var. Bu parti, en ileri teorinin rehberlik ettiği, mevcut toplumun tek devrimci sınıfı olan işçi sınıfının savaş kurmayı olarak kendisini örgütlemiş, çelikten disiplinli, ilkeleri konusunda katı bir parti olmalıdır.

Türkiye'nin işçi ve emekçileri böyle bir partiye sahiptir. "Tarihin sonu"nun ilan edildiği günlerde bir avuç komünist yüzlerini Ekim Devrimi'nin ışığına çevirmekte ısrar ettiler ve böyle bir partinin temellerini attılar. Bu parti son derece zor koşullarda, büyük emeklerle inşa edildi ve bugün 10. yılını dolduruyor.

İnsanlığın yeni Ekimler'e ihtiyaç duyduğu bir tarihsel anda ne mutlu ki böyle bir partimiz var. Bundan dolayı geleceğe büyük bir umutla ve güvenle bakıyoruz. Çünkü biliyoruz ki parti, Ekim'in yolundan bizi sosyalizme götürecektir.

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Yaşasın yeni Ekimler'in partisi!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

Genç Komünistlerden TKİP’nin 10. Yıl etkinliğine...

Gençliğin yolu işçi sınıfının devrimci yoludur!

(Mesajlar www.tkip.org sitesinden kısaltılarak alınmıştır...)

Gençlik içerisinde proleter devrimciliğin bayrağını daha da yükseltmek için ileri!

(...) Özel mülkiyete dayalı kapitalist toplumda emek-sermaye çelişkisi gün geçtikçe derinleşirken, gençlik sorunu da dolaysız bir biçimde ağırlaşmaktadır. 12 Eylül askeri faşist darbesiyle gençlik sorununu siyasal planda geçici olarak çözen burjuvazi için sorun daha sonrasında birçok yönden katmerleşmiştir. Gelineen noktada sermaye devletin gençliğe verebildiği tek şey geleceksizlik ve çözümsüzlüktür. Bu nesnel gerçeklik, kitlesel bir devrimci gençlik hareketi geliştirmenin olanaklarına işaret etmektedir. (...)

Böyle bir süreçte genç komünistlerin omuzlarına binen yük daha da artmaktadır. Sermaye devletin çok yönlü saldırılarının gençlik alanındaki yansımalarına karşı tok bir iddia ile mücadeleye sarılan genç komünistler, gençlik hareketi içerisindeki devrimci önderlik sorununun çözüm noktasındaki önemli görev ve sorumluluklarla yüzyüzedirler.

Partimizin gençlik alanındaki sesi soluğu olan genç komünistlerin temel dayanağı, partimizin tutarlı dünya görüşü ve programıdır. Marksist-Leninist bakış açısıyla gençlik alanındaki sorunları kavrayıp bu alana dair devrimci çözüm ve politika üreten biz genç komünistlerin toplam hareket içerisine belirgin bir biçimde yansıyan enerji ve çabası, partimizin bu alana dönük ısrarlı politik ve örgütsel müdahalesinin dolaysız bir yansımasıdır.

(...) Genç komünistlerin önündeki temel hedef, çizilen çerçeveye ve ortaya koyulan çabaya paralel olarak daha güçlü bir komünist gençlik örgütlenmesi yaratmaktır. Bu iddia aynı zamanda partiyi her açıdan daha da özümseme iddiasının diğer adıdır. Güçlü bir komünist gençlik örgütü ise, birleşik, kitlesel, devrimci bir gençlik hareketi ve örgütünü yaratma çabasıyla birlikte hayat bulabilecektir.

Ekim Devrimi, devrimci teorinin devrimci pratikle buluşmasının, kendiliğinden bir sınıfı kendi için bir sınıf yapmanın, işçi sınıfını devrimci bir program etrafında örgütleyerek devrim iradesi yaratmanın adıdır. Ekim Devrimi aynı zamanda, düzen karşısında ihtilalci konumlanışın, marksist-leninist ideolojiye ve proleter sınıf kimliğine dayalı örgütlü bir gücün, sınıfın partisinin de adıdır. Bu ad Bolşevik Partisi’dir. Ve bu coğrafyada aynı özün, iddianın ve ısrarın adı ise, “*Yeni Ekimler için ileri!*” diyen TKİP’dir. (...)

Komünist hareketin ortaya çıkışının 20. yılında TKİP II. Kongresi’ni başarıyla toplayan komünistler, “*Partiyi her açıdan ve her alanda güçlendirmek için ileri!*” demişler, “*Devrimci çizgi, devrimci örgüt, devrimci sınıf*”taki ısrarlarını bir kez daha vurgulamışlardır. Partimiz şimdi 10. yılındadır. Ve komünistlerin değerlendirmelerinde de net bir biçimde belirttiği gibi partimiz, “*geçmişin kapsamlı bir devrimci eleştirisi temelinde marksist-leninist ideolojik kimliğini oluşturmuştur. İdeolojik-ilkesel temeli nettir, stratejik doğrultusu açıktır, programı dostun düşmanın gözleri önünde göndere çekilmiştir.*”

Kapitalist sistem doğası gereği kendini döne döne tekrar eden krizlerinden birini daha yaşarken, burjuva

ideologların bir kısmı tarafından dahi Marks’ın haklılığından bahsedilebilmektedir. Sömürü ve talan üzerine kurulu bu köhne sistemin her daim krizlere gebe olacağı gerçeği dışında Marks’ı haklı çıkaran başka noktalar da bulunmaktadır. Bu çürümüş düzenin tek alternatifi sosyalizmdir. Sosyalizm ise ancak işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci bir program etrafında toplanarak iktidarı zor yoluyla ele almalarıyla gerçekleşecektir. Sınıfsız ve sömürsüz bir dünyanın temellerinin atılacağı bu devrim ancak devrimci bir sınıf partisiyle örgütlenecektir. (...)

Genç Komünistler

Spartaküsler’in, Komünarlar’ın, Bolşevikler’in ışığında Yeni Ekimler’i yaratmak için geleceği kazanmaya!

(...) ABD’de baş gösteren krizin tüm dünyaya yayıldığı bir süreçten geçiyoruz. Dünyada açlık, sefalet, yoksulluk ve sömürü her geçen gün katmerleniyor. Emperyalist savaşların gölgesinde halklar direniyor. Dünya ve insanlık bir kez daha başka bir yaşam ihtiyacını yakıcı bir şekilde hissediyor. Barbarlık içinde çökmek için emekçilerin mücadeleden başka bir seçeneği olmadığı açık ve net bir şekilde ortaya çıkıyor. Ve Ekim Devrimi işçi sınıfına ve ezilen halklara yol göstermeye devam ediyor. Spartaküs başkaldırdığında, Paris barikatlarında komünarlar savaştığında, Bolşevikler Ekim Devrimi’ni gerçekleştirdiğinde mücadele tarihine kızıl sayfalar eklenmişti.

Ve biz komünistler geçmişin mirasının ışığında bu topraklarda filiz verdik. Geçmiş sahiplendik, eleştirdik ve geçmiş aşarak geleceği kazanma iddiasıyla bundan 21 yıl önce, ‘87’de yola çıktık. Dünyada tasfiyecilik rüzgarlarının estiği, herkesin yoldan döndüğü bir dönemde “Yeni Ekimler için ileri!” diyerek yolu arşınlamaya devam ettik. İlk hedef parti, ikinci hedef devrim diyerek ilerlerken ‘98’de TKİP’nin kuruluşunu ilan ettik. Devrime giden yolda bugüne kadarki birikimi güvenceye alacak, yarını kazanacak, sınıfın illegal, devrimci, komünist partisi cisimleşmişti. Sınıfı partiye kazanmak, partiyle devrimi kazanmak iddiasıyla bugüne kadar işçi sınıfının içinde kök salmak için var gücümüzle çabaladık ve çabalayacağız.

(...) Bizler, genç komünistler olarak partili mücadelenin yükünü omuzlarımızda daha fazla hissediyoruz. Partili kimliği geliştirmeyi görev biliyoruz. Gençlik hareketinin yaşadığı tıkanıklığa ve daralmaya rağmen birleşik, kitlesel ve devrimci bir gençlik hareketi yaratmak için uğraşırken, bir yandan da gençliği işçi sınıfı mücadelesinin yanında, işçi sınıfının partisinin saflarında yer almaya çağırıyoruz. Bulunduğumuz her alanda gençliği partiye, devrime ve sosyalizme kazanmak için var gücümüzle çalışıyoruz. (...)

İstanbul’dan Genç Komünistler

Şan olsun yeni Ekimler’in partisine!

(...) Hareketimiz, geleneksel devrimci hareketin faşist darbenin ardından hızla çözüldüğü, tasfiye

olduğu, legal çalışmanın ağırlık kazandığı, reformizm bataklığına çekilenlerin sayısının gün be gün arttığı bir süreçte doğdu. Hareketimiz, geçmişle köklü bir hesaplaşma içinde şekillenmiş ve geçmişin devrimci mirasını kucaklayarak böylesi zor dönemlerden alınının akıyla çıkmayı başarmıştır. Gelineen yerde partili aşamaya ulaşmış ve bugün de 10. yılını kutlama noktasına gelmiştir.

Bizler bu aşamaya birçok engeli aşarak ulaştık. En zor sınavlarda “bükülmektense kırılmayı” tercih ettik. Kızıl bayrağımıza asla leke sürmeden yolumuzu yürüdük. Bunun en somut isimleridir, Habip, Ümit ve Hatice yoldaş... Bugün de yoldaşlardan aldığımız bayrak var ellerimizde. Yüreğimizde bilimsel sosyalizmin ateşi, gözlerimizde kararlılık var. Bizler dünyanın dört bir yanında mücadele eden proletaryanın devrimci mirasını sahipleniyor, bu miras üzerinden yükseliyoruz. Emperyalist dünya zincirini Türkiye halkasından kıracağımızı ilan ediyoruz.

Cüretliyiz, çünkü bu topraklarda bilimsel sosyalizmin marksist-leninist ihtilalci sınıf partisi 10. yılını kutluyor. Bundan dolayıdır ki, bu topraklarda devrim ve sosyalizm mücadelesi bir adım daha öndedir. Ve bizler biliyoruz ki, partimizin 10. yılını kutlamak aynı zamanda devrim ve sosyalizm davasını büyütmek anlamına gelmektedir.

Partimizin 10. yılında partimizin tanımladığı eksikliklere yüklenerek, her alanda kızıl bayrağımızı daha da yükselterek yürüyeceğiz. Yürekllerimiz parti davası için, devrim ve sosyalizm davası için atıyor. Ve buradan ilan ediyoruz ki, bu yürekler “gecelerinde aç yatılmayan, gündüzlerinde sömürülmeyen günler”e, “ekmek, gül ve hürriyet günleri”ne dek susmayacak! (...)

İzmir’den Genç Komünistler

Sosyalizm hiç olmadığı kadar günceldir!

(...) Emperyalist-kapitalist sistem bugün hiç olmadığı kadar ağır ve sancılı bir krizin içerisinde. Sovyetler Birliği’nin yıkılmasıyla kapitalizmin “ebedi” olduğu naralarını atanlar, bugün yaşanan sarsıntıda kapitalizmin sonunun geldiğini herkesten önce dillendirmeye başladılar. Genç komünistler olarak, düzeninin efendilerinin korkularını büyütmek, düzenin yıkılışını hızlandırmak ve partimizin marksist-leninist ideolojisini gençlik kitleleri ve işçi sınıfına taşıma sorumluluğu ile hareket etmeliyiz.

Dünyada ve Türkiye’de devrim ve sosyalizmin kendisini daha yakıcı bir biçimde hissettirdiği bu dönemde ne yazık ki dünyadaki ve Türkiye’deki devrimci örgüt ve partiler buna yeterince hazırlıklı değildirler. Bu, partimize çok daha önemli bir misyon yüklemektedir. Partimizin bu konuda göstereceği başarı, başta Ortadoğu olma üzere dünyadaki devrimci akımlar ve partiler üzerinde de ciddi bir etki yaratacaktır.

Genç komünistler olarak gençliği kazanmanın geleceği kazanmak olduğu bilinciyle hareket ediyoruz. Gençliği işçi sınıfının devrimci partisinin bayrağı altında mücadeleye çekebilmenin çabasını harcıyoruz.

Bursa’dan Genç Komünistler

Gençliğin faaliyetlerinden...

İstanbul Üniversitesi faaliyetlerinden...

İstanbul Üniversitesi'nde 6 Kasım öncesi sürdürdüğümüz çalışmalarımız devam ediyor.

Çalışmalarımıza Edebiyat Fakültesi, Hazırlık Bölümü, İktisat ve Merkez Kampus üzerinden devam ediyoruz. Ekim Gençliği'nin Ekim ayı sayısını da kullanarak fakülte satışları gerçekleştiriyoruz.

Hazırlık Bölümü'nde "Hazırlık Öğrencileri" imzasıyla ortak olarak yürüyen "*Şifre: Parasız Eğitim!*" şiarlı kampanyamıza devam ediyoruz. Hafta içinde birçok öğrenciyle paralı eğitim üzerinden tartışma gerçekleştirdik. Aynı şiarlı afişlerimizi kullanmaya devam ettik. Çalışmanın bileşenleriyle yaptığımız toplantıda gerçekleştireceğimiz etkinlik üzerine tartıştık.

Çalışmamıza 6 Kasım ve YÖK'ün teşhiri üzerinden devam ediyoruz. Bu hafta "Kara bir buluttur YÖK, güneşi göreceğiz!" şiarlı afişlerimizi kullandık. Ayrıca 6 Kasım İnişiyatifi'nin çıkarmış olduğu afişleri de kullanarak bildirileri tüm sınıflara ulaştırdık. YÖK'ün kuruluş amacına dair konuşmalar yaptık.

Edebiyat Fakültesi'nde YÖK üzerinden çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Aynı şiarlı afişlerimizi burada da yaygın şekilde kullandık.

İktisat Ek Bina'da Ekim Gençliği imzalı afişlerimiz ile 6 Kasım İnişiyatifi'nin afişlerini ve bildirilerin yaygın şekilde kullandık. Birçok öğrenciyle 6 Kasım'ın önemi üzerine tartışmalar gerçekleştirdik. Açtığımız masada günlük gazete okuma üzerinden birçok öğrenciyle gündemleri tartışabiliyoruz. Ayrıca gündemde olan birçok konuyla ilgili soruların olduğu anket çalışmasıyla öğrencilerle kampanya üzerine konuşma olanağı buluyoruz.

İstanbul Üniversitesi / Ekim Gençliği

Kamp-Üs Dergisi toplantıları başladı...

İstanbul Üniversitesi'nde çıkardığımız "*Toplama KAMPı sermaye ÜSsü üniversite istemiyoruz!*" şiarlı Kamp-Üs Dergisi'nin bu seneki çalışmalarına başlamak amacıyla 30 Ekim günü bir toplantı gerçekleştirdik. Yeni katılan arkadaşlara Kamp-Üs dergisi'nin çıkış sürecini ve amacını anlattık. Tartışmalar, film gösterimleri ve festival üzerine konuştuk. Bu yıl neler yapabileceğimiz üzerine tartıştık.

İlk olarak derginin yeni sayısını çıkarmaya karar verdik. Geçtiğimiz yıl olduğu gibi sadece bir dergi çıkarmayı değil, birçok etkinlik yapmayı da tartıştık. Yine tartışmalarımıza, paneller yapmaya devam edeceğiz. Festival dönemi kurulan atölyelerden "Sinema Atölyesi"nin kendi içinde yaptığı toplantıdan sonra alınan kararları konuştuk.

Derginin yeni sayısının gündemlerini belirledik. Bu sene de eğitim gündemlerinden Türkiye'de, dünyada yaşanan birçok gündeme ve kültür-sanat alanına ilişkin yazılar yazmaya devam edeceğiz. Bilim-felsefe ve tarih gibi bölümler oluşturacağız.

Kamp-Üs Dergisi

YTÜ'de Ekim Gençliği çalışmaları...

Dönem başından bu yana gençliğin mücadele gündemleri üzerinden sistematik bir faaliyet yürütüyoruz. Gündemimiz çerçevesinde hazırladığımız haftalık duvar gazeteleri ile Ekim

Gençliği'nin sesini öğrencilere taşımaya çalışıyoruz. Düzenli olarak Ekim Gençliği masası açarak ve elden dağıtımlar yaparak öğrencilere ulaşmaya çalışıyoruz.

Son bir hafta içerisinde merkezi kampanya afişlerimizi yoğun bir biçimde kullanarak etkin bir propaganda faaliyeti yürütüyoruz. YÖK'ün 27. kuruluş yıldönümü yaklaşırken YTÜ'de gençliği 6 Kasım'da Beyazıt'ta gerçekleştireceğimiz eyleme çağırıyoruz.

Sistematik bir propaganda çalışması çerçevesinde hazırladığımız duvar gazetelerini, 6 Kasım'a çağrı yapan Ekim Gençliği afişlerini ve merkezi afişleri yoğun bir şekilde kullanıyoruz. Hazırladığımız duvar gazeteleri ile YÖK'ü teşhir ediyoruz.

İstanbul 6 Kasım'ı örgütleyen 6 Kasım İnişiyatifi'nin çalışmaları YTÜ'de de devam ediyor. 6 Kasım İnişiyatifi'nin afişlerini yoğun bir biçimde kullanıyoruz. Yanısıra bildiri dağıtımları yaparak, 6 Kasım Beyazıt eylemine çağrı yapıyoruz.

YTÜ Ekim Gençliği

Bursa'da 6 Kasım hazırlığı

Uludağ Üniversitesi Ekim Gençliği olarak iki hafta önce hazırlık ve fakülte öğrencilerine yönelik iki ayrı anket çalışmasını planlamıştık. Hazırlık öğrencilerine yönelik anketimizde, nasıl bir üniversite beklediklerini ve beklentilerine karşılık bulup bulmadığını sorduk. YÖK hakkında ne düşündüklerini öğrenmeye çalıştık. Hazırlık öğrencileri YÖK'ün baskı aygıtı olduğunu, ancak YÖK hakkında kapsamlı bir bilgilerinin olmadığını, bu konu da bilgilendirilmek istediklerini belirttiler.

Fakülte öğrencilerine yönelik hazırladığımız anket çalışması vesilesi ile, gençliğe yöneltilen saldırılar ve bu saldırılarda YÖK'ün misyonu üzerine tartıştık. Bu çalışmalar esnasında tanıştığımız öğrencilere gençlik yayınıımızı verdik ve üniversitemizde yapılacak 6 Kasım YÖK protestosuna çağrı yaptık.

6 Kasım çalışmamızın bir diğer ayağını oluşturan küçük boy afişlerimizi, öğrencilerin yoğun olarak kaldığı Görükle yerleşim merkezinde yaygın bir

şekilde kullandık.

Uludağ Üniversitesi Ekim Gençliği

MSGSÜ'de Ekim Devrimi etkinliği

27 Ekim günü Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi kantininde MSGSÜ öğrencileri olarak "Ekim Devrimi Etkinliği" gerçekleştirdik.

Yaklaşık iki hafta hazırlıklarını yaptığımız etkinlik, bir arkadaşımızın anmaya çağrı yaptığımız bildiriyi okumasıyla başladı. Etkinlik "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Üniversiteler bizimdir bizimle özgürleşecek!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganlarıyla devam ederken, "Enternasyonal", "Çav Bella", "Avusturya İşçi Marşı", "Beyazıt" ve "1 Mayıs" marşları da hep bir ağızdan söylendi. Etkinlik müzik dinletisiyle son buldu.

MSGSÜ Ekim Gençliği

Ankara Ekim Gençliği: "Geçit yok!"

Ekim Gençliği'nin birçok ilde eş zamanlı başlattığı "Geçit yok!" kampanyası 4 Kasım günü Ankara Ekim Gençliği tarafından Yüksel Caddesi'nde düzenlenen bir basın açıklamasıyla ilan edildi. Basın açıklamasında şunlar söylendi:

"Gençlik gericisi taraflaşmalara yedeklenmeyecek, kendi mücadele talepleri ekseninde geleceğin ve özgürlüğün tarafında olacaktır. Türk ve Kürt gençliğinin birlikte mücadelesine yüklenerek halkların kardeşliğini daha güçlü haykıracaktır. İşsizliğe, geleceksizliğe ve ticarileşen eğitime karşı mücadelesini sürdürecektir ve her koşulda 'eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim' hakkını savunacaktır. (...) Geleceğimize ve özgürlüğümüze yönelik bir bütün olarak saldıranların karşısına 'Geçit yok!' kararlılığıyla çıkmanın şimdi tam zamanıdır."

Basın açıklamasında "Gençlik gelecek gelecek sosyalizm!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Diplomalı işsiz olmayacağız!" sloganları atıldı.

Ankara Ekim Gençliği

Dokuz Eylül: "YÖK'e geçit yok!"

Ege ve Dokuz Eylül Üniversitelerinde YÖK protestosu faaliyetlerine başladık. "Üniversiteler bizimdir!" üst başlığıyla örgütlenme kararı alınan YÖK eylemi, bu yıl her iki üniversitede de ayrı ayrı gerçekleştirilecek. Dokuz Eylül'de Eğitim ve İktisat Fakülteleri kendi bulundukları yerleşkelerde eylem gerçekleştirecek.

Üniversitemizde 6 Kasım YÖK protestosunun yerel ayaklarını merkezi "Geçit yok" kampanyamızla birleştirerek örgütüyoruz. Faaliyetimize "Üniversiteler bizimdir!/ Çeteleşen devlete, çürüyen düzene, YÖK'e, İşsizliğe ve geleceksizliğe GEÇİT YOK!/ Bu pisliği DEVRİM temizler!" şiarlı ozalitimizi YDY girişindeki duvara asarak başladık. Önüne açtığımız Ekim Gençliği masası aracılığıyla hem 6 Kasım'da gerçekleştireceğimiz yürüyüşün duyurusunu hem de kampanyamızın tanıtımını yapıyoruz. Masamızda yer alan Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği oldukça ilgi çekti. Öğrenciler kampanyamız ve Ekim Devrimi üzerine sorular sordular.

Dokuz Eylül Üniversitesi Ekim Gençliği

“25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü”...

“Kelebekler”in mücadelesini eylem alanlarında yaşatmak için görev başına!

25 Kasım “Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü” yaklaşıyor.

Emekçi kadın mücadelemiz açısından bu tarihsel günün simgelediği özel yer ve güncel anlamı üzerinden “kadına yönelik şiddet” önemli bir yerde durmaktadır. Kadına yönelik şiddeti bir bütün olarak kadın cinsi yaşıyor olsa bile, cinsel ezilmişlik yine de özü ve esası yönünden sınıfsal bir nitelik taşımaktadır. Dolayısıyla da sorun temelde işçi ve emekçi kadını ilgilendirmektedir. Emekçi kadın, bir emekçi olarak ezilmek, sömürülmek ve horlanmakla kalmıyor, bütün bunları bir de kadın olma konumu ve kimliği üzerinden yaşıyor. Sınıfsal kimliğinden gelen sorunlar cinsel kimliğinden gelen sorunlarla birleşiyor, böylece burjuva kadınınkinden tümüyle farklı bir kapsam ve nitelik kazanıyor.

Toplumsal yaşamın her alanında karşımıza çıkan şiddet örnekleri çürüten bir düzenin doğal sonuçları olarak yaşıyor. Egemen sınıf tahakkümünü artırmak için işçi ve emekçi sınıflara yönelik şiddet türlerini bilinçli bir şekilde uygularken, egemen kültür altındaki bireyler arası ilişkilerde de şiddet tüm biçimleriyle birlikte yaşamın ayrılmaz bir parçası olmuştur. İşçi ve emekçi kadınlar evde, işyerinde, sokakta şiddetin tüm biçimleriyle (fiziksel, cinsel, psikolojik, ekonomik vb.) karşı karşıya kalmaktadır. Kadını cinsel meta olarak gören ve toplumsal yaşamın her alanında kitlelere bunu pompalayan gerici burjuva ideolojisinin etkisiyle, yaşanan cinsel şiddet oldukça ürkütücü boyutlardadır. En son “barış gelini” Picca Bacca’nın tecavüz edilerek katledilmesi, toplumda yaşanan çürümenin en bariz örneği olmuştur. Çürüten bu düzenin öteki yüzünde ise, geleneksel gerici ataerkil kültürün sonucu pek çok kadının “töre” ve “namus” adı altında katledilmesi bulunmaktadır. Oldukça ciddi boyutta yaşanan töre cinayetleri burjuva yasalarının mevcut durumuyla adeta teşvik edilmektedir.

Kadınlar tüm bunlarla birlikte bizzat devlet tarafından baskı ve yıldırma amaçlı olarak gözaltında, cezaevlerinde, savaşlarda cinsel taciz ve tecavüz uygulamalarına maruz kalmaktadır. Ulusal kimliği hiçe sayılan, zorla göç ettirilen Kürt kadını ise, devletin baskısını ve her türlü şiddetini tüm boyutlarıyla yaşamaktadır.

Tüm bu örneklerin de işaret ettiği gerçek şudur ki, şiddetin kaynağı kapitalist sömürü düzenidir. Şiddete karşı mücadele bu nedenle onu üreten zemine yani bizzat düzene yönelmek durumundadır. Bu gerçeklikten hareketle emekçi kadının şiddete karşı tutum alması, özgüven kazanması, toplumdaki sınıfsal konumun farkına vararak bilinçlenmesiyle ve bunu örgütlü kimlikle bütünleştirmesiyle birlikte gelişecektir. Gelişen sınıf bilinci kadının yaşamın her alanında karşılaşılabileceği sorunlarda olduğu gibi şiddete tavır almasını ve şiddetle amaçlanan teslimiyete tok bir yanıt vermesini sağlayacaktır. Yaşamın gösterdiği deneyimler kadının eşitlik ve özgürlük mücadelesi içinde güçlenmesiyle, şiddete yenilmediğini, sonuçlarını aştığını göstermektedir.

25 Kasım’ı kapitalizme karşı mücadele gününe çevirelim!

25 Kasım, Latin Amerika’da Dominik

Cumhuriyeti’nde, Trujillo diktatörlüğüne karşı özgürlük mücadelesini yükselten Mirabel kardeşlerin (Patria, Minerva ve Maria) egemenlerce tecavüz edilerek katledildiği tarihtir. Özgürlük mücadelesi veren bu üç kız kardeşten birinin kod adının “Kelebek” olmasından dolayı “Kelebekler” adıyla anılırlar ve katledildikleri 25 Kasım tarihi, Latin Amerika Kadın Kurultayı’nda alınan bir kararla “Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü” olarak kabul edilir. 25 Kasım kadına yönelik şiddete karşı mücadele günü ilan edilirken, asıl hedef, Mirabel Kardeşler’in katledilmesinde simgeleşen sistemin şiddetidir. Ancak bu tarihsel gerçekliğine rağmen egemenler, bu günün de için boşaltmakta, kadına yönelik şiddetin kaynağı konusunda bilinçleri bulandırmaktadır. 25 Kasım tarihi, kadınların kapitalist sisteme karşı mücadele günü olarak görülmeli, kitlelere dönük propaganda çalışmaları bu eksene oturtulmalıdır.

Geçtiğimiz yıl 25 Kasım gündemli olarak görece etkin bir çalışma yürüten Emekçi Kadın Komisyonları, bu yıl da 25 Kasım’ı yoğunlaştırılmış bir çalışma ile karşılamayı hedeflemektedir. 25 Kasım vesilesiyle kadına yönelik şiddet, güncel gelişmeler ışığında ele alınarak yoğunlaştırılmış bir çalışmanın konusu haline getirilmelidir. 25 Kasım’ın mücadele tarihinde simgelediği yer ve güncel çağrısı mücadele taleplerimizde somutlanmalıdır. Kadına yönelik şiddet hakkında işçi ve emekçi kitlelerde bilinç açıklığı sağlamak, eylemsel tepkilerini açığa çıkarmak ve güncel mücadele taleplerini örgütlü mücadelenin konusu haline getirebilmek gerekmektedir. Bu çerçevede; “Devlet terörüne son!”, “Evde, sokakta, işyerinde şiddete son!” şiarlarını öne çıkaran, yasalarda ve toplumsal yaşamın her alanında cinsiyete dayalı ayrımcılığa son verilmesini ve kadınlara yönelik pozitif ayrımcılık ilkesinin hayata geçirilmesini isteyen, şiddet gören kadınlar için çeşitli tedbirlerin alınmasını, devletin uyguladığı cinsel şiddetin sona erdirilmesini talep eden bir çalışma yürütülmelidir.

Araçların etkin ve yaygın kullanımı

Başta kadın işçiler olarak üzere toplumun en geniş

kesimlerine seslenen bir çalışma hedeflenmeli, tüm bu süreç boyunca propaganda araçlarımız etkin ve yaygın bir şekilde kullanılabilir. Emekçi kitlelerle, özellikle kadın kitleleriyle bire bir bağlar geliştirme hedefli bir çalışma yürütülmelidir. İşçi ve emekçi kadınlara bildiri vb. araçlarla seslenmenin yanı sıra söyleşi, panel, seminer ve diğer kitle etkinlikleri çalışmanın hedeflerine ulaşmasında işlevsel araçlar olacaktır. Örgütleyeceğimiz yerel kitlesel etkinliklerde mesajların güçlü verilmesi, etkin bir ön hazırlık yapılması ve teknik planda azami bir başarının sergilenmesine önem verilmelidir. Kitle çalışmasının son aşaması, **Emekçi Kadın Komisyonları** tarafından örgütlenecek olan 25 Kasım gündemli eylemdir. İşçi ve emekçi kadınların yaşadıkları sorunlara karşı tepkilerini eyleme dökmenin ve onu evin hapsedici duvarları arasından özgürleştirici eylem alanına çıkarmanın önemi ortadadır.

Bu yoğunlaşmış çalışma sürecinin Emekçi Kadın Komisyonları’nı her açıdan güçlendireceği ve çalışmanın çıkaracağı imkânların emekçi kadın çalışmamızın bundan sonraki sürecini besleyeceği unutulmamalı, çalışmaya bu gözle bakılarak süreç yüklenilmelidir.

“Kelebekler”in mücadelesini eylem alanlarında yaşatmak için görev başına!

Emekçi Kadın Komisyonları, işçi ve emekçi kadınları 25 Kasım sürecini birlikte örgütlemeye davet ediyor! Mücadele taleplerimizle birlikte eylem alanlarında özgürleşmeye, “kelebekleri” mücadele alanlarında yaşatmaya çağırıyor!

Emekçi Kadın Komisyonları, Picca Bacca’nın yarım kalan türküsünü birlikte söylemeye, Güldünya’nın yarım kalan öyküsünü birlikte tamamlamaya, Bursa’da fabrika yangınında katledilen 5 kadın tekstil işçisinin hesabını sormaya çağırıyor!

Emekçi Kadın Komisyonları, işkencehanelerde ve zindanlarda direnen devrimci kadınların taşıdığı kızıl bayrağı yükseltmeye, Zilan’ın yaktığı özgürlük ateşini harlamaya çağırıyor!

Emekçi Kadın Komisyonları, işçi ve emekçi kadınları “yaşamın olduğu her yerde savaşılmaya” çağırıyor!

Hüseyin Üzmez buzdağının yalnızca görünen yüzüdür...

Bu pisliği ancak devrim temizler!

Zola “Gerçek” adlı romanında Fransa’da dinsel gericiğin toplumun bütün kurumlarına nüfuz ettiği, toplumun burjuvazi ve dinsel gericiğin sarsılmaz ittifakı karşısında maddi ve manevi anlamda kılıçtan geçirildiği bir dönemi anlatır. Bir ilkökul öğrencisi kasabanın rahiplerinden biri tarafından tecavüz edilerek öldürülmüştür. Bu olayın ardından tüm din adamları, burjuva siyasetçiler, ordu mensupları ve sahibinin sesi sıfatına yaraşır medya elbirliği ile bu cinayetin üstünü örtme ve sorumluluğu ilerici Yahudi bir öğretmene yıkma çabasına girerler. Zola ise, bu cinayet ve cinayet karşısında sergilenen büyük oyuna dair önemli bir gerçeğin altını çizer: Şer odaklarının elbirliği ile harcadığı bu çabanın hedefi bir rahibin ceza almasını önleyebilmenin çok ötesindedir.

Zola’ya göre, bir ilköğretim öğrencisinin bir rahibin tecavüzüne uğrayarak öldürülmesi bütün bu dönen dolapları ortaya çıkartacak ve toplumu derin uykusundan uyandırabilecek bir olaydır. Bu yüzden bu olay hasıraltı edilmeli ve mümkünse dinsel gericilikle kolkola girmiş burjuva gericiğe karşı mücadele eden kesimleri itham altında bırakabilecek, yani kendi egemenliğini perçinleyebilecek bir tarzda ilerici kesimlerin temsilcisi bir kişiye yüklenmeliydi. Bu kişinin bir Yahudi olması da ayrıca önemliydi. Zira bu sayede toplum içerisinde dinsel milliyetçilik de körüklenecek ve bu kargaşanın sonuçları da yine egemenlerin ekmeğine yağ sürecekti. İşte bu yüzden sorun basitçe bir rahibin aklanması değil, bununla birlikte toplumdaki din kurumunun ve o güne dek dolaysız olarak bu kuruma arka çıkmış burjuvazinin korunması ve geniş yığınları uykusundan uyandırabilme olanağına sahip tek güç olan ilericilerin de bu olay vesilesiyle yıpratılmasıydı.

Elbette yalnızca bir roman, elbette henüz 1800’lerin ortası... Kapitalizmin farklı bir yüzü, dinsel gericiğin farklı bir tezahürü ve daha da önemlisi bir kurgu... Bütünöyle “budur” denilemez. Ancak benzerlikler üstünden atlanılamayacak kadar fazla. Alın işte, hiç gündemden düşmeyen Deniz Feneri dalgası, din kardeşliği adına birilerinin banka hesaplarına aktarılan paralar... Emekçi kesimlerin birlik ve dayanışmaya en ihtiyacı olduğu dönemlerde halklar arasında yaratılmaya çalışılan düşmanlık, körüklenen milliyetçilik... Sahibinin sesi medya patronları, yalan-yanlış haberler veren ve halkı alıklaştıran gazeteler... Katilleri, banka hortumcularını ve 14 yaşında bir çocuğa tecavüz etmiş bir soysuzu aklamayı görev bilen mahkemeler...

Aklanmaya çalışılan yalnız Hüseyin Üzmez mi?

Elbette “Gerçek” romanına yapılan bu atfın tek nedeni dönemin Fransa’sı ile bugünün Türkiye’si arasında kimi benzerlikleri ortaya sermek değil, Zola’nın basitçe ulaştığı bir soru üzerine biraz olsun düşünmek... “Bugün aklanmaya çalışılan yalnızca Hüseyin Üzmez mi?”

Hüseyin Üzmez *Vakit Gazetesi* yazarlarından. Türkiye’de dinsel gericiğin borazanı bu gazetenin sesi en tiz çıkan yazarlarından biri hem de. Yargılanması sırasında elini bir gazetecinin kanına buladığını da anlatıyor. Alt perdeden bir tehdit ve güvenle bu gerçeği bildirmekten imtina etmiyor Üzmez. Bu iğrenç tecavüzü gerçekleştirdiği şüphe

götürmemesine rağmen, skandal bir Adli Tıp raporu verilerek tahliye ediliyor. İşlediği insanlık suçundan zerre kadar pişman olmadığı her halinden belli olan Üzmez, gazete sayfalarında ve televizyonlarda büyük bir özgüvenle boy gösteriyor. Üzmez kendini savunuyor, karısı Üzmez’i savunuyor, tecavüze uğrayan kızın annesi Üzmez’i savunuyor, Adli Tıp Kurumu, mahkeme heyeti, daha bir dizi kişi ve kurum elbirliği ile Üzmez’i savunuyor. Yani bir tecavüzü meşrulaştırıyorlar. Yani 14 yaşında daha binlerce çocuğun cinsel istismara maruz kalmasına olur veriyorlar. Çünkü kendi baktıkları pencerede kadın cinselliğine karşı girilen her türlü eylem caizdir. Ve istiyorlar ki, bütün bir toplumun beynine bu gerçek kazınsın. Ve Kuran kursunda ölüme yatan çocukların şehit, 14 yaşında el kadar çocukların cinsel meta olduğuna ve arka arkaya üç kez okunan duanın en lanet günahı bile silebildiğine inandırmak istiyorlar toplumu... İnsanlığın kıstasını eylemden inanca indirgemek istiyorlar. Bunun için de üç gün içinde bir Adli Tıp raporu hazırlayıp sapık bir din tacirini bir çırpıda salıveriyorlar.

Tekil bir tecavüz vakasından bahsetmiyoruz. Son günlerde gazetelerin 3. sayfa haberleri şöyle bir tarandığında, benzer içerikte onlarca habere rastlanacaktır. Ve gerçekte bunlar yalnızca buzdağının görünen yüzü olacaktır. Toplumsal çöküntü, kirlenme topluma öylesine sirayet etmiş durumda ki, ne yazık ki hemen her gün benzer örnekler yaşanmaktadır.

Her ne kadar benzer olaylar yaygın bir biçimde yaşansa da, bu ölçüde göz önünde yaşanması ve saldırganın bu ölçüde aleni aklanması rahatsızlık yaratıyor. Burjuva medyadan AKP milletvekillerinin bir kesimine kadar hemen herkesten eleştiri sesleri yükselmeye başladı. Üzmez’i suçlayarak, kendi

suçlarını tek kişinin sırtına yüklemek derdindeler. Ama gerçek yalın bir biçimde ortada, Üzmez’in tecavüz ettiği çocuktan başlayarak, ırzına geçilen bütün çocuk ve kadınlardan bu ülkenin egemenleri elbirliği ile sorumlu... Çünkü bu kirliliği de, Üzmezleri de onlar yarattılar.

“Gerçek durmadan kendi yolunda ilerlemektedir”

Zola’nın yaşamının ve eserlerinin özlü bir özeti, Dreyfus olayı karşısındaki bu haykırışıdır: “*Gerçek durmadan kendi yolunda ilerlemektedir. Hiçbir güç onu durduramayacaktır.*” Gerçek romanının sonunda da onyıllar sonra gerçek suçlu bulunur. Yasalar tarafından mahkum edilemese de toplum bilincinde mahkum edilir. Hem de suç, yalnızca bir rahibin sırtına yüklenmek yerine, onunla birlikte toplumu ölüm uykusuna yatıran ne varsa onlar mahkum edilir. Ezilen sınıflar cellatlarından hesap sormaya soyunur.

Ama bütün bunlar kendiliğinden olmaz. Bir avuç ilerici, devrimci insan ömürlerini “gerçek” uğruna feda ederler. Gerçeği toplumun beynine kazımak için, toplumun gerçek için savaşmasını sağlamak için mücadele ederler. Çünkü bir tek dünya vardır. Çünkü karşılanabilir yegane cennet beklentisi ancak bu dünyada ve sınıfsız-sömürsüz bir toplumun kurulmasıdır. Bu cennet elbetteki işçi ve emekçilerin kanını emip ardından secdeye varanların, yahut 14 yaşında bir kız çocuğunun bedenine saldıranların beynindeki cennetle bir değildir. Onların cenneti zulmün ve egemenliklerinin sürmesi, gerçeğin cenneti ise insanların gecelerin aç yatılmayan gündüzlerinde sömürülmeyen bir dünyanın kendisidir.

A. Eylül

Adli Tıp Kurumu tartışılıyor...

Devlet tüm kurumlarıyla çürümüştür!

Mudanya ilçesinde 14 yaşındaki B.Ç.’ye “cinsel istismarda bulunduğu” suçlamasıyla tutuklanan ve hakkında Bursa 4. Ağır Ceza Mahkemesi’nde 25 yıla kadar hapis istemiyle dava açılan Vakit Gazetesi yazarı 76 yaşındaki Hüseyin Üzmez’in tahliyesini Adli Tıp Kurumu tarafından hazırlanan rapor sağladı.

Rapor jet hızıyla hazırlandı. 17 Eylül’de yapılan ilk duruşmanın ardından İstanbul Adli Tıp Kurumu’na sevk edilen B.Ç., 19 Eylül günü muayeneye alındı. 22 Eylül günü ise rapor hazırlanıp imzalandı. Böylece B.Ç.’nin “ruh ve beden sağlığının bozulmadığına” üç gün içinde karar verilmiş oldu.

Adli Tıp Kurumu’nun hazırladığı raporla birlikte Adli Tıp Kurumu’nun güvenilirliği tartışılmaya başlandı. Aslında bir devlet kurumu olan Adli Tıp Kurumu’nun, bugüne kadar bağımsız ve güvenilir bir kurum olmadığı, tümöyle devletin siyasi iradesine tabi olduğunun birçok örneği mevcuttur. Öyle ki devletin kolluk güçlerinin uyguladığı işkencenin ardından işkence mağdurları hakkında bizzat kolluk güçlerini aklayacak şekilde raporlar verilmiştir.

Hapishanelerde ölüm sınırına gelmiş hasta tutsakların yaşamlarını yitirmesinde de bu kurumun payı büyüktür. Durumu ağırlaşmış tutsakların tahliye edilmemesinin gerisinde Adli Tıp Kurumu’nun “cezaevinde kalabilir” raporu vermesi yatmaktadır.

Bir başka örnek ise, polisler tarafından öldürülen Mustafa Kükçe hakkında hazırlanan rapordur. Kükçe, 14 Haziran 2007’de hırsızlık iddiasıyla gözaltına alınmış, iki karakol gezdirildikten sonra, darp görmüş halde çıkarıldığı mahkemece tutuklanmıştı. Kükçe, konulduğu Ümraniye Cezaevi’nde rahatsızlanınca Haydarpaşa Numune Hastanesi’ne kaldırılmış ve burada ölmüştü. Ölümün beyin kanaması ve beyin doku harabiyetinden meydana geldiği vurgulanırken, “Daha ziyade yüksekte düşmekle uyumlu olduğu” ifade edildi. Kükçe hakkında Ümraniye Cumhuriyet Başsavcılığı’nın Aralık 2007’de incelenmek üzere soruşturma dosyasını gönderdiği Adli Tıp Kurumu’ndan tam 10 ay sonra rapor çıktı.

Hüseyin Üzmez’in üç gün içinde hazırlanan Adli Tıp Raporuna dayanılarak tahliye edilmesi, devletin işkencecilerini, katillerini, tecavüzcülerini koruduğunu ve devletin kurumlarındaki çürümeyi bir kez daha gözler önüne sermiştir.

İtalya’da yaygın kitle gösterileri

İtalya’da Berlusconi hükümetinin eğitim politikalarına karşı başlayan protesto gösterilerinin sonu gelmiyor. Protesto gösterileri büyük bir halk hareketine dönüşerek sürüyor.

İtalya’da iki haftaya yakın süren üniversitelilerinin kitlesel, militan, yaygın eylemlerinden sonra bu kez öğretmenler, öğrenciler ve veliler ile birlikte sokaklara çıktılar.

29 Ekim günü yasalaştırılan “eğitim reformu”yla eğitim bütçesinden kesintiye gidilecek. Yasayı protesto etmek için 30 Ekim günü Roma’da yaklaşık 1 milyon kişi protesto gösterisine katıldı.

Öğretmenler “Okullar için hep beraber!”, “Geleceğimizi çalamazsınız!” şiarlarını yükselterek genel greve gittiler. Sendikalar, öğretmenlerin yüzde 90’ının greve katıldığını bildirdi. Genel grev nedeniyle okulların onda dokuzunda ders yapılmadı.

Yasa ülke genelinde gösteri ve oturma eylemleriyle de protesto edildi. Milano’da binlerce öğrenci trafiği felç etti. Torino’da 50 bin kişi eylem için sokağa çıktı. Venedik’i anakaraya bağlayan geçit binlerce öğrenci tarafından işgal edildi. Floransa’da Campo di Marte tren istasyonu yaklaşık 30 dakika boyunca gösterici öğrenciler tarafından işgal edildi. Bologna’daki yürüyüşte ise güvenlik birimleriyle göstericiler arasında arbede yaşandı. Brescia Milano, Bolzano, Trento Cagliari, Napoli, Reggio de Calabria gibi kentlerde de protesto mitingleri düzenlendi.

Yasalaştırılan “Eğitim Reformu”na göre ilk ve orta dereceli okullara yapılacak toplam harcamanın 7.8 milyar avroya indirilmesi öngörülüyor. Bu da ilkokullarda çalışan 130 bini aşkın kişinin işini kaybetmesi anlamına geliyor. Reformda ayrıca ilkokullarda tek öğretmenli sisteme dönüş ve 2009’dan itibaren haftalık ortalama 29-31 saat olan öğretim zamanının 24 saate düşürülmesi gibi değişiklikler de bulunuyor. Yeni yasaya göre okullarda boşalan yerlere yeni bir öğretmen yerleştirilmeyecek, 50 kişinin altında öğrencisi olan okullar kapatılacak. Bu ise binlerce okulu kapsıyor.

Üniversitelerde ise 1,7 milyar Avro tasarruf yapılması planlanıyor. Bu da üniversitelerde daha az öğretim görevlisi anlamına geliyor. Üniversite bütçelerinde yapılacak kesintilerin ayrıntılarının gelecek hafta netleşmesi bekleniyor.

Protesto yürüyüşünden sonra toplanılan alanda CGIL, CISL ve UIL gibi büyük sendikaların temsilcileri, İtalyan Komünist Partisi (PDCl), Komünist Parti Yeniden İnşa genel sekreterleri konuşmalar yaptılar.

CGIL sendika başkanı yaptığı konuşmada, genel greve güçlü katılımı selamlayarak şunları söyledi: *“Tüm ülke okul reformuna karşı ayaklanmış bulunuyor. Kitleler sadece İtalyan eğitim sistemine değil, İtalya’da demokrasinin geleceği için de ayakta. Berlusconi’nin planladığı sadece bir reform değil, kamusal eğitim sisteminin yok edilmesidir.”* Hükümetin bu reformlar ile kamusal okulları çökerterek özel eğitim sistemi getirmeyi planladığını, hükümetle tartışma sürdürmeyeceklerini, eylemlere devam edeceklerini vurguladı.

Demokrat Parti başkanı miting alanında yaptığı konuşmada, eğitim sisteminin parçalanmasına karşı referandum kampanyası başlatacaklarını vurguladı.

Toplumsal tüm kesimlerinin katıldığı bu gösteriler 2008 baharında başa gelen Berlusconi hükümetine karşı gerçekleşen ilk kitlesel protesto gösterisi.

Üniversite öğrencileri 14 Kasım’da genel grev çağrısı yaptılar.

“Demokratik” Kongo Cumhuriyeti’nde çatışmalar...

İşsizlik, yoksulluk, açlık ve ölümün kol gezdiği Afrika’da, bu vahim tabloyu iç çatışmalar tamamlamaktadır. İnsani felaketleri daha da derinleştiren bu uğursuz döngü, gerici güçler arasına sıkışıp kalan yoksul kitlelerin toplu kıyımına da yol açmaktadır.

Milyonlarca insanı rezilliğin diz boyu olduğu mülteci kamplarında yaşamaya mahkum eden bu çatışmalar, emperyalist işgaller yüzünden tahrip edilen üretici güçlerin geliştirilmesini engellemekte, kıta halklarını “yardım kuruluşları”ndan gelen bir lokma ekmeğe muhtaç duruma düşürmektedir.

Son aylarda bu türden çatışmaların ön cephesi “Demokratik” Kongo Cumhuriyeti’dir.

Devlet güçleri ile ordudan ayrılan Tutsi general Laurent Nkunda’ya bağlı “isyancılar” arasında cereyan eden çatışmalar sonucunda 250 bin kişi evlerini terk ederek mültecileşmiştir. Her iki tarafa bağlı gerici güçlerin kentleri yağmaladığı, toplu tecavüzlere başvurduğu; Kongo’ya 17 bin asker konuşlandıran Birleşmiş Milletlere (BM) bağlı “barış gücü” askerlerinin ise savaşı izlediği bildirilmektedir.

Ordudan kopan General Nkunda, Tutsileri Hutu grupların saldırılarına karşı korumak için savaştığını öne sürüyor. Kongo hükümeti ise, adı geçen generalin komşu Ruanda yönetiminden destek aldığını iddia ediyor. Bölgeye ilgi gösteren emperyalist güçler, tarafların anlaşmaya varması için çaba harcadıklarını savunuyorlar. Çatışmaların bedelini ise, her zamanki gibi gerici güçler arasına sıkışan Afrika’nın yoksul halkları ödüyorlar.

Bilindiği gibi emperyalist güçler, Afrika’nın insani ve doğal zenginliklerini yağmaladıktan sonra bu kıtaya olan ilgililerini büyük ölçüde yitirmişlerdi. Ancak değerli madenler ile enerji kaynakları barındırdığı anlaşıncı durum değişti. Bu madenleri yağmalamak için rekabete girişen emperyalist güç odakları, yerel işbirlikçilerinin katkılarıyla belli alanları kontrol altında tutmaya çalışırken, yeni felaketlere de zemin hazırlıyorlar. Ranttan pay alan yerli işbirlikçiler ise, belli sorunları dayanak göstererek hizmetine girdikleri emperyalist güçlerin çıkarları için savaşıyorlar.

Kongo’nun doğusu, altın ve cep telefonu yapımında kullanılan kimi madenler bakımından zengin bir bölgedir. Bu da emperyalist güçlerin Kongo’daki sorunlarla yakından “ilgilenmelerinin” altındaki nedenlere işaret etmektedir.

Nitekim Kongo’daki sorunu gündemine alan AB ülkeleri, çatışmaların sona erdirilmesi için asker göndermekten arabuluculuğa, insani yardımdan diplomatik girişimlere kadar farklı araçlar üzerinde duruyorlar. Fransa, AB’ye bağlı bin 500 asker göndermeyi öneriyor. İngiltere ise Kongo’da bulunan BM’ye bağlı 17 bin askere ek olarak 15 bin asker gönderilmesi gerektiğini savunuyor.

Kendi aralarında anlaşamayan Fransa ile İngiltere, dışişleri bakanlarını bölgeye göndererek Kongo’ya verdikleri “önem” hakkında fikir verdiler. Bölgeye temsilcisini gönderen ABD emperyalizmi de bu ülkedeki değerli madenlere ilgisiz olmadığını hatırlattı.

Soruna doğrudan müdahale etmek üzere Kongo’ya giden Fransız ve İngiliz dışişleri bakanları, “krize çözüm bulunması çabaları” çerçevesinde başkent Kinşasa’da Cumhurbaşkanı Joseph Kabila ile görüştü. Ardından komşu ülke Ruanda’ya geçen iki bakan, Devlet Başkanı Paul Kagame ile de bir araya geldi.

Görünen o ki, Kongo’daki çatışmaların son bulmasını isteyen emperyalist güçler, açlık ve ölümün kol gezdiği bu ülkedeki değerli madenleri herhangi bir sorunla karşılaşmadan yağmalamayı sürdürme çabasındalar. Gösterdikleri yakın ilginin bundan kaynaklandığına kuşku yoktur.

Şu ya da bu emperyalist gücün denetiminde veya etkisi altında bulunan gerici güçler arasındaki çatışmalar, kıta halklarının felaketlerine yenilerini eklemekten başka bir işe yaramamaktadır. Halklar arası düşmanlığı da körükleyen bu uğursuz döngünün kırılabilmesi, Afrikalı yoksul halkların emperyalistlerle işbirlikçilerine karşı direnişi geliştirmesi ile mümkün olacaktır.

Ekim'in Kasım 2008 tarihli 254. sayısı

TKİP Merkez Yayın Organı **Ekim**'in Kasım 2008 tarihli 254. sayısı çıktı. 32 sayfalık yeni sayının esasını 10. Yılı vesile eden değerlendirmeler oluşturuyor.

Konuya ilişkin ana yazı **10. Yıl Bildirgesi** başlıyor. 9 sayfa tutarındaki 10. Yıl Bildirgesi, 20. yüzyıl başından günümüze dünyada ve Türkiye'de sosyal-siyasal süreçlerin özlü ve özet bir sunumunu veriyor ve 10. Yılı'nı kutlayan TKİP, bu tarihin içindeki özgün yerine oturtuyor. 7. ana bölümünü bu konuya ayıran bildirge, TKİP'yi ortaya çıkaran sürece ilişkin değerlendirmesini özetledikten sonra şu görüşlere yer veriyor:

“Böylesine zor ve her açıdan elverişsiz bir tarihi dönemde kurulan Türkiye Komünist İşçi Partisi, devrimci tarihimizin dolaysız bir ürünüdür. Varlığını, bu tarihin her yönüyle bilince çıkartılması ve işçi sınıfı devrimciliği temelinde aşılmasına borçludur. Türkiye Komünist İşçi Partisi, işçi sınıfının toplumdaki yeri ve tarihi devrimci misyonu üzerine temel marksist düşüncüyü, boş bir söylem olmaktan çıkarmış, mücadelenin içinde ete-kemiğe büründürmeye yönelmiştir. Türkiye devrimci hareketinin tarihinde böyle bir yönelim, buna dayalı bir tutarlılık ve kararlılık ilk kez olarak gösterilmektedir. Bu teorik ve pratik konum ve yönelim, modern Türkiye'de proleter sınıf devrimciliğinin gerçek doğumunun ifadesi olmuştur.”

8 ana bölümden oluşan **10. Yıl Bildirgesi**, son bölümünün sonuç bölümünde Ekim Devrimi'nin güncelliğine bağlanıyor ve şu sözlerle bitiyor:

“... Bundan dolayıdır ki biz komünistler ‘Yolumuz EKİM'in yoludur!’ diye haykırıyoruz. İnsanlık kapitalizmin yıkıcı ve tüketici barbarlığından ancak ‘Yeni Ekimler’ yoluyla kurtulacaktır. Karl Marx'ın haklılığı burjuva dünyasında bile bugünden itiraf ediliyor. Sıra Lenin'in haklılığının ilanına da gelecektir. Bu, burjuva dünyasının yeni bir itirafıyla değil, fakat emek dünyasının işçi sınıfının devrimci önderliği altında kapitalist barbarlığa karşı örgütlü ayağa kalkışı ile olacaktır.”

10. Yıl Bildirgesi'ni yine 10. Yıl vesilesiyle yapılmış iki önemli değerlendirme izliyor. Bunlardan ilki sol hareket konulu ve yeni sayının 8 sayfasını kapsıyor. **“Devrimci Harekette İdeolojik ve Moral Kırılma”** başlıklı bu yazı, geleneksel halkçı devrimci akımlardaki ideolojik ve örgütsel çözülmeyle ele alıyor. Bu kesimde ilkesel ve ideolojik ayırım çizgilerinin giderek önemsizleştiğine dikkat çeken değerlendirme, devrimci örgüt iradesinin kırılmakta olduğu ve sınıf dışı devrimciliğin iflas ettiği saptamalarını yapıyor, buna ilişkin irdelemelerde bulunuyor. Bu değerlendirmelerle bağlantılı olarak TKİP'yi de ele alan ve karşılaştırmalar yapan yazı, son bölümünde reformist solun güncel durumu üzerine gözlemlerde bulunuyor ve bunu “Çatı Partisi” sorununa bağlıyor.

“Devrimci Harekette İdeolojik ve Moral Kırılma” başlıklı bu yazıyı, onu tamamlayan bir içerikteki **“Partinin Gelişme Sorunları...”** başlıklı yazı izliyor. TKİP'nin gelişme sorunlarını ele alan bu değerlendirmenin temel fikri, devrimci bir örgütün gelişme sorunlarını stratejik konum ve öncelikler üzerinden ele almanın ilkesel önemine dayanıyor. Değerlendirme, TKİP'yi bugünün Türkiye'sinde ideolojik ve stratejik açıklığı olan, devrimci sınıf çalışmasında inatçı bir kararlılık ve tutarlılık gösteren, ve nihayet bunları devrimci örgüt sorunundaki ısrar ve tutarlılıkla birleştirebilen tek devrimci parti olarak tanımlıyor. İllegal temellere dayalı devrimci bir örgütte ısrarın ilkesel ve politik önemini ele alan yazı,

bunun günümüzdeki zorluklarını ve TKİP'nin bu zorlukların üzerinden gelmekte gösterdiği ısrar ve kararlılığı vurguluyor.

TKİP Merkez Yayın Organı **Ekim**'in Kasım 2008 tarihli 254. Sayısının son iki yazısından ilki Meslek Liseleri sorununu, ikincisi ise kadın çalışmasının sorunlarını ele alıyor.

“Meslek Liseleri: Sınıf Çalışmamızın Rezervleri” başlıklı ilk yazı, Meslek Liseleri sorununu çeşitli yönleriyle ortaya koyuyor ve bunu bu alanda çalışmanın partinin sınıf çalışması için taşıdığı önem ve sağlayacağı önemli olanaklara bağlıyor. Özellikle son yıllarda tam bir emek sömürüsü ve kar alanı haline getirilen meslek liselerine sermayenin gösterdiği ilginin nedenleri kapsamlı bir şekilde ortaya konularak, bu alana yönelik sistemli ve hedefli bir çalışmanın önemi vurgulanıyor:

“Geleceğin kalifiye işçileri olarak yetiştirilen meslek lisesi öğrencilerinin aynı zamanda geleceğin işçi profilini de belirleyecek olması, bu liselere dönük etkin bir çalışmanın önemini de kendiliğinden ortaya koymaktadır. Nasıl ki kapitalistler meslek liselerine verdikleri önemle bugünden yarınlara yatırım yapmaktalarsa, aynı şekilde liseli genç komünistler de lise çalışmalarında meslek liselerine dönük daha temelli bir yönelim içerisine girerek, geleceği şimdiden kazanmanın hesabını yapabilmelidirler...”

“İşçi ve Emekçi Kadın Çalışmasının Sorunları” başlıklı yazıda ise, komünist hareketin işçi-emekçi kadın çalışmasında taşıdığı açıklıklara karşın, bu alandaki zayıflığın aşılamadığı vurgulanarak bunun nedenleri tartışılıyor. Bu zayıflığın kendisini nasıl dışa

vurduğu oraya konulduktan sonra, *“Tüm bunlar, yoldaşlarımızın kadın sorununun esasları ve emekçi kadın çalışmasının politik-pratik boyutları konusunda yeterli bilinç açıklığına sahip olmadığının somut göstergeleridir. Partinin sorunun teorik-politik çerçevesine ilişkin açıklık içinde olması önemli olmakla birlikte, daha önemlisi bu açıklığın saflarımızdaki kadro ve militanlara maledilebilmesi, sorunun kendisine ve çalışmaya ilişkin sağlam ve bütünsel bir kavrayışın geliştirilebilmesidir ki, bu konudaki zayıflığımız bir kez daha bu alanda mesafe almamızı zora sokmuştur.”* değerlendirmesi yapıyor. Tüm parti örgütlerinin denetimi ve yönlendirmesi altında planlı ve hedefli bir emekçi kadın çalışmasına yüklenme görev ve sorumluluğuna işaret ediyor.

Onbinlerce Suriyeli ABD terörünü lanetledi!

İşgalci Amerikan ordusunun savaş helikopterleriyle bir köye düzenlediği saldırıda 8 Suriyeli'yi katletmesi Şam yönetimi tarafından sert tepkiyle karşılanmış, terörist saldırıdan dolayı ABD'nin özür dilmesi istenmişti. Ancak her zamanki küstah tutumlarını sürdüren Washington'daki savaş kundakçıları katliamı savunan bir tutum sergilemeyi tercih ettiler.

Beyaz Saray katliamla ilgili resmi açıklama yapmaktan uzak dururken, ismini açıklamadan ajanslara konuşan üst düzey Amerikalı yetkililer, saldırıyı Irak'a yabancı militanlar sokan, El Kaide bağlantılı Abu Hadiye adlı bir kişiyi hedef almak üzere düzenlediklerini iddia ettiler. Saldırının “başarılı” olduğunu savunan söz konusu yetkililer katliamı meşrulaştırma pervasızlığına giriştiler.

ABD'nin kibirli tavrına tepki gösteren Suriye yönetimi, başkent Şam'daki bir Amerikan okulu ile Amerikan kültür merkezinin kapatılması emrini verdi.

Yönetimin tepkisini, *“... sivillerin öldürülmesinin, uluslararası hukuktaki adı terörizmdir. Amerikalıların bu saldırıyı güpegündüz gerçekleştirmesi bunun bir hata olmadığını, kararlılıkla, kör bir kararlılıkla yapıldığını gösterir. Bu nedenle bu olayı, terörist bir saldırı olarak nitelendiriyor ve Amerikan hükümetini sorumlu tutuyoruz.”* şeklinde dile getiren Suriye dışişleri bakanı Velid Muallim, böyle bir olayın tekrarlanması halinde kendilerini savunacaklarını belirtti. Muallim, ABD özür dilemezse sınırda işbirliğine son verebileceklerini de belirtti.

Suriye halkı ise Şam sokaklarına çıkarak emperyalist saldırganlığı protesto etti. Şam'da düzenlenen gösteriye katılan onbinlerce kişi emperyalist-siyonist zorbalara boyun eğmeyeceklerini haykırdı. Sabahın erken saatlerinden itibaren sokaklara dökülen onbinlerce insan, Suriye bayraklarının yanısıra “Amerikan terörüne hayır!”, “Amerika: Savaş ve yıkım destekçisi!” yazılı pankartlar taşıdı.

“Amerikan terörüne hayır!”, “Amerikan demokrasisi; abu Kemal'de sivilleri katletmek!”, “Amerika yıkım ve savaşların sponsoru!”, “Teröre boyun eğmeyeceğiz!”, “Dünyayı göreve çağırıyoruz!”, “BM neredel!”, “ABD siyonizmin öteki yüzü!” sloganlarını atan göstericiler, “Sömürgeciler, dinleyin, Suriye halkı asla dizlerinin üzerine çökmeyecek!” diye haykırdı.

Medya mensuplarıyla konuşan göstericiler, işgal altındaki Golan Tepeleri ile Filistin toprakları özgürleştirilene kadar mücadelenin devam edeceğini belirttiler.

Şam sokaklarında onbinlerin haykırdığı şiarlar, emperyalist zorbalara “Ortadoğu'ya demokrasi/özgürlük götürüyoruz” söyleminin halklar nezdinde hiçbir inandırıcılığı olmadığını somut olarak göstermektedir.

TAYAD’lı Aileler’den panel...**“Hapishanelerde tecrit ve işkence sürüyor!”**

TAYAD 2 Kasım günü, “*Hapishanelerde Tecrit ve İşkence Sürüyor. Sohbet Hakkı Uygulanmıyor!*” konulu bir panel düzenledi.

Panele, Bilgesu Erenus, DİSK Genel Başkan Yardımcısı İsmail Yurtseven, KESK MYK Üyesi Akman Şimşek, Ahmet Kulaksız, Av. Behiç Aşçı, Av. Selçuk Kozağaı ve Tecrite Karşı Avukatlar adına Av. Güray Dağ konuşmacı olarak katıldılar.

Konuşmacılar, devlet yetkililerinden hapishanelerde tecritin durdurulmasına yönelik bir beklentilerinin olmadığını, hapishanelerde süren tecrit ve işkencenin ancak ve ancak mücadeleyle son bulacağını vurguladılar.

Bilgesu Erenus konuşmasında “*Genelgeyi uygulayanlar gerekçelerinde haklıdır. Çünkü onlar hapishanelerde geyik muhabbeti istiyorlar. Hak, adalet ve devrim muhabbeti istemiyorlar*” dedi.

Av. Behiç Aşçı, “*Biz mücadele etmezsek sohbet hakkını bize vermeyecekler. TAYAD’ın 10 saatlik sohbet hakkı uygulanması için kampanyası sürüyor. Mücadelenin yükselmesi gerekli*” dedi.

Av. Selçuk Kozağaı, “*Devlet yetkililerinin tecridi durdurması beklenemez. İş bize düşüyor. Bu mesele çözülecek, çözüleceğine de inanıyorum. Tecrit işkencedir. Sohbet hakkı değil, işkencenin sonlanması istemeliyiz. Kimseden kredi ve sadaka istemiyoruz. İstedğimiz şey anayasal hakkımız olan tecridin, işkencenin kaldırılmasıdır.*” dedi.

İsmail Yurtseven, tecritin kaldırılması konusunda sendikalara ve meslek örgütlerine çok iş düştüğünü vurguladı.

KESK MYK üyesi Akman Şimşek, hapishanelerin tarihsel rolünden bahsetti ve bu durumun mücadeleyle tersine çevrilebileceğini belirtti.

Av. Güray Dağ, daha fazla ölümlerin yaşanmaması için mücadeleyi yükseltmenin gerekliliğine işaret etti.

Ahmet Kulaksız, devletin katletmeye devam ettiğini belirterek mücadeleyi sürdüreceklerini vurguladı.

Panel, F Tipi hapishanelerde tecrit süreci ile ilgili sinevizyon gösterimi ile sona erdi.

Panele yaklaşık 200 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Sohbet hakkı uygulansın!”

TAYAD’lı Aileler, hapishanelerde sohbet hakkının uygulanması için 2 Ekim’de Bursa Orhangazi Parkı’nda bir basın açıklaması gerçekleştirdi. F Tipi Cezaevleri’ndeki tecrit koşullarına dikkat çekilen basın açıklamasında şunlar söylendi: “*F tipleri teslim alma, kişiliksizleştirme, insanın insan olmaktan çıkarılma politikasıdır. 45/1 sayılı genelgeyle alınan sohbet hakkı 122 can bedeli kazanıldı. Bu hakkın gaspedilmesine yönelik her türlü saldırıya karşı bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da mücadele edeceğiz, takipçisi olacağız.*”

Eylemde “Engin’in katilleri tutuklansın!”, “Ölüm orucu şehitleri ölümsüzdür!”, “Sohbet hakkı uygulansın!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganları atıldı.

25 kişinin katıldığı basın açıklamasına BDSP de destek verdi.

Kızıl Bayrak / Bursa

Halk Cephesi: “Yasak hükümsüzdür!”

Halk Cephesi, Metris Cezaevi’nde gördüğü işkenceler nedeniyle yaşamını yitiren Engin Çeber soruşturmasına ilişkin konulan yayın yasağını 30 Ekim günü Mecidiyeköy Metro Çıkışı’nda gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla protesto etti.

Eylemde, “Engin’i yazmak yasak, bu yasak hükümsüzdür. Adalet istiyoruz!” pankartı ve Engin Çeber’in fotoğrafının bulunduğu, “Polis dövdü, hapishane öldürdü!” dövizleri açıldı. Yapılan açıklamada Engin Çeber’in gözaltında ve hapishanede yaşadığı işkencelere değinildi.

Engin’in avukatlarının bile dosyayı görmesini engelleyen hukuksuzluk zincirine yeni bir halka daha eklenerek, ortada daha açılmış bir dava bile yokken Engin Çeber’in katledilmesiyle ilgili soruşturma dosyasına “yayın yasağı” konulduğu ifade edildi.

Açıklama şu sözlerle sona erdi: “*İşkence gibi tüm kamuoyuna mal olmuş bir konuda olayın alenen ortaya konulması yerine gözlerden kaçırılmaya çalışılması AKP ömrünün kabahatinden büyüklüğüdür. Ayrıca hukuki bir karar da değildir. Halkın bilgilendirme hakkı evrensel bir hak olup keyfi bir şekilde sınırlandırılmaz. ‘Yayın yasağı’ hükümsüzdür! Yasal bir dayanağı bile olmayan bu yasaklama gerçeklerin üstünü örtemez. Engin’i, gerçekleri anlatmaya devam edeceğiz!*”

Basın açıklamasının ardından bildiri dağıtımı gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Tecrit işkencesi sürüyor!

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi, Ankara Sincan F Tipi Cezaevi’nde tutuklu bulunan Ali Gülmez’in gerekçe gösterilmeden Kırıkkale Cezaevi’ne sevk edilmesine ilişkin 30 Ekim’de basın toplantısı düzenledi.

İHD Cezaevi Komisyonu adına basın açıklamasını okuyan Selin Yıldırım hapishanede ve karakolda gördüğü işkence sonucu katledilen Engin Çeber’in ölümüne gösterilen ilginin göstermelik olduğunu, bakanın dilediği ömrün problemleri ortadan kaldırmadığını ifade etti.

“*Son 15 gün içinde ülkenin farklı hapishanelerinde saldırılar olmuş, tutuklular darp edilmiş, sürgünler ve sevkler yaşanmıştır. Bu saldırıların son örneği geçtiğimiz Cuma günü Sincan F tipinde hapishanesinden hiçbir gerekçe gösterilmeden yapılan sevk esnasında meydana gelmiştir.*” diyen Yıldırım, Gülmez’in sevkinden sonra Kırıkkale F tipine götürülen Ali Gülmez’in cezaevi girişinde zorla çıırılıp soyularak üstünün arandığını, kollarının arkadan bükülerek yerde sürüklendiğini, saçının ve sakalının çekilerek yolundugunu belirtti. Yıldırım, Gülmez’in hücreye götürüldükten sonra eşyalarına el konulduğunu ve ayakakabılarının çıkartıldığını söyledi. Gülmez’in hücresinin ve havalandırmasının izlendiğini dile getirdi.

Basın açıklamasının ardından Ali Gülmez’in teyzesi, Gülmez’in karşı karşıya kaldığı tecrit işkencesini anlattı. Doktorların Gülmez’in darp edildiğine dair rapor vermediklerini sözlerine ekledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

6 gardiyan tutuklandı...**Çeber’in katledilmesinin asıl sorumlusu devlettir!**

Sarıyer’de Yürüyüş dergisinin satışı sırasında gözaltına alınan, önce İstinye Karakolu’nda, ardından Metris Cezaevi’nde gördüğü işkence sonucu yaşamını yitiren Engin Çeber’in ölümünün üzerinden açılan soruşturmada yeni bir gelişme yaşandı.

Yürütülen soruşturma kapsamında 6 infaz koruma memuru hakkında tutuklama kararı verildi. Bakırköy Adliyesi’ne ifade vermeye gelen infaz koruma memurları tutuklanarak Paşakapısı Cezaevi’ne gönderildiler.

Engin Çeber’le beraber Sarıyer’de gözaltına alınan, Çeber’in ölümünün ardından gelen kamuoyu baskısı sonucu serbest bırakılan Aysu Baykal, Özgür Karakaya ve Cihan Gün’ün 24 Ekim’de yaptıkları teşhis sonucunda tutuklanan infaz koruma memurları, “Ölüme sebebiyet verecek şekilde kasten yaralama”, “Yaralanmaya sebebiyet verecek şekilde kişiye eziyet etme”, “Görevi ihmalden ölüme sebebiyet verme” gerekçeleriyle tutuklandılar.

Birçok hapishanede, sokak ortasında ve polis karakollarında dizginlerinden boşalırcasına yaşanan işkence olaylarına dönük tepkiler, bir kısım polis memuru veya gardiyanın tutuklanmasıyla kesilmek isteniyor. Çeber’in işkence sonucu öldürülmesinin ana sorumlusu işkenceyi kurumsallaştıran ve işkencecileri aklayan devletin kendisidir.

Mücadele Postası

“Faşist devlet terörüne geçit vermeyelim!”

İktisadi kriz içerisinde debelenen sermaye düzeni, işçilere, emekçilere ve Kürt halkına yönelik yeni saldırılara hazırlanıyor. Yine bu hazırlık kapsamında ilerici ve devrimci güçlere yönelik baskı ve terörünü arttırıyor. Kürt emekçilerinin eylemlerinde sergilediği terör, devrimci kurumlara gerçekleştirilen baskınlar, gözetiminde ya da sokak ortasında gerçekleşen infazlarla kanlı yüzünü bir kez daha işçi ve emekçilere gösteriyor. Bu saldırılar kapsamında bölgemizde de baskınlar, tutuklamalar yaşanıyor.

Gaziosmanpaşa BDSP olarak sermaye devletinin faşist uygulamalarına karşı bir ozalit çalışması gerçekleştirdik. Üzerinde “*Kürt halkına yönelik yeni saldırılara hazırlanan sermaye düzeni baskı ve teröre hız veriyor, işkence ile katletmeyi sürdürüyor. Faşist devlet terörüne geçit vermeyelim!/BDSP*” yazılı ozalitleri Gazi Mahallesi’ne yaygın olarak yaptık. Bundan sonra da devletin faşizan uygulamalarına karşı çalışmalarımızı ve mücadelemizi sürdüreceğiz.

GOP BDSP

İşçi Köylü’ye yayın yasağı!

Demokratik Halk İktidarı için İşçi Köylü gazetesinin 31 Ekim-13 Kasım tarihli 29. Sayısı hakkında bir ay süreyle yayın yasağı getirildi. İşçi Köylü Gazetesi ve Partizan Dergisi yayın yasağına ilişkin yazılı bir açıklama yaparak saldırıyı kınadı.

Muhafif ve devrimci basın üzerinde baskıların sürekli olarak arttırıldığı belirtilen açıklamada, İşçi Köylü gazetesinin de “terör örgütü propagandası yaptığı” ve “suçluları övdüğü” iddiasıyla bir ay süre ile kapatıldığı duyuruldu.

Açıklamada şu ifadeler yer aldı:

“*Basın özgürlüğünü ağızından düşürmeyen egemenlerin, bundan ne anladığı bir kez daha ortaya çıkmış oldu. Sosyalist, yurtsever, devrimci basının yaratılmak istenen bu karanlık tablonun içinde gerçeklerin ışığını emekçilere taşıması engellenemeyecektir.*

Kurulduğu günden bu yana birçok engelleme ile karşı karşıya kalan gazetemiz, bedeller ödeyerek ve çizgisinden taviz vermeden yayın hayatını bugüne taşımıştır.

Baskılar, engellemeler, ezilen emekçi milyonların sesi olmamızı, onlara ulaşmamızı engelleyemeyecektir.

Baskılar bizi yıldıramaz!

Devrimci basın susturulmaz!”

Gençlik hareketinden...

Trakya Üniversitesi’nde kitlesel 6 Kasım eylemi!

5 Kasım günü Menza önünde kitlesel bir YÖK protestosu gerçekleştirdik. Kısa bir müzik dinletisiyle başlayan etkinlik halaylarla devam etti. Ardından YÖK’ün kurulduğu günden bu yana suç dosyasını teşhir ettik. Eylemde “YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!”, “Sermaye defol üniversiteler bizindir!”, “YÖK, polis, medya, bu abluka dağıtılacak!”, “Eşit parasız bilimsel anadilde eğitim!” sloganları gür bir şekilde atıldı.

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylem Genç-Sen, Ekim Gençliği, Genç Kurtuluş, TÖP, SGD, Emek Gençliği, DGH, YÖGEH tarafından örgütlendi.

Devrimci Genç-Senliler

Genç-Sen’den soruşturma protestosu...

Genç Sen olarak 31 Ekim günü İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi önünde soruşturmalarla karşı basın açıklaması düzenledik. Yaklaşık 30 kişinin katıldığı basın açıklamasında, geçtiğimiz senelerden itibaren başlayan soruşturma saldırıları ile amaçlanan devrimci öğrencileri okuldan uzaklaştırmak ve gençliği sindirmek olduğu vurgulandı. Üniversitelerin bugün içinde bulunduğu durumun, 25 yılı aşkın süredir devam etmekte olan ‘kışla-üniversite’ politikasının bir sonucu olduğu dile getirildi.

“YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılacak!”, “Gözetimler, soruşturmalar, baskılar bizi yıldıramaz!”, “Üniversiteler bizindir, bizimle özgürleşecek!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganlarının atıldığı

açıklama, 6 Kasım’da Beyazıt’ta ve 9 Kasım’da Ankara’da yapılacak YÖK karşıtı eyleme çağrıyla sona erdi.

İstanbul Üniversitesi Ekim Gençliği

Bursa’da ulaşım eylemi

Uludağ Üniversitesi Genç-Sen tarafından iki haftadır gerçekleştirilen ulaşım eylemleri 4 Kasım günü yapılan basın açıklamasıyla sona erdi. Saat 11.00’de bir yandan kantinler dolaşılıp eylemin duyurusu yapılırken bir yandan da imza kampanyasına devam edildi.

Saat 12.30’da Fen-Edebiyat Fakültesi önünden yürüyüşe başlayan Genç-Sen’liler sloganlarla Mediko önüne geldiler. Yapılan açıklamada ulaşım yapılan zamların geri çekilmesi ve otobüs sefer sayılarının arttırılması istendi. Yaklaşık 20 kişinin katıldığı eylemde “Ulaşım zamları geri çekilsin!”, “Yolunacak kaz değil öğrenciyiz!”, “Başka bir üniversite mümkün!” sloganları atıldı. Söylenen türkülerle eylem sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Türk Metal çetesi iş başında!

Samandıra bölgesinde bulunan FORD yedek parça dağıtım deposunda 2 Ekim günü Metal İşçileri Bülteni’nin 2. sayısının dağıtımı yapıldı.

Taşeron ve sendikali işçilerin birarada çalıştığı işyerine 08.00 -16.00 vardiyası çıkışında bülten dağıtılmaya başlandı. İşçilerle sohbet edilerek dağıtım sürdürüldü. Çıkış saatinin sonuna gelindiği sırada iki kişi gelerek, “bunları burada dağıtamazsınız, dağıttırmayız” diyerek dağıtımı engellemeye çalıştı. İşyeri temsilcisi olduklarını söyleyen bu kişiler, işçilerin kafasının karıştırılmasına izin vermeyecekleri, burada bir sorun olmadığı vb. sözler söylemeye başladılar.

Dağıtımın sürdürülmesi üzerine tehditler ve yanlarına aldıkları 5-6 kişilik bir grupla, dağıtımı yapan iki arkadaşımızın üzerine yürüdüler. Arkadaşlarımızın dağıtım yapmada ısrarı üzerine, çaresizlikle işçilerin ellerinden bültenleri almaya kalktılar. Ancak işçilerin hemen hepsinin servislerde olması ve dışarıda az sayıda işçi kalması nedeniyle yapamadılar, sadece kendi çevrelerinde bulunan 3-4 işçinin elinden bültenleri alabildiler.

Yürüttüğümüz çalışmayı daha çok yaygınlaştırmalı ve mücadele ateşini her yere yaymalıyız. İşçi sınıfının içinde sermayenin taşeronluğunu yapan Türk Metal çetesinin gerçek yüzünü açığa çıkartmalı ve bu hain çeteyi fabrikalarımızdan söküp atmalıyız.

Samandıra’dan BDSP’li metal işçileri

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

**Kürt halkına yönelik baskı ve
terör tırmandırılıyor...**

**Irkçı sloganlar linç çağrılarına
karışıyor...**

**Kürt halkına
özgürlük!**